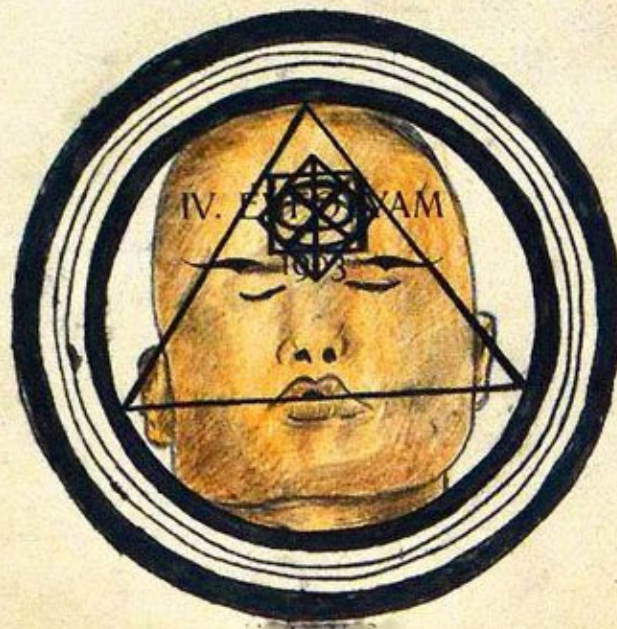

VISSZA A JELENBE

Írta: Baranyai Csaba

Baranyai Csaba: Vissza a jelenbe

(C) Baranyai Csaba, 2014
Minden jog fenntartva.

A könyv terjesztése:

A könyv és a benne szereplő szövegek, kifejezések nem kereskedelmi célra, változatlan formában és a forrás megjelölésével minden egyéb korlátozás nélkül bárhol, bármilyen célra, bármilyen formában felhasználhatóak: bemutathatóak, előadhatóak, másolhatóak, kinyomtathatóak, sokszorosíthatóak stb.

A könyv teljes terjedelmében szabadon terjeszthető bárki által, ha a felhasználásáért semmilyen plusz költséget nem számítanak fel a felhasználónak, megjelölik a forrást, jelen nyilatkozatot és nem változtatnak a szövegen.

Könyv alakban, kötésben történő megjelenéséhez írásbeli engedélyem megszerzéséig nem járulok hozzá.

A forrás megjelölése:

Interaktív helyeken (pl. internetes honlapon) a „Forrás: Baranyai Csaba: Vissza a jelenbe” szöveget és a „www.vijelenbe.hu” kattintható hivatkozást kell megjelölni. Nem interaktív (pl.: nyomtatott) formák esetén a „Forrás: Baranyai Csaba: Vissza a jelenbe – www.vijelenbe.hu” szöveget kell közölni a szöveg elején vagy végén.

A formátum megváltoztatása:

A könyv formátuma megváltoztatható, de újbóli tördelése nem valósulhat olyan módon, amely módosít tartalmán. Tilos bárminemű kiemelés, beszúrás, átalakítás, amely az eredeti jelentést szándékosan megváltoztatja.

A könyv szabadon átalakítható bármilyen e-könyv formátumra, de ezen végtermékek egyike sem tartalmazhat másolásvédelmet. A formátum váltásról tájékoztatást kérek a vijelenbe@gmail.com email címre, a file lehetőség szerinti megküldésével. A konvertálást végző megjelölheti saját nevét a dokumentumon.

Köszönetnyilvánítás

Köszönetet kell mondanom Tímeának és Klaudiának a kitartásért és a támogatásért.

Köszönöm Antal-Bartalis Lillának ezeket a gyönyörű rajzokat, barátaimnak a kezdeti javaslatokat és Abonyi Rékának a lektorálást.

Köszönöm Neked, kedves olvasó, hogy rábukkantál erre a könyvre.

Remélem olyan örömmel és izgalommal fogod olvasni, mint ahogyan íródott.

Ha tetszett, nyugodtan add tovább.

Péter hideg fémet érzett az alkarja és a tenyere alatt. Fehér fény szűrődött szemhéján át. Halk, de izgatott beszélgetés jutott el tudatáig, amelyet elnyomott egy orvosi műszer ciklikus zaja. Próbált figyelni a körülötte zajló eseményekre, hallotta, hogy egy mély, rekedtes férfihang megfelelően emelkedő tudatállapotról beszél, furcsa hanglejtéssel, de magyarul. Hallotta, hogy hozzá beszélnek, de akárhogy próbált reagálni a kérdésekre, sehogyan sem sikerült. Elméje hiába formálta a szavakat, nyelve, ajkai sehogyan sem reagáltak. Mintha levegő nélkül próbált volna kiabálni egy mély kút fenekéről. Minden egyes próbálkozással csak fogyott az ereje.

Péter mély álomba merült, ébredése után immár harmadszor. Álomában egy étteremben beszélgetett legkedvesebb barátjával, szokatlan sugallatok szállták meg. Mintha egész egyszerűen más helyett beszélne, a szavak mintha csak átáramlottak volna rajta.

Az emberiség és ismert világunk változás alatt áll – mondta Péter a barátjának, miközben látta magát kívülről.

Látja ezt, kinek szeme van hozzá, hallja, kinek füle van hozzá. A változás többekben még a mélyben zajlik, tudni még nem tudják, csupán csak érzik. Érzik, hogy valami nincs rendben, mindent megpróbáltunk, eljutottunk lehetőségeink végéhez. Érzik, hogy ami eddig volt, az tovább nem működik. Az emberiség kereszteződésben áll, és döntenie kell, hogy a már ismert irányban halad és a keserves, szenvedéssel teli utat választja, vagy együttműködik az Élettel. A választás a miénk. Az Élet alig várja, hogy ennek felismerése tudatosuljon bennük, hogy végre felszínre emelkedjen. Hogy beköszöntsön végre a Megvilágosodás aranykora.

Arra ébredt álmából, hogy valaki a lábát masszírozza. Egy mosolygós fiatal lány serkentette vérkeringését. Miközben gyakorlott mozdulatokkal lazította izmait, beszélt Péter végtagjaihoz, folyamatosan sugdosott. Minden mozdulatot egy-egy dallamos mondattal hajtott végre, áradt belőle a gondoskodás és a figyelem. Ahogy meglátta a férfi nyitott szemét, izgatottan hátrapillantott és intett a nővérnek.

Péternek először a felesége és a családja jutott eszébe. Miközben gondolatai a múlt felé terelődtek, érezte, hogy a teste iszonyúan kiszáradt, a végtagjai elviselhetetlenül fájnak.

– Szomjas vagyok – nyögte. A nővér és a masször lány a segítségére sietett. Vízet és párnát hoztak. Csakhamar tele lett a terem figyelő szemekkel és segítő kezekkel.

Felébredését követően Péter először rokonait kereste.

Megtudta, hogy a tragikus balesetben, amely következtében kómába került, felesége meghalt.

A karambolt rajta kívül még a hátul ülő, gyerekülésben utazó kislánya élte túl.

Péter egyszerűen nem hitte el a történeteket. Azonnal az jutott az eszébe, hogy biztosan elcserélték az adatait, hogy tévedtek a beazonosításnál, de miután többször is biztosították a történetekről, dühössé, majd vádaskodóvá vált. Próbálkozásai ellenére nem emlékezett a baleset körülményeire. Néha egy-egy képet fel tudott idézni, de sosem volt biztos benne, hogy azok valóban az akkor történetekhez kapcsolódtak és nem csupán álmokképek.

Miután megtudta, hogy mintegy húsz évig feküdt kómában, szinte vegetatív állapotban, mély hallgatásba burkolózott, hetekre megnémult. A félelem hullámokban tört rá, úgy érezte, mintha nem lenne egész, és ezt az érzést nem tudta befogadni. Elveszettnek érezte magát, úgy érezte, rengeteg az a húsz év, amit elvesztett, élethelyzete, barátai, rokonai eltűntek. Százszor tette fel a kérdést magában, amire nem tudott válaszolni:

Miért pont velem történik ez?

Az orvosok és a nővérek elmondása szerint gyermeke, Andrea az elmúlt években gyakran, hetente többször járt bent látogatóban, sokszor órákat ült ágya mellett, hol történeteket mesélt, hol olvasott, néha a széken aludt. De sajnos a látogatások egyszer csak megszakadtak.

Egy ideje nem látták a lányát.

Péter sajnálatra méltó elkeseredettsége és bénító depressziója ellenére viszonylag gyorsan épült. Két hónapig ült még tolószékben, de a nővérek csodájára jártak. Az orvosok

szerint kivételes eset volt. Soha ilyen hosszú kómából nem tért vissza páciens ennyire egészséges tudatállapotban. A kezdeti mentális zavarok után újra beszélni tudott, majd az alkalmazott izom-stimulációk, tornák és gyakorlatok segítségével újra megtanulta használni izmait. Fizikai állapotát többszöri műtéttel és az alkalmazott terápiás módszerekkel megerősítették ugyan, azonban feneketlen kútba számúzta életigenlését az elveszett húsz év sötét fátyla.

***

Az orvosok konzíliumot tartottak Péter felébredését követően.

Az esemény önmagában is egy ünnep volt számukra.

Mosolygó arcukra árnyékot vetett az ablak mellett álló vízipálma spirálban induló szabályos levélzete.

A tanácskozás tárgya az volt, hogy milyen módszerekkel, milyen megoldással folytatódjon a kezelés. Három nő és két férfi vett részt rajta.

A test regenerálására és a tünetek kezelésére bejártatott protokoll állt rendelkezésére, de nem elégedhettek meg ennyivel. Keresgéltek a módszerek között, miképpen lenne lehetséges a férfi zárkózottságán enyhíteni.

A pszichoterápia adta magát, de a szervezet gyógyításában a továbbjutáshoz most gyorsabb eszköz kellett.

– Be kell, küldenünk valakit.

– Ez jó ötlet! – mosolygott bólogatva egy idős, ősz hajú hölgy. – Ki menjen be?

– Szerintem küldjünk be egy amolyan páncélnyitogató fajtát – vigyorgott az egyik fiatal orvos.

***

Péter kezelése tovább folytatódott. Folyamatos kontrol alatt tartották. Mivel felépülése sokáig tartott, lassan az egészségház majdnem minden orvosát és ápolóját megismerte. Volt, akivel napi szinten, volt, akivel ritkábban találkozott. Az egészségháznak azon az osztályán, ahol feküdt, a gyógyulók hosszabb ideig tartózkodtak, mint a többi osztályon. Nem ritkán hetekig élvezték az intézmény vendégszeretétét.

De senki nem volt olyan elgyengült állapotban, olyan problémás helyzetben, mint Péter. A kómában töltött két évtized következményei súlyosak voltak, amelyeket nehezített, hogy Péter összességében túllépett élete derekán.

Péter elkeseredetten nézte, ahogy a szobájában és a folyosón folyamatosan váltják egymást a gyógyulók és családtagjaik. Lassan ő lett a legrégebbi beteg az intézményben.

Egyik reggel egy újabb jövevény érkezett a szobájába. Egy ráncos, ősz, csapzott göndör hajú, bajszos öregúr. Saját lábán érkezett, halványkék köpenyben, egy vaskos regényt tartott a kezében. Egy ápoló kísérte az ágyához.

Péter már az első pillanatban megtudta, miféle az új jövevény.

Be nem állt a szája.

A hozzá érkező rokonokkal, ápolókkal folyamatosan beszélgetésben állt, nem volt téma, amelyet ne tudott volna kommentálni, amelyhez ne lett volna egy-egy hozzászólása. Legfőképpen egy új, fiatal orvossal kezdett hatalmas vitákba, amelyek kifejezetten bosszantották Pétert.

Az új jövevény már ez első este vegzálni kezdte Pétert.

– Hallom, maga egy csomó ideig kómázott! Nem semmi, képzelje, volt egy balesetem, ami miatt én is bekómáltam két napra. Valami cukordolog miatt volt. Azt mondták utólag, hogy hipoglikémiám lett és hogy ettől ájultam úgy be, de szerintem csak hülyítettek. Biztos azt sem tudták megállapítani, mi bajom volt. Maga szerint hogy lehet egy baleset miatt cukorszint csökkenésem? Baromság.

Péter hallgatott.

– Na, és magának mitől lett kómás kedve? – kérdezgette tovább a jövevény.

Péter hallgatott.

– Na! Beszéljen! Ne sértsen már meg!

– Nem tudom – rázta le Péter.

– Hát csak tudja már, mi történt?

– Nem emlékszem, hogyan történt – sóhajtott Péter. – A legutolsó emlékem, hogy beültünk a kocsiba és elindultunk a nagyszülőkhöz. A feleségem, a lányom meg én. Kb. tíz kilométert mehettünk, aztán nincsenek emlékeim.

– És nem emlékezik semmire, hogy hogyan történt? Maguknak mentek, vagy oszloppal találkozott? Árokba borult, vízbe hajtott? Volt egy ismerősöm, képzelje, aki egy hídról zuhant le a kocsijával és semmi baja nem lett. El tudja ezt képzelni? Egyik pillanatban még nézi a hídról a mélyben repdeső sirályokat, a másik oldalon meg átszakítja a szalagkorlátot.

Én mindjárt szájon vágom.

– Mondja, tényleg nem emlékezik semmire? Az orvosok csak mondtak valamit.

– Figyeljen ide! Maga most mit faggat engem? – tört ki hirtelen Péter. – Hagyjon már a kérdéseivel! Mit nem ért meg azon, hogy nem emlékszem rá? – kérdezte, majdnem hogy kiáltva. Ez az ember annyira valószínűtlenül viselkedett, hogy egész egyszerűen nem tudott mit kezdeni vele.

Az Einstein kinézetű öregember csöndben maradt, mintha kissé meg is sértődött volna. Orrára helyezte szemüvegét és belemélyedt a könyvébe.

* * *

Lefekvéshez készülődvén Péter a teremben furcsa, halvány, egyenes vonalú derengést vett észre, amely a plafon magasságából lefelé elindulva, majd több vízszintes kettős vonallá elágazva beszötte a helyiségeket. A termet, a mosdót, a zuhanyzót. Egyik másik vonal mintha az osztályfolyosóra is kivezetett volna.

Péter, kíváncsiságának engedve, megvizsgálta a kettős foszforeszkáló, derengő egyeneseket. Csak a szemét erőltetve tudta követni a nyomvonalakat, amelyek egy pontból elindulva körbe-körbe szöttek a falakat, és a helyiségek több pontján egy-egy kis dobozkában végződtek. A kis dobozkákba voltak bekötve a szobájuk elektromos fogyasztói.

– Mik ezek a vonalak, valami vezetékrendszer? – kérdezte Péter az öregtől.

Albert egyből válaszolt. Mintha már várta volna a kérdést.

– Nah, most jó vagyok, amikor az időutazónak a jövőt kell elmagyaráznom? – kérdezte furcsa, gúnyos hanglejtésben. – Bezzeg amikor engem érdekel valami!

Igen, most már biztos, hogy megsértődött. Tudatosult Péterben az öreg büntudatra hajazó nyhe neheztelése.

– Igen, szeretném megtudni mi ez – felelte Péter kérlelőn.

– Milyen szerencséje van, hogy pont értek ehhez – kezdett bele *Einstein*, picit sértődött. – Dolgoztam az energetikai fejlesztések háza táján, jól ismerem ezeket – mondta és egyszerre megváltozott az arca. Elmélyültebb, tanáruvasabb lett. – Ez az egészségház elektromos hálózata. Tartozik hozzá egy központi vezérlő elem, tárolók, szabályozók és a napelemeket felfűző egység. Csatlakoztatható hozzá még egy sor opcionális eszköz, nem tudom, itt telepítve vannak-e, valószínűsítem, hogy igen. Ezek nagyobb épületek termelői berendezéseinek geotermikus-, vagy szélenergia-berendezésére szolgál. De az biztos, hogy a falakra és az ablaküvegekre felvitt napelem rétegek energiáit ebbe vezetik – mutatva a párhuzamos derengésekre a falon.

– Napelem réteg az ablakon? – kérdezte Péter és elmélyülten vizsgálni kezdte az üveget.

Albert kihajolt és megvizsgálta a szigetelést.

– És a falakon is, kívül – mondta.

– És elegendő teljesítményt szolgáltatnak a tömb részére ezek a napelemek?

– Önmagában nem elegendők, mert van, hogy az itt megtermelt energia több, de van, hogy kevesebb a kelleténél, viszont az energiatermelési övezet rendszereivel összekötve már igen.

– Mi ez az energiatermelési rendszer? – kérdezte Péter, miközben már körbe-körbe járkált a helyiségben, még a folyosóra is kinyitott. Azt vette észre, hogy akármerre indul, az útjába eső helyiségben – még mielőtt oda belépett volna – halvány szórt fény kapcsolódott fel, és ahogy közelebb ért, a fény egyre erősebb lett.

A rendszer tökéletesen követte és megjósolta mozgását.

Péter belépett az előszobába, onnan a mosdó helyiségbe, és arra lett figyelmes, hogy még mielőtt belépett volna, a nagyteljesítményű szerves fényemmitáló diódafalak erőteljes fénykibocsátásra kapcsolak, nappali fényt varázsoltak a helyiségbe.

– Ez hogy csinálja? – kiáltott fel a meglepetéstől.

– Alapvetően infra-, mikrohullámú mozgásérzékelők és kapacitív közeledésjelzők vezérelnek egy igen bonyolult logikával dolgozó áramkört – *Albert* teljesen belelendült a szerepbe. – Aztán van még a vezérlésben egy csodakütyü, amit én csak jövőbelátónak hívok. Úgy tudom, valamiféle kvantumtechnikai elven működik, intuitív módon észleli valahogy a Felsőbb Éned jövőben lehetséges tartózkodását, vagy a tudat feletti Elméd cselekvési szándékát, vagy a Lélek megnyilatkozó impulzusát; valójában ezt már nem igen tudom. Ugyanezen az elven működik az utcákon alkalmazott közvilágítási rendszer, meg egy sor más találmány.

Péter úgy nézett *Albertre*, mint a hülyékre szokás. – Ebből a közvilágítási rendszert értettem. Szóval mi is ez az energiatermelési rendszer? – mosolygott.

– Az energiatermelési rendszert úgy kell elképzelnie, mint a mezőgazdasági mezők után a várost körbevevő 4-5 kilométer széles gyűrűt, amely ellátja a várost száz százalékban tiszta, megújuló energiával. Itt Pesten alapvetően geotermikus-, hulladékkomposztáló rendszerekből, napelemekből és napkollektorokból áll, bár a budai gyűrűrészben párszáz hektáron épültek vertikális tengelyű szélgenerátorok is. Ide csatlakoznak be a középső területeken található lakó-, hivatali-, oktató és pihenő épületek, mint naperőművek. Ezek a passzív épületek visszatáplálnak a központi gyűrűbe is. A termelt energiát kiefeszültségű, veszteségmentes gyengeáramú hálózatok szállítják az energiatermelési rendszerben található földalatti kondenzátorokhoz és akkumulátorcsoportokhoz, amelyek tárolják azt. Ezek a városok körül lévő tárolók össze vannak kötve egymással, országon belül és kívül. Nagyobb távolságok és kontinensek összekötése nagyfeszültségű egyenáramú kapcsolatok segítségével van megoldva. De a tárolás nem csak központilag történik, a városokon belül a tömbökben és a lakóházakban található egyedi tárolók is segítik.

– Nem értem, ha alapvetően központilag oldják meg, miért vannak tárolók a lakóházakban és a különféle intézményekben, mint ez is? – kérdezte Péter.

– Ezekre a veszteségmentes tárolókra alapvetően azért van szükség, mert egész egyszerűen így gazdaságos – folytatta az öregúr. – A helyben előállított energiát egyszerűbb ott tárolni, ahol majd legközelebb felhasználásra kerül. Az elején még kísérleteztek kizárólag központi energiatárolókkal, de rájöttek, hogy egy lakásonként kikapacitású elemekből álló tárolórendszer összességében nagyságrendileg hatékonyabb és állóképesebb. Nézze ezeket az árnyékolókat! – lépett oda az ablakhoz. – Ezeknek a lemezszerű anyagoknak mindegyike voltaképpen egy-egy napelem cella, amely a beengedni kívánt fényerő függvényében változtatja fényáteresztő képességét.

– Ezt nem igazán értettem az előbb sem. Miért jó egy napelemnek, ha átengedi a fényt? Ez nem pont ellentétes a céljával? – kérdezte zavarodottan Péter.

– Amikor a helyiségbe több napfényt kell beengedni, a napelemek áttetszővé válnak, amikor nincs senki a helyiségekben, akkor a központi rendszer utasítására meg teljesen elnyelik a napfényt, és elektromos áramot termelnek. Ezt az energiát kell a helyi tárolónak befogadnia. Vannak már olyan energiamodulok is, amelyek egyrészt fényt bocsátanak ki és közben képesek a belső hőtermelést mint az emberi kisugárzást elektromos energiává alakítani.

– Ezt most nem mondja komolyan.

– Vannak olyan takarók is, amelyek arra képesek, hogy alvás közbeni hőenergiát hasznosítsák – folytatta *Albert*. – A környezettől függetlenül állandó hőmérsékletet biztosítanak alvás közben, és a felesleget átalakítják.

– Na, jó, elég lesz. Hagyjon békén – mondta Péter és tüntetőleg aludni indult.

– Az áramot termelő ruháról és hőmérsékletfüggő sálról meséltem már? – vigyorgott az öreg.

* * *

Másnap reggel Péter arra ébredt, hogy valaki ismét beszél. Egy pillanatra el is felejtette, hogy lakótársa van, de annak folyamatos tónusa egyből eszébe juttatta az öreget.

Hihetetlen, hogy be nem áll a szája.

– Köszönöm kedves! – mondta a szobából távozó nővérnek. – Fönt van már, mormogi? – kérdezte szinte azonnal.

Szerencséje, hogy hosszú távon nem kell elviselnem. Tuti nekimennék.

– Nah, rájött már, mi történt magával? – kérdezte olyan hangosan, hogy arra egy alvó ember biztos felébred. – Tudja nagyon fontos tudni azt, hogy egy baleset valójában miért is történt. A legfontosabb dolog kideríteni az okokat, ez mindenképpen szükséges a gyógyuláshoz. Volt egy barátom, aki elnyomta magában a vágyódásait, problémáit, ezért aztán újra meg újra vadabbnál vadabb balesetek történtek vele. Először csak kergette a vágyait, *fente a fogát a dolgokra*, majd *beletörött a foga* ezekbe, majd végül *otthagya a fogát*, érti ugye?

– Miféle kuruzsló maga? Talán valamiféle elfajzott pszichoanalízist tanult?

– Jaj, ne tereljen már! – legyintett színpadiasan.

– Soha nem adja fel, igaz? – kérdezte Péter sóhajtva.

– Nem igazán, nem az a fajta vagyok.

Ha engedek, talán előbb szabadulok.

– Ha részt veszek az ócska kis analízisben, abbahagyja a dumát végre?

Csend.

– Abbahagyom. Meséljen egy kicsit magáról, mi történt magával a baleset előtt? – kérdezte *Albert*, miközben lapozott egyet a könyvében.

Péter fészkelődni kezdett. Nem volt ínyére ez az egész beszélgetés.

– Mint mondtam, volt egy feleségem és egy lányom – kezdett bele kelleetlenül. – Egy tervező irodában dolgoztam, elektronikus áramköröket terveztünk. Volt pár kellemetlen munkatársam, de alapvetően nem volt velük gond. Szerettem azt a munkát. Imádom, ha egy gondolat manifesztálódik, testet ölt.

– Hogy élt, mint élt, a családdal minden rendben volt?

– Igen, a lányunk egészséges volt, szépen cseperedett. A feleségem vidám asszony volt. Szerettem nagyon – mondta Péter elcsukló hangon.

– Más területek? Barátok, rokonok? Egy kellemetlen após, vagy egy fontoskodó szomszéd?

– Semmi ilyesmi.

– Visszatérve a munkára. Munkával kapcsolatban túlfűtött volt? Nem voltak problémák a munkahelyén? Levakarhatatlan, nehéz ügyfél, vagy kibírhatatlan főnök mondjuk?

– Olyan, mint most maga?

- Pontosan – vigyorgott. – Mint most én.
- Hát, most hogy így rákérdezett, a főnököm elég kibírhatatlan volt.
- Mitől volt kibírhatatlan?

– Tudja, volt már sok főnököm. Egyik ilyen, másik olyan. Volt, amelyik döntésképtelen volt. Az irodájában az asztala állandóan papírral volt tele, késő estig bent ette a fene. Az ügyek bent álltak nála hetekig, sőt, sok dokumentum elő sem került. Aztán volt olyan főnököm, amelyik nem tudott egy feladatot normálisan kiosztani, az ügyeket feldobta a levegőbe arra számítva, hogy majd valaki alááll. Aztán olyan vezetőm is akadt, aki gyűlölte az egységet. Folyamatosan szabotálta az emberi kapcsolatokat, mert az erős jellemű beosztottakkal nem tudott bánni. De ez az utolsó egész egyszerűen féltékeny volt rám és a munkámra.

- Hogy érti, hogy féltékeny volt?

– Úgy, hogy amikor én már *rangidős* voltam, ő akkor ejtőernyőzött a céghez. Folyamatosan veszélyben érezte a helyét és ezért nem hagyta a szárnyalni a kreativitásomat.

- És ez bántotta magát? – kérdezte *Albert*.

- Inkább azt mondanám, hogy frusztrált.

- Tudott konfrontálódni vele?

– Dehogy, mindig azt mondta, hogy a helyére pályázom, és hogy ezt az egészet hagyjam abba. Több mint fél éven keresztül próbáltam beszélni vele, de mindig kibújt a kérdés alól. Aztán végül feladtam. Alig vártam, hogy valamelyikünk menjen onnan. Vagy ő, vagy én.

Elnyomott agresszió, a konfrontáció teljes hiánya. Marsikus.

– Azt mondta, nem emlékszik, de az orvosok mondtak valamit arról, vajon hogyan történt a baleset?

- Igen. Azt állítják, hogy a...

– Ne mondja, várjon! – feljebb húzta magát a párnán. – Kizárnám a vízbe esést, a kisodródást, a beleszállást. Nem gondolnám, hogy irányt vesztett, hogy kiröpült a kanyarban, vagy hogy nem látta a járművet. Mit szól, mondjuk egy nagy sebességű, frontális ütközéshez?

Péter arcán megrándult egy izom.

- Mondjuk magába hajtottak, szemből. Átesett az üvegen?

- Igen, elszakadt az öv is. Honnan tudja?

Kitörni vágyott valahonnan.

- Nagyon jó megfigyelő vagyok. És hát sokat beszélgetek az emberekkel.

Azon a napon már több kérdést nem tett fel. Jószerevével nem is tartózkodott a szobában, egyfolytában a folyosón beszélgetett mindenkivel.

Péternek ezt követően egész nap csak a volt főnöke és a karambol járt az eszében.

Összefüggés volna a kettő között? Az öreg egész biztosan erre célzott.

Az Albert Einstein kinézetű ember másnap elhagyta a szobát. Röviden elbúcsúzott és mielőbbi gyógyulást kívánt. Azt javasolta Péternek, hogy máskor engedje ki a gőzt, ha már tele a pohár, ne várjon egy balesetig. Ne féljen semmitől és higgye el, az embert nem azért szeretik mások, mert jó fiú.

Péter egyedül maradt a gondolataival, tovább folytatódta a kezeléseket.

***

Az orvosok próbálták segíteni, elfogadtatni állapotát, hogy testében az energia áramlása újra elindulhasson. Logopédus, masszőr, gyógytornász és fényterapeuta serkentette a test öngyógyítását. Az egészségházban meditálni, testben lakni segítették. Megtanították arra, hogyan irányítsa figyelmét mélyen belülről. Megtapasztalta, hogy a teste imádja a figyelmet, ha foglalkozik és törődik vele. Letapadt izmai fellazultak, immunrendszere rendkívül meg-

erősödött. Péter eleinte nagyon csodálkozott ezeken az új módszereken, hiszen eddigi élete során nem volt hozzászokva ahhoz, hogy az orvosok rajta keresztül gyógyítják saját testét. A kórházakban és rendelőkben eddig kiszolgáltató volt, egészségügyi dolgozók felszabdalható rongylabdája, most pedig gyógyulásának elsődleges, egyedüli megalkotója.

Rengeteget álmódott. Álmai fényesek voltak, dúsak, édesek. Régen sosem emlékezett rájuk, mire reggelente felébredt, mindig elfelejtette azokat, de most rendre megmaradtak ébredéséig. Ezekben a hosszú, végtelennek tűnő álmokban fényes tengerpartokon, dús mezőkön járt.

Legutóbb egy fiatal, hosszú barna hajú lányt látott, régi, szalmával borított ágyon, vagy valami pajtában összehordott alkalmatosságon fekvő. Arca boldog volt, nyugodt, mégis fájdalmat sugárzott.

Péter felébredt. Úgy érezte, hogy a lányát látta.

Reggel volt. Egy, a közelben territóriumát hirdető madár szólította vissza az ébrenlétbe.

A felkelő nap felmászott az egészségházat körbeölelő gesztenyefák erős ágain és beborította fényével a szobákat. Péter jóleső meleget érzett az alkarján.

– Meddig kell még bent maradnom? – kérdezte mintegy két hónap múlva, a szobájában szorgoskodó nővértől. Jól ismerte már ezt a nőt. Ébredésének első napjaiban ez a nővér, Júlia volt beosztva hozzá, az elmúlt hónapokban kizárólag már csak vele társalgott. Segítő-készsége miatt hamar megkedvelte, később már alig várta, hogy reggelente újra ő közelítsen ágya felé. Júlia negyven év körüli, magas nő volt. Dús, hullámos, szőke haja szép karaktert kölcsönzött egyébként szögletes, kissé férfias vonásainak. Mély, harmonikus hangja nyugtatóan hatott.

– Ó, a kis Péterem ismét menni akar! – élcelődött. Vonásait meglágyító, gyönyörű mosolyából több energia áradt Péter felé, mint a reggeliből, amely a tálcán várta az ágya mellett. – Miért akarna elmenni? Talán mert odakinn gyönyörű parkok és kertek várják? – viccelődött Júlia, miközben kinyitotta Péter feje fölötti ablakot. Az ablak átlátszó, mégis furcsán szürkés volt. A fény a szivárvány színeire törve világította meg a szemközti ágyat. – Maga a kedvenc betegem, szomorú lennék, ha itt hagyna minket – mondta, mialatt mosolyával betöltötte a szobát.

– Tudja, szeretném felkutatni a lányomat – mosolygott Péter és feljebb húzta magát az ágyon. Ahogy testhelyzetet váltott, iszonyú fájdalom hasított a fejébe. Arca eltorzult. – Lehet, hogy baja esett!

Péternek hirtelen bevillant valami. Talán egy autó képe.

Becsukta a szemét, megpróbálta ismét felidézni a balesetet. *Talán az öreg furcsa analógiái előhoztak valamit?*

Semmi.

„*Na mi lesz már?*”

Egy apró mozdulatot tett, mintha egy üvegszilánkon húzta volna végig tenyerét az arcán.

Semmit nem látok.

Csak a sötétség.

– Szívesen segíték, de igazán használható ötlet sajnos nem jut eszembe. Tudja, Andrea hívószáma fel van jegyezve a recepciókon, de sajnos a próbálkozásaink az elmúlt hónapokban már nem jártak sikerrel, nem értük el. Tudja, amióta a világban nincsenek hatósági ellenőrzések, lehallgatások, számlabefizetések, hitelkártyaforgalmak, azóta nincsenek eszközök egy konkrét személy nyomon követésére. Akkor lehetne megtalálni a lányát, ha ő maga kért segítséget valahol. Ha mondjuk egészségháza került, vagy használta a Hálót – ötletelt Júlia. – Közlekedés esetén használhatta konzolját kódolatlanul is, abból ki lehetne indulni. Vagy felkutathatná a lakhelyét is, van egy kedves ismerősöm, aki bejáratos a Levéltárba, talán segíthetne kideríteni, hol lakik.

A Levéltárban?

Ugyan mit találhatnék én a Levéltárban?

Péter kiment a mosdóba. Ahogy a piszoár felé botladozott, szeme sarkából észrevette, hogy egy tükörben felvillant egy kis fény. Egy lámpa fénye.

Ez a tükör vajon eddig is itt volt már? Mikor tették ide?

Ébredése óta nem nézett tükörbe. Péter odalépett a csaphoz.

Talán eddig nem akarták, hogy szembesüljön magával?

A lába földre gyökerezett. A meglepetéstől nem tudott megmozdulni.

A tükörből mintha évtizedek óta halott édesapjának képe nézett volna vissza rá.

Péter megöregedett. Körszakállát teljesen levágták, arcát teljesen csupaszra borotválták. A szeme környékét és homlokát hosszú, mély ráncok barázdálták. Bőre elvékonyodott. A folyadékhiányos, kiszáradt hámrétegen itt-ott durva, halvány pigmentációs foltok jelentek meg. Dús szemöldöke teljesen, homlokánál kissé megritkult haja foltokban megőszült.

Bőre megereszkedett, veszített tartásából.

Hosszú percekig csak állt a tükör előtt.

A kezdeti meglepetésből ocsúdva visszatámolygott az ágyához. Akárhogy próbált koncentrálni, a balesetből, vagy az azt megelőző napokból semmire sem emlékezett. Csupán pár bevilanás.

Péter belátta, hogy lánya felkutatásában nem jut előrébb önmaga emlékeiből merítve.

Segítségre van szükségem.

– Szívesen beszélnek az ismerősével – mondta Péter, miközben a lányt nézte. – Tudja, a Levéltári látogatás kapcsán. – Júliának furcsa kisugárzása volt. Nem volt az a klasszikus szépség, mégis megjelenésében, közvetlen fellépésében volt valami igazán elragadó, amivel azonnal magába bolondított mindenkit. – Mikor tudnék találkozni vele?

– Akár ma is, délután jön be hozzám, visszahozza egy könyvemet. Még egy napot biztosan maradnia kell, kibocsátása előtt még egy pár állapotfelmérő vizsgálatot el kell, végeznünk. De addig is utána nézetek a kollégákkal, valamelyik egészségházban, vagy segélyhelyen találkoztak-e Andreával.

– Nagyon kedves, köszönöm!

A nap folyamán Pétertől még mintákat vettek, és ebéd után egy orvos-csoport tartott neki tájékoztatót arról, hogyan táplálkozzon, hogyan képes egymaga tréningezni elméjét, mennyit kell pihennie, milyen meditációs és koncentrációs gyakorlatokat javasolnak, mennyit mozoghat, mire kell ügyelnie. Bemutattak neki három orvost, akikhez a későbbi időszakban tanácsokért fordulhat.

Péternek mindvégig olyan érzése volt, mintha csak ő volna egyedül az egészségházban, mintha minden ott dolgozó csupán vele törődne. Mikor a tájékoztató után Júlia egy férfi társaságában közeledett felé, megkérdezte tőle.

– Miért érzem úgy, mintha mindenki velem foglalkozna?

– Azért, mert amikor magához érkeznek az orvosok, az ápolók és a trénerek, akkor abban a pillanatban tényleg mindenki magával foglalkozik. Amikor a sor Önre kerül, minden orvos, minden segéd és ápoló a lehető legteljesebb módon a figyelmét Önnek szenteli. Ahol a figyelem, oda áramlik az energia. Tudja Péter, amióta maga kómába került, nagyon megváltozott a világ és megváltozott az orvoslás is, gyökerestül. Az emberek most már sokkal egészségesebbek, mint húsz évvel ezelőtt voltak. Az étellel együttműködő szemléletük és életmódjuk miatt nagyon ritkán járnak orvoshoz, vagy kerülnek egészségházba. A Hullám óta az elsődleges cél az egészség megőrzése. Kisebbségi betegségeket az emberek képesek otthon kezelni egyszerű fogásokkal és gyakorlatokkal. Mindamellet az a sok odafigyelés és törődés, amit megtapasztalt, az a tudatos orvoslás velejárója. Egy gyógyítónak minden figyelmét arra a páciensre kell szentelnie, akivel éppen foglalkozik. Nem járhatnak gondolatai valahol másutt. Figyelmével át tudja adni a betegnek a forrás rajta átáramló energiáját. Az orvosnak meg kell

próbálni rávilágítani arra az élethelyzetre, problémára, amiért a betegség, mint lelki világítótorony kialakult, és ez nem történhet meg, csak ha valóban figyel rá. Mindemellett akarnia és hinnie kell, hogy a betegség gyógyítható. A beteg öngyógyulási képessége nagyban függ attól, ő és orvosa hisz-e a gyógyulásban.

Péter ámult az elmondottakon. Ez teljesen más hozzáállást és mentalitást tükrözött, mint a húsz évvel ezelőtti orvoslás, amikor futószalagon műtöttek az orvosok, és amikor az egészségügyet a betegségben tartó felszínes tünetkezelés, a mértéktelen gyógyszerelés és a horribilis kiadások jellemezték. Péter emlékezett még, hogy a 2010-es évek derekán Magyarországon tetemes összegeket vontak el a fizetésekből a társadalombiztosításra, miközben a betegek hordták a gyógyszereket a kórházba, dugdostak hálapénzeket a követelőző kezekbe, és kényszerültek magánkiadásokra, mivel nem volt elég intézmény, elég műszer, elég eszköz. A hozzáértés és a valódi segíteni akarás hiányában mészárlássá változtak a beavatkozások. És a legfőbb probléma talán a fejekben volt keresendő, mivel maguk az orvosok sem tudták, milyen felelősséget bíztak rájuk az emberek, miféle kincset kell megőrizniük.

Az életmódra vonatkozó szabályokat a betegek hasznára kamatoztatom majd erőm és belátásom szerint, megóvva őket a bajtól és kártevéstől. Jutott eszébe a hippokratészi eskü szövegének egy sora.

Júlia a vele érkező férfira mutatott.

– Péter! Bemutatom önnek Ferencet, a barátomat, akiről már meséltem.

Magas, sportos alkatú, tiszta tekintetű, barna hajú férfi volt. A harmincas éveinek elején járhatott, tartása kissé merevnek tűnt. Mosolygó arcát körülbelül háromnapos borosta éktelenítette. Kitűrt, egyszínű kék pólót és rövidnadrágot viselt. Megnyerő mosollyal mutatkozott be.

– Üdvözlöm, Ferenc vagyok, örülök, hogy megismerhetem – mondta, miközben Péter szemébe nézett, fejet biccentett. – Júlia mesélt önről és említette, milyen nehéz heteken ment keresztül, valamint arról, hogy segítségre van szüksége.

– Igen, a lányomat keresem. Júlia szerint pár hónapja nem járt itt, a hívószámán nem elérhető – mondta Péter.

– Júlia mesélte pár szóban, mire gondoltak. Nagyon szívesen segíték, kiismerem magam az Levéltárban, ha gondolja, holnap el is kísérek.

– Igazán hálás vagyok érte. Tegeződhetnénk, kényelmesebb volna. Láthatólag én vagyok az idősebb. Szervusz – nyújtotta kezét mosolyogva Péter. Ekkor tűnt fel neki, hogy milyen fáradt is igazából. Ez az ártatlan mozdulat, ez a kézfogás is erőfeszítést igényelt.

– Szervusz – felelte Ferenc, kezét nyújtott Péternek. Erős, határozott kézfogása volt. – Itt lakom egy saroknyira, szívesen megvendégellek ma éjszakára, gondolom az egészségház után nincs hová menned.

– Valóban nincs – révedt el Péter. Eddig ezen a kérdésen el sem gondolkodott.

Péter az egészségházból kifelé menet egy ismerős arcra lett figyelmes.

Hátra fésült, hullámos hajú, idősebb ember volt.

Nem ismerte fel ki az, de mintha találkozott volna már vele. Mostanában. Itt, ebben az épületben.

Ki ez az ember?

De mintha annak bajusza lett volna. És ősz haja torzonborz volt, mint...

Albert Einsteinnek.

Nagy öleléssel szorította magához Pétert. Kiderült, hogy az ismeretlen öregúr lélekgyógyász volt.

Az egészségház egyik orvosa.

***

Megérkeztek Ferenchez.

Péternek nehezeére esett a járás. Úgy vonszolta magát, mintha cementből volna a teste, mintha nagy, mázsás súlyok lettek volna a derekához kötve.

Járása kissé bicegő lett. A karambolt követő műtétek során bal combcsontjából egy darabot el kellett távolítani. Izmai iszonyúan fájtak.

Ferenc lakása egy háztömbben volt, egy gyönyörű park közepén. A parkot értő kezek ápolták, fantasztikus látványt nyújtott.

Péter lecövekelt, ahogy meglátta.

Hatalmas, vastag szerteágazó ágú fákból álló csoport volt a közepén, majd körös-körül bokrok, színes virágok, földön futó méregzöld színű borostyán és mindenütt ápolt, harsány zöld fű. A területen vékony fahasábokból és kőlapokból készült tipegők vezettek át. A gyalog ösvények itt-ott kis emelvényekben, hidakban folytatódtak. A fák ágai között áthatoló meleg napfény lágyan beragyogta az egyik padon napfürdőző idős hölgyet.

Ferenc mosolyogva, türelmesen várt, míg Péter megszólalt.

– Életemben nem láttam ilyen gyönyörűt – suttozta Péter. – El sem hiszem, hogy Budapesten vagyok.

– Pedig elhíheted, itt jársz – válaszolta Ferenc. – Bizony, sok minden megváltozott.

Pár perc múlva fent voltak a lakásban. Ferenc egyből betessékelt Pétert és egy szűk előszobán átvezetve a konyhában helyel kínálta.

Péternek nehezeére esett leülni a székre.

Ferenc teával kínálta. A választékból Péter friss, mangó ízesítésű fehéret választott.

Amíg Ferenc a vízzel bíbelődött, Péterben cikáztak a gondolatok. Egyetlen rokona létezik valahol a világban, minden más elveszett.

Nincs hol aludnom. Még ruháim sincsenek.

Hatalmas ürességet érzett magában, belül.

– Neked mi a foglalkozásod? – kérdezte Péter. Ferenc egy pillanatra elgondolkozott, mintha nem tudná, mit is válaszoljon.

– Nem igazán van. A klasszikus értelemben vett foglalkozások megszűntek már. De elsősorban információval foglalkozom. Amit csinálok, az legjobban a régi újságíráshoz, vagy riporterséghez hasonlít a legjobban. Kutatok, mint egy oknyomozó.

– Mit értesz az alatt, hogy a foglalkozások megszűntek? Dolgozni, gondolom, csak kell valamit, hogy megéljetez valamiből?

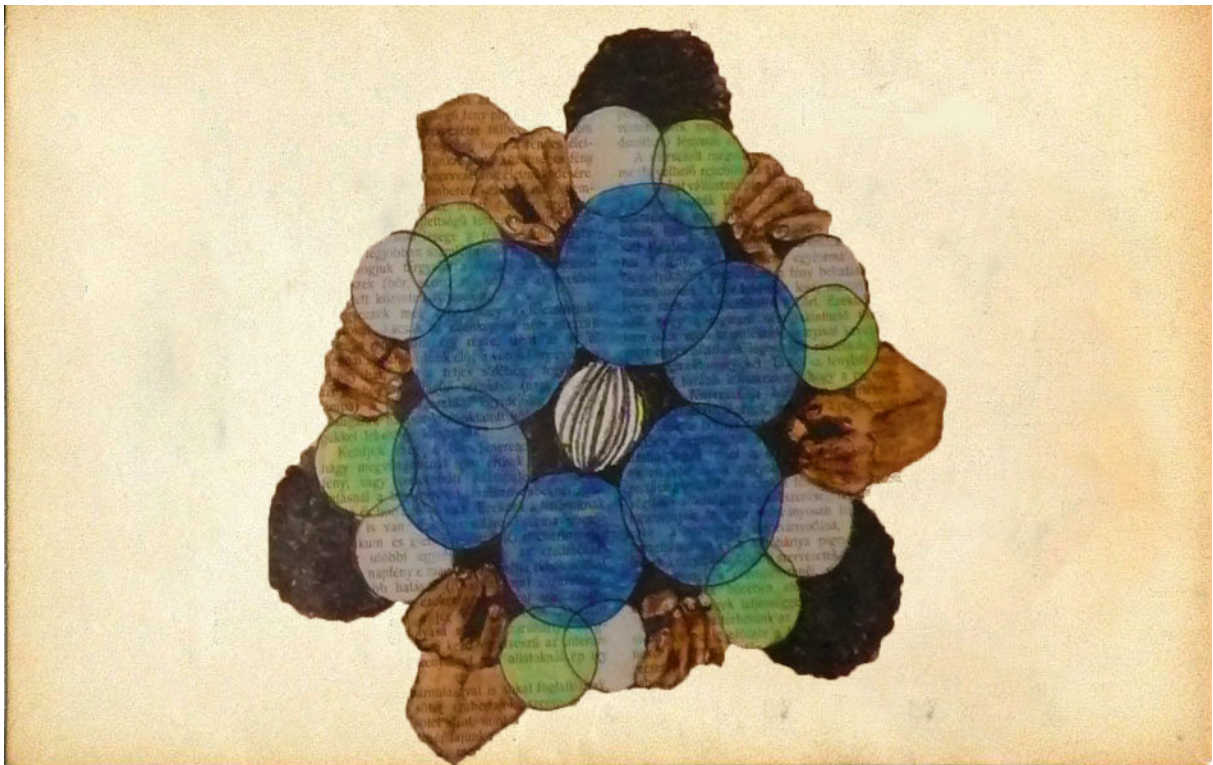
– Nem igazán – felelte Ferenc, majd mikor látta Péter értetlen ábrázatát, folytatta. – Tudod, amíg nem voltál velünk, történt valami az emberiséggel. Egy átalakulási folyamat. Ez az egyénekben egyesével végbemenő belső átalakulást utólag az emberiség a Hullámnak nevezi, mert mint a tengeren a hullám, végigsöpört mindenben – mondta, és egy kis tálka mézes kekszettel Péter elé. – Ez a történet egy belső változás, egy belső tapasztalás volt, mindenki életében.

– Ha jól emlékszem, Júlia is említett valamiféle Hullámot – monda Péter.

– Az eseményeket megelőzően az emberek ráébredtek arra, hogy az addigi társadalmi berendezkedések nem működtek, nem működőképesek – folytatta. – Tudatosult számukra, hogy a megnyugvás nem következhet be bennük mindaddig, amíg folyton a pénz után rohanva mások kezébe helyezik sorsukat, ha folyton alávetik magukat a megélhetésnek. Az emberek ráébredtek arra, hogy többek, mint megélhetési rabszolgák, hogy létezésük magasabb célok miatt virágzott ki világunkban. Egyszer csak öntudatra ébredtek. Legtöbbször csak kiléptek a munkahelyükről és elhagyták a városokat, kezükbe vették, visszakövetelték kiszolgáltató sorsukat, önálló életet kezdtek a vidékeken. Mások, akikben forradalmi energiák mozogtak, kiharcolták a rendszerek összeomlását. Ők voltak, akik elkezdték felébreszteni a többieket is, akikben nem volt addig elegendő jelenlét, akik túlságosan beleveszték az illúziók sokaságába.

– Jelenlét? – kérdezte Péter.

– A fizikai világban történt változásokkal egyidejűleg az emberekben egyszer csak tömegesen kivirágzott a jelenlét, az ego által elfedetlen valódi létező. Ahogy a spirituálisan ébredettek száma elérte a kritikus tömeget, a Hullám elindult, nem volt megállás, nem volt már semmi, ami megakadályozhatta volna. Az emberek egyszer csak a bőséget kezdték megtapasztalni. Hogy mindenből van elég, és hogy nincs más dolgunk, mint a javakat és a lehetőségeket egymással megosztani. És eközben minden ember a Földön – kivéve persze azokat, akik mélységesen és visszavonhatatlanul elvesztek az elméjük alkotta konstrukciókban – meglátta, hogy végső soron minden Egy. Mindenki látta egységét a Földdel, hogy egy organizmus vagyunk vele, az elkülönültségnek az illúziója, mint közöttünk húzódó fátyol, felszakadt.

– Honnan tudod Te mindezeket? – kérdezte Péter.

– Honnan tudja a madár, hogyan kell repülnie, vagy a hal, miként ússzon a végtelen óceánban? Ezt mindenki tudja, még egy gyermek is. Mindenki, aki felébredt az elme álmából.

Péter elméje elcsöndesedett. Körülötte egyre fényesebb lett minden, gondolatainak árama lelassult, testében egyre bizsergőbb érzések indultak útnak. Hullámokban haladt tarkójától lefelé, végig a gerincén, szétterjedve arcbőréen, aztán karjaiban, a lábaiban. Úgy érezte, a végtelen fény sugárzik rá mindenfelől. Lehunyt szemei mögött látta a Földet felülről, egybefüggő felhőket látott elvonulni. Érezte a felhőkkel és a levegővel való egységét, belemerült az áramlásba, érzések folytak át rajta. Dallamok szóltak, régmúlt érzelemmaradékok szakadtak fel belsejéből és veszttek bele a távozó energiaáramlásba. Amikor vége szakadt az érzések sorának, megkérdezte:

– És mi lett a szakmáddal, a klasszikus újságírással, a tévéműsorokkal?

– A változás után a média azonnal átalakult. Újságok és tévéadók tömkelege szűnt meg rögtön az első hetekben, mert az ébredő emberek egész egyszerűen nem voltak hajlandók fogyasztani a tudatukat befolyásoló híryananyagokat. Az emberek fizikai undort és agressziót kezdtek el érezni az újságcikkek olvasása, vagy a tévéműsorok láttán. A televízióadók pár hét alatt tönkrementek, nézettségük az eredeti századrészére csökkent, mivel az emberek egy-

szere rádöbbsentek, hogy azoknak addiktív, impulzív mohósága elhomályosítja a valóságot. A tudatosulási hullám első heteiben sorra megszűntek a napilapok, magazinok, kizárólag a hivatalos közlönyök és közszolgálati kiadványok nyomtatása folytatódott.

– És ezután az emberek honnan értesültek a hírekről, a fontos dolgokról? – kérdezte Péter.

– A fontos dolgok mindig utoléri az embert. Ami igazán lényeges az életedben, az eléd toppan. Miután az emberek ráláttak már arra, hogy van bennük valami, ami kéjes élvezettel függ a fájdalomtól és ezt tudattalanul egymásból és a valóságot elferdítő szenzációhajhász médiából táplálták, felismerték ennek hiábavalóságát. Egész egyszerűen átértékelődött a számukra igazán fontos dolgok köre. Rádöbbsentek arra, hogy mások életében vájkálni egy nem létező, illuzórikus világban nem több, mint mentális csapda, egy önmagát életben tartó börtön, ami nem adhat mást, csak szenvedést.

Péter a lelke mélyén mindig is tudta az elhangzottak igazságát, de most először hallotta ezt ilyen egybeszedetten megfogalmazva. Elgondolkodott azon, hogy nem vették ezt eddig észre? Hogyan tudott az emberiség eddig így élni, ilyen vakon, kábán és életellenesen?

– Miért nem vettük ezt eddig észre? – kérdezte.

– Egész egyszerűen nem álltunk készen.

– Hogy érted azt, hogy nem álltunk készen?

– Nem tudtuk észrevenni, mert nem voltunk hozzá elég tudatosak. Nem tudtuk mit teszünk, nem is tehattünk mást – mosolyodott el Ferenc, miközben a forralóból kiöntötte a vizet a teához.

Péter visszaemlékezett, hogy régen az emberek folyamatosan a külvilággal voltak elfoglalva. Régen szokásuk volt az embereknek, hogy utazásaik alatt – mobiltelefonokon – közösségi oldalakat böngésztek, hergelő napilapokat és pletykamagazinokat olvastak, amelyek aztán folyamatosan befolyásolták világnézetüket, értékítéleteiket. És persze rengeteget ültek a számítógép előtt és tévéztek, ezzel is menekültek a valóságból, elméjük rabságából. A televízió nézők nagy része otthonában folyamatosan bekapcsolva hagyta a televíziót még akkor is, ha éppen mással foglalatalkodott. Sokan aludtak el bekapcsolt készülék előtt annak ellenére, hogy tisztában voltak vele, milyen káros az elméjükre. Tudták ugyan, hogy alvás közben figyelmüknek egy része folyamatosan a televízióra irányul, hogy tudatalattijuk folyamatosan beépíti azt a tartalmat, amit a külvilágból kap, de mégsem tettek semmit.

– Mit gondolsz, szándékosan csinálták ezt az emberiséggel? – zökkent vissza a jelenbe Péter.

– Arra gondolsz, hogy a médiában dolgozók tudták-e, milyen hatása van az újságoknak és televíziós műsoroknak az emberek világnézetére?

– Igen, illetve arra, hogy tudták-e vajon, hogy az embereket egész egyszerűen tudatalanná teszik?

– Sokan úgy tartják, hogy a világ hatalmi elitjének kifejezett érdekében állt, hogy az emberiség tudatalan és befolyásolható maradjon. Egyesek kifejezetten fekete mágiáról beszéltek a média kapcsán annak tudatbefolyásoló hatása miatt.

– Mágiáról? – kérdezte Péter kissé gúnyosan.

– Gondolj csak bele, hogyan befolyásolták húsz évvel ezelőtt az internet és az ismeretségi hálózatok az emberiséget. A dolog odáig fajult, hogy a tinédzserek és a középkorosztály már kifejezetten az interneten élte az életét. Aki nem volt jelen ebben az illúzióban, az számukra nem is létezett. A valódi kapcsolatok megszakadtak, az emberek és a korosztályok eltávolodtak egymástól. Szellemileg meddő és impotens társadalom lettünk. Félelmetes és zavarodott időszak volt, az emberi tudat elveszett egy álombeli álomban.

– Hogy érted azt, hogy a tudat elveszett egy álombeli álomban? – kérdezte Péter.

– Mondok egy példát. Képzeld el, hogy a népesség kilencven százaléka televízió-függő. Éjjel nappal csak a kék derengést nézi a dobozban. Ebben a dobozban adott egy hír, vagy egy véleményszavazás, vagy egy vitaműsor, bármi. A műsor során véleményt kell formálnod arról, hogy vajon egyetértesz-e a legújabb politikai intézkedéssel, vagy hogy kit szavazzanak ki a legújabb tehetségkutató műsorból, netán Hozé Ármándó szereti-e Rozalindát.

– Nem mindig voltak ezek betelefonálás vagy szavazós műsorok.

– Ó! Az az elmédnek teljesen mindegy, miképpen kapcsolódik az eseményhez. Minden kapcsán képes véleményt formálni. Támogatni valamit, ellenezni, bírálni. Az elmének lételeme a hiba, amit ki kell javítania; a probléma, amelyet meg kell oldania. Imádja ezt. És ebben a pillanatban az igazából teljesen lényegtelen esemény elmédben részletesen kidolgozott illúziója életre kel, realitást nyer. Azzal, hogy az elméd ráakaszódik és boncolgatni kezdi, megteremti számodra annak valóságát. Eközben – a gondolatok fátylával eltakart – tudatosságod olyan küszöbszint alá csökken, olyannyira elveszik ennek az illúzióknak a részleteiben, hogy saját létezésed jelentéktelen lesz. Jelenléted elveszted. Ameddig a műsor alatt az alpesi tömegszerencsétlenségről, vagy a hargitai medvetámadásról aggódsz, nem foglalkozol a *veled történekel*, a körülötted zajló eseményekkel. Hogy hogyan hoznak meg fű alatt öncélú törvényeket politikusok, vagy csalnak ki állami cégekből pénzeket. A média kultúrát és a kultúrafelfogást befolyásoló – szerepet játszik, azaz hatására mindazok, aki sok időt töltöttek a képernyő előtt, fokozatosan elfogadták a valóság televízióban ábrázolt képét a „valóság” hű reprezentációjaként. Azt jómagam nem tudom, hogy a tudatlanság elmélyítése fekete mágia volt-e, de hogy kapóra jött a hatalmi struktúráknak, abban biztos vagyok. De ezt az emberiség utólag már sosem vizsgálta. Úgy tartjuk, semmi sem történik véletlenül, e nélkül talán sosem ébredtek volna fel az emberek – mosolyodott el Ferenc. – Minden úgy volt, ahogy lennie kellett.

Péterben lepergett a múlt, és egy hasonlat jutott az eszébe:

– Olyan, mintha robotok lettünk volna. Mintha minden ember reggelente rácsatlakozott volna egy nagy információs sztrádára és egészen estig annak világában, annak befolyása alatt léteztünk volna teljesen meghasonulva, teljesen elveszítve a világ sokszínű és gazdag valóságát – mondta szomorúan.

– Pontosan így tettetek – felelte Ferenc és kivette a teafüvet a két bögréből. – Mézet vagy nyírfacukrot adhatok?

– Nem kérek bele semmit, köszönöm. Üresen szeretem.

* * *

Még órákig beszélgettek. Ferenc megtudta, hogy Péter annak idején alkalmazói mérnök volt egy zsarnok munkahelyen, ahol naponta kilenc-tíz órát dolgozott. Munkatársai válogatott alakok voltak. Akadt közöttük agresszív alkoholista; szélsőséges, érzelmileg éretlen vénember, vagy hatalom-ittas és függőségre hajlamos megalkuvó. Alapvetően szuperérzékeny személyisége nehezen tolerálta a munkahelyi feszültséget, munkája miatt folyamatosan nyomás alatt volt. Az így eltöltött idő alatt a felgyülemlett stressztől pszichoszomatikus betegségek kezdeményei, fizikai tünetek jelentek meg nála. Már-már kényszeresség és különféle fóbiák voltak kialakulóban, amikor megtörtént vele az élethelyzetében megálljt parancsoló autós szerencsétlenség.

Miközben beszélt, felállt, hogy megnyújtóztassa izmait. Most, hogy az első hosszabb igénybevételt követően megpihent, érezte, hogy mennyire is fájnak a lábai. Hosszú ideje nem voltak ilyen terhelésnek kitéve.

Ferenc lakása inkább tűnt raktárnak, mint egy lakóhelynek. A berendezési tárgyak elhelyezése első ránézésre kaotikus, felszínes személyiséget tükröztek. De jobban megnézve, Péter átlátta a tiszta funkcionalitásra támaszkodó logikát.

Mindenütt használati tárgyak sorakoztak – látszólag – logikátlanul. Hálózások, összekészletezett sátor, jegyzetfüzetek, diktafonok, határidőnaplók. Sehol egy kép, illusztráció vagy dísz.

Miközben Péter a helyiségekben sétálgatott, Ferenc elmesélte, hogy Péter múltbéli foglalkozásaival szemben, évente mindössze három-négy hetet szokott munkával tölteni, maga választott időszakokban. Volt már az elmúlt években karbantartó az energetikai övezetben, számítás- és irányítástechnikai szervezetenél szerelő, pékek mellett segéd és pszichológus mellett asszisztens. Imádta ezeket a munkákat, kiváltképpen, hogy egyik sem volt kötelező. A város működéséhez szükséges segítőnek egy előfoglalási rendszerben lehet jelentkezni, de megéri sietni, mert az igazán felkapott helyek hamar elkelnek.

– Na várj csak! – szakította félbe Péter. – Jól értem, hogy tulajdonképpen senkinek nincs állandó munkája, hanem mindenki hobbiból választgat a lehetőségek közül? – kérdezte, miközben Ferencet a szobában hagyva a konyha felé indult. – Kérsz te is vizet? – kérdezte. Feltűnt neki, hogy Ferenc lakása előszobája tele volt mindenféle régebbi, katonai holmikkal. Befelé jövet az előszobában egy deszant típusú katonai bakancsot látott, most meg egy polcon precíziós iránytűt és éjjellátó távcsövet.

– Igen, hozzá, légy szíves! – mondta Ferenc. – Így leegyszerűsítve valóban így tűnhet, de azért vannak, akik hivatástudatuk vagy szakmájuk szeretete miatt gyakorlatilag állandó pályán maradnak. Feltalálók, orvosok, kutatók általában eléggé elhivatott emberek, nemigen változtatnak, de én például kifejezetten szeretek bekukucskálni a színpalak mögé, szeretem, ha ilyenkor segédkezhetek. Rengeteg mindent megtudhatsz más szakmájáról vagy a benne tevékenykedő emberekről.

Ferenc megitta a vizet és tovább mesélt.

Az újságírást hobbiból csinálja, hogy megélje az információ továbbításával kapcsolatos mérhetetlen vonzódását. Elmondása szerint, kifejezetten merkúri személyiség lévén, kénytelen információval, gondolatokkal foglalkozni, legfőképpen olyan körülmények között, amelyhez az utazás is hozzákapcsolódik. Ezért választotta az oknyomozói hivatást, itt kiélhette szenvedélyét. Van egy aktív oknyomozói hálózat, aminek tagjai az általuk feltárt eredményeket egymással megosztják. A hálózat tagjai egy közös csatornán keresztül közölnek minden kutatási eredményt, fontosabb történéseket, találmányokat, fejlesztéseket vagy lefűlelt bűnözők kapcsán híreket. Minden felfedezés és hír eljut az összes országba, oknyomozó szervezetekhez és vallási csoportokhoz annak érdekében, hogy a világban minden történés napvilágot láthasson, minden fontosabb dolog a tudatosság fényébe kerüljön. Részesei ennek a hálózatnak olyan csoportok, amelyek elősegítik ezen információknak a kollektív megismerését úgy, hogy az általuk alkalmazott módszerekkel az információt a tudatosság szintjére emelik. Egyesek imával, vannak, akik mantrával vagy akár meditációval, elmélkedéssel teszik ezt.

– Családod, gyermeked van? – kérdezte Péter.

– Egyedül vagyok. Szüleimmel tartom szorosabban a kapcsolatot, meg hát itt vannak nekem a nővéremék. Rengeteg hasonló érdeklődésű barátom van, sok ismerősöm, de leginkább felszínes kapcsolatokkal rendelkezem. Gyakorlatilag az oknyomozók és a vizsgált dolgok között élek.

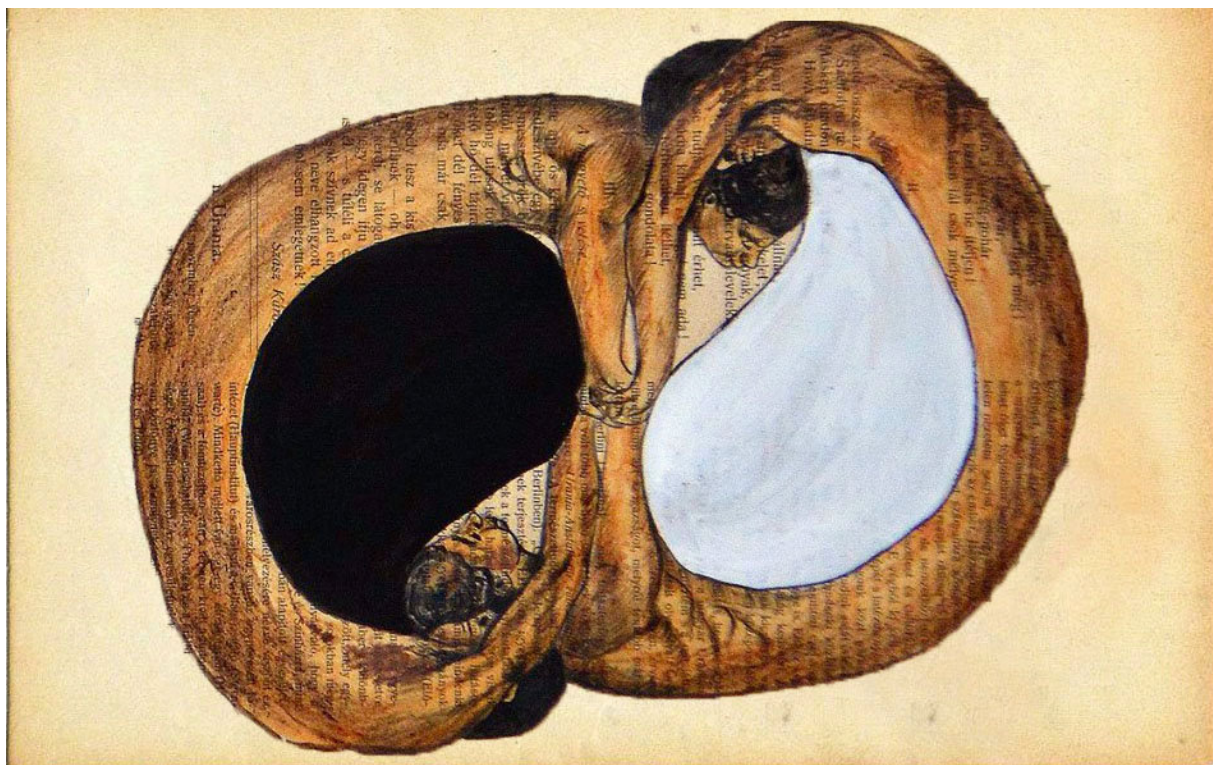
Ferenc elmesélte Péternek, hogy most tudományos kísérletekkel kapcsolatban kutat, amely nem más, mint ugyanabban a tárgykörben végrehajtott kísérletek és információk gyűjteménye. Ez a mostani munka egy tanulmány része, amely tulajdonképpen egy összefoglaló dokumentum a Hullámról és az azt követő időszakról. Ami miatt megváltozott az

egész emberiség élete. Arról, hogy mi történt velünk. Gyönyörű és igen szerteágazó anyag, sokan közreműködnek az elkészítésében. A legérdekesebb, amivel eddig foglalkozott.

Tudomása szerint azonban van egy csoport, ami ezeknek a fontos eredményeknek az eltussolására készül. Szeretné megtalálni, ami ebben a fontos ügyben még fellelhető, és amit megtud, azt objektívan közkinccsá szeretné tenni.

– Miért akarják eltusolni? – kérdezte Péter. – Ebben a világban ki tenne ilyet?

– Tudod nem mindenki részesült abban a kegyben, hogy rápillantható volt a gondolat és a kis Én mögötti megszenteltség birodalmára. Nem mindenki tapasztalta meg azt a mindenséget befogadó és lehetővé tevő határtalanságot, amely a látható világ mögött húzódik meg és összeköti mindeneket. Tudod, sokan a Hullámot követően is megmaradtak végeláthatatlan vágyaik és a gondolataik rabjainak. Mivel tudatlanságuk nem tudott megmaradni a terjedő tudatosság fényében, egyszerűen száműzték magukat. Most kisebb csoportokban élnek, félelemben, az elméjük fenntartotta pokoli valóságban. Ideológiailag folyamatosan harcolnak valami ellen, meggyőződésük, hogy a régi történelmi államformák és a korábbi totális piacgazdaság keveréke megoldást nyújthat minden problémára. Nem ismerik fel, hogy nincs semmi, ami ellen küzdeniük kell. Azt gondolják, hogy ez a tizenhét éve végigsöpört Hullám után kialakult, erőforrás alapú gazdaság nem több, mint merő kommunizmus. Ezek a kívülállók – vagy, ahogy ők nevezik magukat: szakadárok – azt gondolják, hogy itt is irányít valamiféle kiváltságokkal bíró csoport, mint ahogy a történelem során annyiszor már megtörtént. Egyet sajnós nem tapasztaltak meg, mégpedig azt, hogy a Kárpát-medencéből és még két másik csomópontból hullámokban kiáramló tudatosság jogán az emberiség számára lehetővé vált önvalója megtapasztalása. Azzal, hogy az emberek visszanyerték eltékozolt erejüket, hogy egyszerre megismerték korlátaikat és lehetőségeiket, azzal, hogy összhangba kerültek az étellel, a Földön lehetővé vált a Paradicsom önerőből való megteremtése. Azzal, hogy igazi egységet és kapcsolatot tapasztaltak meg mindennel, valódi egyenlőség jöhetett létre.

Péter feje zsongott. Neheze ére esett elfogadni ennyi változást. Veszteségeit mélyítette, hogy a Hullám következtében minden általa ismert dolog jelentéktelenné vált. Totálisan meztelennek és védtelennek érezte magát.

Nincs semmim, és semmit nem tudok erről az életről.

Megitták a teát, pár dologról még beszélgettek, aztán Ferenc megmutatta a vendégágyat.

Péter pillanatok alatt álomba merült, a teste szinte azonnal hiperszomniás állapotba került. Mintha az elmúlt húsz évet kényszerülne kipihenni.

* * *

Péter úgy aludt, mint a bunda, reggel frissen és kipihenten ébredt. A Ferenc lakása előtti parkról álmodott. Álmában az egyik fa tövében ült, lába pihent a borostyán levelei között és egy mókust figyelt, ahogy a fa tövén kapaszkodva egyenesen rá nézett. Egyszerre a mókus halk hangot hallatott és nyílsebese felszalad a platánfa ágai közé.

Felébredt.

Pár perce már ébren volt és az egészségházban tanult sejtújító relaxációban merült el, amikor egy nagyon halk elektromotor hangjára lett figyelmes. Ágyáról oldalra lepillantva látta, hogy egy kisméretű, csendes takarítógép gurult át a parkettán. Megállt a szoba falánál, ahol felnyílt egy kis csapóajtószerűség és a szerkezet átgurult a szomszédba.

– Tudtad, hogy a kis guruló bejárónőd a szomszédban is serteptertél? – kérdezte Ferencről, aki ebben a pillanatban egy törölközővel a vállán lépett a szobába.

– Jó reggelt! Persze hogy tudtam és kb. húsz másik lakásban is takarít egy nap. Fáradhatatlan kis jószág – mosolygott. – De ha mégis elfáradna, rácsücsül valamelyik dokkolóra.

– És mi ez a sok játékfigura meg makett? – kérdezte Péter.

A lakás kisebbik szobája egy kisebbfajta raktár képét tükrözte. Az ágygal szemközi fal plafonig fel volt polcozva, amelyen rengeteg makett és játék sorakozott. Masszív, átlátszó dobozokban tárolt, csomagolatlan kocsik, vonatok, úrfantasy játékok. Különleges extrém munkagépek makettjei.

– Tudod, nagy gyűjtő voltam. Bolondja voltam a sci-fi filmekkel kapcsolatos játékoknak. Star Wars, Star Trek, ilyesmi. Meg ahogy láthatod a lakásban, van pár katonai holmim is. Úgy voltam vele, hogy jó lesz majd egyszer, ha gyerekeim lesznek, de az Élet végül máshogy alakult. Ez már csak töredéke a régi gyűjteményemnek. Ragaszkodó típus vagyok, de már nem gyűjtögetek. Már csak osztogatok – mosolygott Ferenc.

A kis takarítógép felzúmmögött a szomszéd helyiségben.

– Mit használtok még közösen?

– Tulajdonképpen mindent.

– Hogy érted, hogy mindent? – kérdezte Péter, miközben felöltözött.

– Gyere velem, megmutatom! – biccentett fejével Ferenc, és egy kávéval teli bögrét adott Péter kezébe. – Ha esetleg teát szeretnél, szívesen készíték azt is.

– Nem, köszönöm, jó lesz a kávé. Hová megyünk?

– Hozunk egy kis enivalót, és közben leszaladunk az eszköztárba is.

Az előző napon látott gyönyörű parkon kellett átmenniük. Ahogyan haladtak át a parkon, Péter ismét megilletődve megállt. A gyönyörű elrendezés, a növények csodálatos harmóniája teljesen betöltötte a lényét, mindenhol energia sugárzott felé.

– Olyan friss és életteli minden – mondta.

– Bizony. Értő kezek gondozzák, olyan mesterek, akik tökéletes egységben állnak veled. Ez a mindig friss tudatállapot, ez az összhang a természetes vegetációval azt eredményezi, hogy park látványa minden alkalommal friss és új. Ha rá tudsz hangolódni, segíteni tud abban, hogy a tudatod kitáguljon, hogy mindig friss legyen.

Tovább indultak és a háztömbbel szemközt egy kisebb épületcsoport felé közeledtek. Péter észrevette, hogy mindegyik épület teljesen egyedi. Igaz ugyan, hogy amelyek nem keményfából épültek, azok mindegyike egymáshoz hasonló volt, de mégis mindegyikben volt valami egyedi. Látszott rajtuk, hogy építésszek tervezték azokat is, de mintha a kötelező statikai szempontokon túl mindegyikben volna valami játékos egyediség. Itt-ott fiatalos kreativitás törte meg a felületeket. Hol egy stukkó, hol egy dombormű, egy illusztráció, vagy csak egy formatervezett, fából ácsolt padsor.

Az épületekre az volt a jellemző, hogy csak minimális mértékben változtatták meg a környezetet, amely körülvette őket. Érezhető volt, hogy az elsődleges, legfontosabb szempont az eredeti állapotok lehető legteljesebb megőrzése volt. Nem egy épület esetében látszódott, hogy azt egész egyszerűen a meglévő facsoport köré építették, vagy néha egy-egy műtárgyat, például egy átjárót egyszerűen cölöpökre állítottak, mert alatta egy összefüggő, kiterjedt aljnövényzetet kellett volna megsérteni. Volt ebben valami felemelő, valami végtelen tisztelet azzal szemben, *ami már van*.

Ferenc beszaladt az egyik ajtón és pár pillanat múlva egy papírzacskóval tért vissza.

– Választhatsz: kiflit kérsz joghurttal vagy zabkekszet almával?

– A joghurtot és a kiflit kérném, köszönöm!

– Mindjárt odaadom, de először megmutatom az eszköztárat, gyere! – mondta és belépett egy másik ajtón.

Péter utána ment és belépett a háromszintes raktárszerű épületbe.

Bent félhomály fogadta, de érkezésükre felfényesedtek a fényemittáló csempék és a falfelületek. Amerre a szem ellátott, mindenütt műszaki berendezésekkel megrakott tárolók és félkör alakú salgó polcok tornyosultak. Ferenc odalépett egy képernyős konzolhoz és megkérdezte Pétertől:

– Mondj bármilyen háztartási eszközt, vagy kéziszerszámot, ami eszedbe jut!

– Árvízűtűró tükörfűrógép! – vágta rá vigyorogva Péter.

– Szóval legyen akkor egy fűró, üvegűró készlettel?

– Jól van, akkor legyen az! – mosolygott Péter.

Pár érintés után látszódott a konzol kijelzőjén, hogy a keresett fűróból három darab van ebben az eszköztárban. Abból egyet javítás céljából elvittek a központi javítóüzembe, de a másik kettő elvihető. Az is látszott, ki vitte el korábban, ki hozta vissza utoljára őket, és az, hogy az egyikre igényt tartana egy János nevezetű személy másnap délelőttől. A kivétel gomb megérintését követően az egyik salgó polc saját tengelye körül elfordult és új pozíciót vett fel, majd egy robotkar leemelte és eléjük helyezte a fűró tartalmazó hordozható tároló dobozt.

– Bármit elvihetnél innen? – kérdezte Péter.

– Persze.

– És mennyit kell érte fizetned?

– Semennyit.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy nem kell érte fizetni – felelte Ferenc, miközben a robotkar visszahelyezte a fűró a tároló helyre. – Ez mindenkinek jár, tudod, az emberek már nem pénzért dolgoznak. Annyi ételt kapsz, amennyire szükséged van, és annyiszor veszed el kölcsön ezeket a tárgyakat, amennyiszor csak szükséged van rájuk.

– Hogy érted azt, hogy az emberek nem pénzért dolgoznak? Hogyan teheti meg a világ azt, hogy mindez ingyen rendelkezésre álljon? Ki fizeti ezt ki? – kérdezte Péter.

– Senki és mindenki – felelte Ferenc. – Tudod mindig is volt mindenből elegendő, és a világ technikai fejlettsége már évtizedek óta lehetővé teszi, hogy bőségben éljünk, hogy a világon minden embernek jusson elegendő étel, ruha és lakás. Senkinek sem muszáj nélkülöznie.

Ez a kérdés a fejekben voltaképpen csak az ego miatt lett kritikus probléma. Az emberiségnek rá kellett jönnie, hogy nem építhet társadalmat a növekedő gazdaság gondolatára, mialatt a Föld készletei végesek. Ezt egy gyerek is képes megérteni. Éppenséggel egy olyan egyensúlyi állapotot volt muszáj elérnünk, amely úgy biztosít egyetemes bőséget, hogy közben nem rabolja tovább a természeti erőforrásokat. A gazdaság legfontosabb sarokköve, hogy elkerüljük a túlhasznosítást, ez a fenntarthatóság elve. A termeléseket egész egyszerűen körfolyamatokká kellett szervezni és a folyamatok gyorsasága a befektetethető energiától függ és ebben ez az elsődleges szempont. Annyi energiát fektethetünk be kizárólag, amennyi megújuló formában rendelkezésünkre áll, semmivel sem többet. Ezen kívül minden véges erőforrás megmentésére törekednünk kell. Ehhez az szükséges, hogy a lehetőségek függvényében mindent újra kell tudnunk hasznosítani. Ezért nem dobható el egyetlen üveg, műanyagpalack, zacskó, csavar, vagy tranzisztor. Nem hozható létre olyan produktum, amely egyszerre rövid élettartamú és eldobható. Az elromlott alkatrészek cserélhetősége miatt minden berendezés moduláris szerkezetű, és a gyártástechnológiája olyan, hogy javítható, vagy megmenthető legyen minden darabka belőle. Minden csak olyan mértékig miniatürizálható, hogy meghibásodása esetén még javítható legyen, vagy elavulása esetén elemi részekre szedve újrahasznosítható. Ezen felül minden új használati tárgy bevezetésekor már eleve biztosítani kell a körfolyamatokba való beillesztését, hogy hogyan fogod javítani, vagy újrahasznosítani. Ezek biztosításával érhető el, hogy mindenkinek mindentől jusson elegendő. És mivel e javak mindenkinek rendelkezésére állnak, senkinek nem kell a munka miatt megnyomorodnia, vagy a pénz hiánya miatt megbetegednie, éheznie. És amióta életünk nagy részét nem a munkával töltjük el, jut egymásra elegendő figyelem és szeretet.

Eltűnt a stressz, a pszichoszomatikus betegségek, a rák. A pénz megszűnésével a bűnözés kilencvenöt százalékkal csökkent. Megszűnt a drogok és pszichoaktív szerek fogyasztása és még sorolhatnám. Fel tudod ezt fogni? Amióta nincs pénz, nem dolgozunk, csupán annyit, amely a világ eltartásához szükséges. Ez az év körülbelül négy-öt százaléka.

– Az év négy-öt százaléka elég ennek a jólétnek a fenntartásához? – ámult Péter.

– Mint mondtam, megosztunk mindent és nem dobunk ki semmit. És hát amit lehet, gépek végeznek.

– Létezik még magántulajdon? – kérdezte Péter, miközben már visszafelé haladtak a parkon keresztül. Iszonyúan sajogtak az izmai. Úgy érezte, mintha teste víz alatt mozogna, mintha mázsás ólmokat kötöttek volna végtagjaira.

– Nincsen. Társadalomszintű paradigmaváltás történt. Minden mindenkié.

– És mégis ki dönti el, hogy mit gyártotok, mit fejlesztetek? Vagy miből mennyi jut egy háztömbnek vagy egy kerületnek? Vagy mennyit bányásszanak Selmecebányán, vagy mennyi kenyeret süssenek a pékek? – kérdezte Péter.

– Fontos kérdéseket feszegetsz, ahogy picit időnk lesz, ígérem, elmesélem. Most beugrok a ruhákért, és elindulhatunk a Levéltárba – felelte Ferenc és bement egy kis helyiségbe a háztömb aljában. Péter követte és látta, hogy a helyiségben két robotkar ruhákat pakol mosógépekből és szárítókból. A száraz ruhaanyagokat pár mozdulattal összehajtogatják, és kis kupacokba halmozzák a polcokra.

– Az ábrázaton látom, mit akarsz kérdezni – mondta Ferenc. – Igen, ingyen van és teljesen automatikusan gépek csinálják. Miért mosna az ember, ha a gép hatékonyabb és így több idő jut fejlődésre, pihenésre?

Ferenc elvette a részére előkészített kupacot, és felmentek a lakásba. Miután pár dolgot magukhoz vettek, útnak indultak.

* * *

A férfi egy régi, kisméretű szobában ült, nehéz, faragott lábú robusztus asztal mögött.

Halántékát dörzsölve serkentette figyelmét. A terv, amit tanulmányozott, nehézkes volt, tartalma korlátolt, fogalmazása merev, és döcögős. De muszáj volt figyelmét koncentrálni, mert nem sok idejük volt már az előkészítésre.

Az általa kezdeményezett, de a keletiekkel együtt megtervezett akciót hónapok óta egyeztetik, lassan elengedhetetlen a véglegesítése. De addig is, amíg a közlekedési rendszer bénítására összeállított, „*A mozgáskorlátozottak*” fedőnevű akciót nem véglegesítik, van itt egy kis elintéznivaló.

Egy apróság. Egy megállítani szükséges kezdeményezés.

Nincs most szükség erőszakra. Ez egy csendes művelet, mint egy jól időzített művi megszakítás. Egy burjánzó kezdő fekély az, amit ki kell most vágni.

Felemelte a készüléket, türelmesen várt a titkosított csatorna felépüléséig.

– Nem várunk tovább. Ma történelmet írunk – mondta a készülékbe. – Igen, a hírnököt el kell hallgattatni! – erősítette meg a túloldalon feltett kérdésre.

* * *

Péter a szabadba újra kilépve most először figyelt fel arra, hogy milyen tiszta minden. Tiszták voltak az utak, az épületek falai. Nagy lélegzetet vett, teleszívta tüdejét a friss, hűvös levegővel.

Nedves fű és virág illatát érezte.

Imádta ezt. Minden tavasszal, amikor megérezte ezt a még kissé hűvös, nedves, virágporos illatot, valami megállíthatatlanul áthatolt a gondterhelt, dolgos hétköznapiokon, valami elementáris, zsigeri érzés, a távolból. A gondtalan gyermekkorából talán. Az élet a mellkasában és a gyomra tájékán sűrűsödve melegen szétáradt. Ameddig ellátott, mindenütt zöld, dús növényzet vette körül az épülettömböket. Az utak keresztesződésében található tisztásokon életteli dús ősfákat vetek körbe padok és ülőkék.

Egy árva lelket vagy járművet nem látott.

Ötven méter után Ferenc megkérdezte: – Szeretnél gyalog menni egy darabig?

– Hát az igazat megvallva, eléggé sajognak a lábaim még. Évekig nem használtam az izmaimat, nagyon gyengének érzem magam – felelte Péter.

– Rendben, akkor hívok egy suhanót.

– Micsodát?

– Majd mindjárt meglátod! – felelte Ferenc. Megállt, majd elővette a konzolját és megnyomott rajta két gombot. – Akkor, ha jól értem, ma este nem fogsz eljönni velem futni? – viccelődött.

– Hát, nem nagyon hiszem – felelte Péter.

Ahogy álltak egy helyben, fél perc múlva Péter félszegen rásandított.

– Várunk valamire?

– A konzolom koordinátája alapján bemér minket a rendszer, és nyolc percen belül érkezni fog egy suhanó, feltéve, ha nem hívja ide valaki más is.

– Hogy érted, hogy nem hívja ide más is? És mi az a suhanó?

– A suhanó egy jármű, az Országos Közlekedési Rendszer egyik eleme, majd mindjárt meglátod, hidd el, élvezni fogod. A konzolommal jeleztem, hogy szükség van egy járműre, így az legkésőbb nyolc percen belül megérkezik. Ha más is hívná, tehát ha többen várunk rá, akkor egy-két percen belül érkezne, attól függően, mennyi időre van ide a legközelebbi depó.

– Úgy érted, ha más is hívja, vagy te kétszer hívod, hamarabb jön?

– Igen.

– Akkor miért nem hívod automatikusan még egyszer?

– Miért tenném?

– Tudod, hogy gyorsabban ideérjen. Az idő pénz!

– Már nem az. Hová is sietnénk? Minden most van – mosolygott Ferenc.

Péter ízlelgette még egy kicsit a szavakat, amikor alig hallhatóan melléjük ért egy jármű. Pici, alacsony, hihetetlenül áramvonalas 4 üléses kabin volt, amely bár kerekeken gurult, mintha lebegett volna. Amikor teljesen megállt, a vékony oldallapja elhúzódtott és szabaddá váltak a székek. Ferenc előre ment és intett a fejével Péternek, hogy kövesse. Beültek a járműbe, ami után az hang nélkül megindult. Biztonsági övek fonták át finoman a testüket, és a négy szék körül lábmagasságban kör alakú védőlemezek emelkedtek fel. Mindegyik székhez egy kis kijelzős konzol tartozott jobb kéznél, amelynek érintőképernyője halványan derengett. Ferenc látva Péter védőlemezek miatti aggodalmát, megjegyezte:

– Ez csak a biztonság miatt kell, nehogy beleakadjunk valamibe.

Péter arra lett figyelmes, hogy a jármű a konzolokon kívül nélkülöz minden műszert, ami egy autóban szükséges. Hiányzott a kormánymű, a pedál és az indexek. Működése teljesen automatikus volt. Egyetlen kb. 30 centis kijelzője volt, amelyen egy térképszelvényen apró pontok mozogtak.

– Honnan tudja, hogy merre szeretnénk menni? – kérdezte Péter, miközben az autó tető- és oldalüvegeit és elől a motorháztető anyagát vizsgálta. Észrevette, hogy sötét felületük mintha fátyolszerű rétegekből állna. Az üveg belülről átlátszó volt, teljesen ki lehetett látni belőle.

Péter megesküdtött volna rá, hogy amikor a suhanó melléjük ért, az üvegek is feketék voltak.

– Amikor hívtam, a konzolomban bejelöltem az úti célunkat, arra tartunk.

Péter nézte a mellettük elrohanó tájat. Az egész város tele volt növényekkel. Felismerhetőek voltak ugyan az összefüggő épületek, de mintha egy erdő közepén száguldottak volna a kis kabinnal. Elvárásolta a látvány. Egymást váltották a parkok, az érintetlen és a rendezett zöldterületek, valamint az épületek. Látott alacsony és többszintes házakat. Könnyűszerkezetű és keményfából ácsolt gyönyörű csodákat. Éppen akkorákat, amekkorát a környezet az adott helyen megengedett. Egyszer mintha az ágak közé, a koronára épített kunyhót is látni vélt volna. Az egész csodálatos összhangot alkotott. Kis idő múlva megváltozott a város jellege. A lakóterületről átváltott egy kissé nyitottabb, szellősebb tömbökből álló részre, hatalmas terek és rétek szabdalják a körutakat.

Egyszer csak hatalmas lendületet vett a suhanó és az eddigi sebesség közel kétszerezésére gyorsult. Péter riadtan kapta fel tekintetét, rémülten tekintett Ferencre és megmarkolta a szék támláját. Soha ilyen sebességgel nem utazott. Nem tudta mi történik, gyomrában súlyos tehetetlenséggel érezte a heves gyorsulást.

– Ne ijedj meg, csak átcsatlakozunk!

Miközben a kabin folytatta a gyorsulást, Péter arra lett figyelmes, hogy egy hatalmas, kb. 6 kocsisorból álló összefüggő szerelvény felé haladnak és úgy tűnt, ha tartják az irányt, menthetetlenül összeütköznek.

A suhanó utolérte a szerelvényt és az ütközés előtti pillanatban abbahagyta a gyorsulást. Pár pillanat múlva egy halk szisszenéssel megváltozott a kabinban a levegő nyomása. Az előttük száguldó jármű egyik oldallemeze félresiklott, a suhanó tetőablaka és az előre eső oldalfala leereszkedett. Egy tizedmásodperc múlva Péter érezte, hogy a székével együtt meglódul, elmozdul előző pozíciójához képest. A széke alatt lévő mechanikus szerkezet egyszerűen átemelte őket egy vonatvagonyszerű térbe. Oldalra pillantva látta, hogy ezzel egy időben Ferenc is mellette termett. Ezt követően a szerkezet tovább mozgatta őket az utastéren belül, miközben hátuk mögött az oldalfal halkán visszasiklott.

A tovább gyorsuló szerelvényben a székek négyszöget alkotva elkezdtek egymáshoz képest forogni. Addig-addig forogtak, amíg egyes elől lévő utasok hátrébb kerültek, mások pedig előre. Ferenc és Péter székükkel ötször pördültek, miközben egyre csak előrébb kerül-

tek a sorban. Minden egyes helyváltoztatás során folyamatosan menetiránynak megfelelően előre néztek. Az egész egy vidámparki játékhoz hasonlított.

– Miért hozta a székeinket ide, előre? – kérdezte Péter valamelyest megnyugodva, miközben a többi utast nézte. Mindenki arcán békés, lágy mosoly húzódott. Egyesek szeme csukva volt, mások csendben szemlélődtek a hatalmas üvegfelületeken keresztül.

Milyen kisimultak az arcok.

Hátulról halk zörejjel lekapcsolódott egy kabin. Péter hátrakapta a fejét és látta, hogy egy lemaradó, sötét színű csillogó suhanó letért jobbra. Négyen ültek benne.

– Az OKR a megadott úti céloknak megfelelően meghatározza, merre kell utaznod. Minket később szállít majd csak át, ezért hozott előrébb. Az egész egy nagyon dinamikus, folyamatosan változó elemekből álló hálózat. Két fontos elvre épül: ha mindenki ugyanarra tart, ugyan miért utaznánk egyesével? Az erőforrás alapú gazdaságban minimalizálni kell az ugyanarra a célra alkalmazott eszközök számát, így óvjuk meg a természetet és a véges mennyiségű nyersanyagokat. A személygépkocsik és a magánrepülőgépek kora régen lejárt. A csoportos utazás minden esetben gazdaságosabb, környezetkímélőbb és nem utolsó sorban biztonságosabb. A másik elv gráfelméleti alapokon nyugszik. Hierarchikus forgalomirányítást alkalmaz mozgó elemekre optimalizálva. Ez olyan módszer, amit a régi mobil telefonhálózatok vagy az összetett vezeték nélküli internet hálózatok alkalmaztak. Minden utazás meghatározható szakaszokból áll attól függően, hogy helyi, helyközi, esetleg interkontinentális távolságról beszélünk. Így vannak egyéni, de legfőképpen közös szakaszok, amikor is minden utas együtt mozog. Ez így ésszerű.

– Jól látom, hogy az üvegek és a karosszéria minden eleme valamilyen napelem? – kérdezte Péter, miközben arra lett figyelmes, hogy a gépezet Ferenc melletti oldalfalát pár centire megközelítette egy másik, több kocsiból álló szerelvény.

– Igen, jól látod. De várj egy picit, módosítanom kell a paramétereket, hogy egymás mellett maradjunk – felelte Ferenc, majd konzolján pár pöttyöggel beállított valamit. – Igen, a teljes karosszériát napelemek és növényi molekulákból álló fotovoltaiikus festékekkel kezelt felületek borítják. Magam sem értem, hogyan működik. Azt tudom, hogy korábban még elemi molekulákat kötöttek össze kicsi nanohuzalokkal, de ezeket mára továbbfejlesztették. Egyszerűen kádakban tenyésztik ezeket a növényi rétegeket. Fel tudod fogni, hogy mekkora jelentőségű áttörés volt ez az energiaforrások területén? Minden a Napból érkező energiát fel kell használni.

Eközben a szerelvények halk sziszegéssel és tompa zajokkal egymáshoz kapcsolódtak, az egymás melletti oldalfalak leereszkedtek, a két jármű Péter legnagyobb meglepetésére egész egyszerűen eggyé vált. Az utasok elrendezése megváltozott, egymáshoz képest hatszög alakú formát vettek fel, elhelyezkedésük a football labda bőr szeleteihez volt hasonló. Ismét elkezdődött a vicces helycserélgetés, de a székek immár hatszög alakzatban kezdtek el mozogni. Ahogy a szerkezet ide-oda forgatta a székeket, Péternek beugrott:

– Ez tisztára olyan, mint a „Bábel torony”, vagy a „Rubik kocka”! – kiáltott fel, mikor egy sínek fölött lebegve elszáguldó vonatot vett észre, amely egy széles csőben tűnt el.

– Igen, jól vetted észre! A feltaláló így tisztelgett a régiek előtt, ötletes megoldás ez a helycserélődi. Az pedig egy maglev vonat, amit nézel, az egy igazán gyors jármű. Abba képes átalakulni ez a típusú szerelvény is, amiben ülünk. Most nem fog átcsatlakoztatni bennünket maglevbe, mert közelre utazunk. Jut eszembe, nemsokára lecsatlakozunk – fejezte be éppen a mondatot, amikor a hatszögek újra mozgásba lendültek és székeik ismét lágy táncszerű forgásba kezdtek.

Miközben egy szemből érkező négy szerelvényből álló, összekapcsolt jármű felett haladtak el, a régi Parlament tűnt fel a távolban. Miközben lassulni kezdtek, Péter látta, hogy a régi Országház melletti többszintes mélygarázs a mélybe szakadt, az aszfaltot és a betont apró, különálló darabkákra szakítva legyűrte a növényzet az elmúlt évek alatt. Dús fű és

cserjék borítottak mindent. A szobrokra, a márványból emelt monolitokra és a harminc méteres zászlórúdra borostyán, vadszőlő és lilaakác futott fel. A süttői mészkőtömbök megrepedtek, lezuhantak, a kupola beomlott. Az oldalszárnyak tetőit akác és nyárfák ütötték át, lombkoronájuk betakarta a tetőzeteket, elfedték az ablakokat, kiszögeléseket.

– Mi történt az Országházzal? Ha az egész várost újjáépítették, hogyhogy meghagyták ezt itt az enyészetnek? – kérdezte Péter.

– Az Országházat és egy-két műemléket meghagytak szimbólumként, amolyan ébresztő hatású szobrokként. Itt maradtak, hogy az Élet egyeduralmának bizonyítékai legyenek; hogy minden embert mindenkor emlékeztessenek arra, hogy az Élet maga a változás. Emlékeztessenek arra, hogy minden valódinak és véglegesnek gondolt szerkezet instabil, hogy a Világon minden múlandó. Az elmúláson való elmélkedés a Mostba helyez. Segít, hogy az Életet annak tapasztald meg, ami valójában. Sokan járnak ide elmélkedni, meditálni.

Péter beleveszett az elhangzottakba. Ahogy elmerült az érzésben, körülötte minden fényessé és elevenné változott. Egy kicsi hullámvás visszarántotta gondolataiból, egy pillanatra a karambol emlékképe ugrott be szeme elé. Irányt változtattak.

– És nem félték, hogy teljesen automata a közlekedési rendszer? Hogy ki vagytok szolgáltatva a működésének? – kérdezte, miközben elhaladtak a Duna felett. A folyó vize csodálatosan kék volt. A hatalmas ablakfelületen keresztül kinézve figyelte Péter, hogy lent látni lehetett a folyó medrét, a kristálytisza vízben dankasirályok halásztak önfeledten.

– Egyáltalán nem – folytatta türelmesen Ferenc. – Nagyon megbízhatóan működik. Egy sor védelmi berendezés és folyamatosan szolgálatban álló személyek üzemeltetik, hogy ne legyen hiba. Az alkalmazott algoritmusokat folyamatosan tesztelik szimulátoron és élesben is.

– Élesben? – kérdezte Péter. – És az nem veszélyes?

– Nem. Vannak a hálózatban utazó üres ülések, amelyeket régebben e célból útnak indítottak. Még ma is utazik egy próbaszék, amely majdnem tíz éve kering a világban. A hálózaton lehet folyamatosan szavazni rá, mi legyen a következő célja, vagy hová induljon legközelebb. A gyerekek imádnak az OKR-rel játszani.

– Játsszani? – csodálkozott Péter, de Ferencnek nem maradt ideje válaszolni. Valami kártyás játékról kezdett el mesélni, de Péter tekintetét lefoglalta a mechanikai szerkezet precíz mozgása, amely széküket lépésről lépésre helyezte egyre hátrébb. Mikor felocsúdott, már egy suhanóban találta magát Ferencsel és még két másik útitárral, akik szemmel láthatóan egymással társalogtak, alighanem egy helyre utaztak.

– Említetted a maglev vonatokat, hová tartanak? – kérdezte Péter, amikor kiszállásuk után már gyalog sétáltak át egy parkon.

– A maglev helyközi és interkontinentális járművek. Mágneses térben lebegve hihetetlen sebességgel közlekednek a városok és kontinensek között.

– Kontinensek között? Úgy érted a levegőben?

– Van, amelyik levegőben, de többségük a víz felszíne alatt, zárt, túlnyomásos csőben. Tudod, amikor ez a rendszer elkezdett elterjedni Magyarországról..

– Magyarországról kezdett elterjedni? – kérdezte csodálkozva Péter, miközben áthaladtak a Bécsi kapu alatt. Kezdett egyre jobban szédelegni.

– Igen, az egyesített közlekedési rendszer először Budapest bizonyos területein indult meg, akkor még BKR-nek, Budapesti Közlekedési Rendszernek hívták. Pár évvel később elkészült Székesfehérváron, Győrött, Kecskeméten. Az elkészült helyi hálózatokat aztán összekötötték egymással. Kis idővel lehetővé vált bármely város bármely pontjáról eljutni egy másik város másik pontjára maximum harminc percen belül, átszállás nélkül. Amikor és ahonnan csak akartál. Gondold el, mekkora lehetőség nyílt azoknak az embereknek, akik eddig betegségük okán mondjuk nem voltak képesek mozgásra, közlekedésre. Ezt követően persze átvették más országok is. Hihetetlen gazdaságossága és hatékonysága miatt világra-

szóló újítás lett belőle. Ma már a világ két pontja között maximum két óra és hét csatlakozás kell. Háztól házig, a klasszikus értelemben vett átszállás nélkül.

Péternek zsongott a feje a sok új információtól, kábán lépkedett a Levéltár bejárata előtt a fűben.

* * *

Andrea három férfi társaságában érkezett.

Attila kétes barátai azonban nem jöttek fel a lakásra. Arra hivatkoztak, hogy még van egy kis dolguk, majd utánuk jönnek. Tipikus, a másikat lerázni kívánó, féligazságokat megosztó háritó mechanizmus.

Ahogy ismerem ezeket, biztos valami rosszban sántikálnak. Biztos még lövik is magukat.

A kétezer tízes évek derekán a világ szintetikus drogjai rendre Kínából és Indiából indultak el, ipari mennyiségben. De a Hullámot követően, mivel az emberek elsődleges célja lett tudatosságuk fenntartása és tudati frekvenciájuk emelése, a drogok gyakorlatilag megszűntek. Csupán elvétve találkozni már velük, akkor is terhelt sorsukat maguknak választó kívülállók használatában.

De Andrea emlékezett még, amikor – a Hullám előtti években – elborította az utcákat több, új, tüneteit tekintve azonosíthatatlan, kiszűrhetetlen kábítószer vagy dizájnerdrog.

Például, amikor a kormányok intézkedéseinek eredményeképpen egyre drágábbak lettek a dohányárúk, egyre elterjedtebbek lettek az e-cigaretták. Andrea már az elején is Droid-pipának nevezte ezeket. Az eredetileg dohányzás alternatívájaként megjelenő e-cigarettának álcázva forgalmaztak „relax” és „aktív” liquid variációkat, majd egyszer csak megjelentek a folyadékba rejtett drogok. Ezt követően egyre több üres szemű, érzéketlen ember szívogatta a szintetikus cigarettáját az utcákon. Lehetetlen volt kiszűrni, melyik nikotinos folyadék és melyik a drog.

Volt már előtte más tapasztalata is. Akkortájt egyik barátnőjét például party droggal kábították el. Megváltozott tudatállapotára alapozva szexuálisan kihasználták.

Másnap még nem jelentek meg a borzalmas éjjel rémképei, csak hetekkel később. Volt olyan emlékképe, amely akkor ugrott be, amikor mással, rendezett körülmények között intim helyzetbe került a lány. Miközben az önként, örömmel vállalt aktus közepén járt, akkor indul be nála a rettenetes film. Ekkor döbrent rá, hogy ezek a magával cipelt tudatalatti emlékképek az okozói annak, amitől felborult a lelke, amiért depressziós lett, ingerlékeny, amiért önpusztító ötletek sorjáznak a fejében.

Attila a mosdóban volt.

Andrea a várakozás közben föl alá járkált a lakásban.

Rég nem volt itt. Legutóbb akkor járt itt fent, amikor Attilával azt a gyönyörű, szerelmes éjszakát töltötték el. Andrea szerette a meglett, idősebb férfiakat. Kifejezetten vonzódott a züllöttebb alakokhoz. Volt idő, amikor nemigen válogatott közöttük, azok egymás kezébe adták a kilincset. Egy célja volt ennek a lázadásnak. Szülei elvesztésével adaptációs zavarai jelentkeztek, egyedül maradt, de nem volt szabad. Nevelőszüleit akarta kiborítani, de azok rendíthetetlenek maradtak.

A háta mögött sírtak csak.

Mindenhol Attila ruháit lehetett látni. Andreának feltűnt, hogy sehol nem találni tartós használati tárgyat. Sehol egy naptár, paplan, sütő, vagy egy fazék.

Mint egy menedék.

Az előszobában feltűnt a két ismeretlen, fekete, kétfülű táskája. Nyitva maradt tetején egy szövetsapka lógott ki.

A sapka oldalán egy szabályos, két-háromcentis vágott lyuk látszódott.

Andrea lábujjhegyen odalopakodott. Megfogta a sapka szélét és óvatosan húzni kezdte. Bentről, a mosdóból zajok szűrődtek ki, Andrea megriadt.

Csend.

Tovább húzta a sapkát, amely mintha valami nehezebb dologba akadt volna. Egyszer csak előtűnt egy nehéz tárgy körülbelül kétszer öt centis fémszínű talpa. A sapka mintha beakadt volna, nem engedett tovább, Andrea vérnyomása emelkedni kezdett.

A tárgy felé nyúlt.

Ahogy meglökte a fémszínű talpat, látta, hogy az nem más, mint egy maroklófegyver alja.

Ahogy a mosdóban Attila lehúzta a vécét, adrenalin áramlott Andrea vérébe.

Kissé megtaszította, hogy átbillenjen a markolat a másik oldalára, hogy jobban lássa. Egy pisztoly lapult a táskában.

És egy nagyméretű fénykép.

A fénykép őt ábrázolta.

Andrea felkapta a fejét. A folyosó végén, a mosdóból léptek hangzottak.

Na, én most lelépek!

A kilincs a folyosó végén lenyomódott.

Andrea teste mintha cementből lett volna, mintha a lába gyökeret eresztett volna. Leblokkolt. Legalább két másodpercebe telt, mire a félelem dermesztő ereje engedni kezdett, mire a teste mozgásba lendült.

Ekkor szorították arcához az alkoholszagú szövetségkendőt.

Ahogy a kellemes szagú, édeskés ízű oldatot belélegezte orrán, elsötétült előtte minden.

* * *

Az „U” alakú, négyszintes épület bejárata felé haladtak. Péter még sohasem járt erre. Régebben, gyerekkorában többször járt ugyan itt fenn, a Várban, de csupán egy másik részen sétált, a Halászbástya és a Mátyás templom környékén.

A hatalmas romantikus, historizáló stílusú épület falfaragásokkal díszített kapuján átlépve az előcsarnokban egy idézet állt, amelyet láthatóan utólag festettek fel hatalmas aranszín betűkkel:

„Semmi olyan nem lehetsz, ami fölbukkan és elmúlik – Eckhart Tolle.”

Péter egyből átérezte a sorok üzenetét és tudta, ezen épület falai közt senki nem találhatja meg igaz valóját. Megtalálhat rengeteg információt régmúlt idők történéseiről, régi családfákat, adatokat felmenőiről, vagy akár saját múltjáról, de semmiképpen nem találhatja meg önmagát.

Kísérőjük előttük haladt és bevezette őket. A középkorú, fekete hajú, nyurga férfi boltíves folyosókon, színpompás belső tereken vezette őket. Péter nem tudott betelni a faragott ajtók és színes ólomablaküvegek látványával, a kacsaringós faldíszekkel. Sokszor le-lemaradt, ilyenkor kapkodva, erőltetett, gyenge izmainak fáradt lépéseivel igyekezett lemaradásából lefaragni valamennyit.

– A Levéltár korábbi tevékenysége mára már átalakult – mesélte menet közben kísérőjük. – A Levéltár a három „Hullám utáni” épület egyike. Az első megmaradt építmény a Parlament, amelyet már nem üzemeltetnek. Aztán van még a Várkert és a Levéltár, ezek közhasználatban vannak. Persze már nem csak térképekkel és régi iratokkal dolgozunk, most már az információ legnagyobb része digitális. Képzhetik, mekkora könnyebbség ez nekünk. Jómagam imádom a viasz és a papír illatát, de digitálisan csak könnyebb rákeresni egy névre egy mondjuk ezer oldalas dokumentumban, nem igaz?

Péter hosszan bámulta a mellettük feltűnő freskókat, majd megtorpant az Aranybulla 1222. évi kibocsátását ábrázoló kép előtt.

A királyi dekrétumok, Székesfehérvárról. A Szentháromság és az oszthatatlan egység nevében.

Péter mindig is vonzódott a letűnt középkorhoz, sosem értette, hogy fiatalkorára hogyan szűnt meg létezni az az erkölcsi tartás, nemesség és becsület, aminek az emberiség egyszer már a birtokában volt. Miért kellett ennyire elmélyülnie a pénz és a fizikai lét mélységében, morfondírozott magában, miközben az egyik kitárt ablakon édes, bódító illat-csomagot fűjt be a szellő.

Bár lehet, hogy szükségszerűen meg kellett, hogy történjen? Tette föl magának a kérdést. Lehet, hogy a tudatosság és a tudatlanság ciklikusan váltják egymást, mintha az univerzum ki- és belélegezne? Lehet, hogy szükség volt erre az ébresztő hatású álmra, hogy a tudatosság további evolúciós fejlődése megtörténhessen? Máskülönben nem is valósulhatott volna meg mindaz a gyönyörű együttélés, amely a jelen kor sajátja. Tűnődött, miközben egy hatalmas belterületű terembe érkeztek.

A helyiség egyik felében, neki bal kézre magas oszlopok által tagolt tároló polcok futottak hosszú sorokban, a másik felében asztalok álltak székekkel. A levéltáros odatessékelte őket egy nagyméretű pulthoz és odalépett az egyik információs terminálhoz.

– Megkérhetem, ideadna egy konzolt az egyik asztról? – kérte Pétertől és a helyiség másik felében lévő asztalokra mutatott. Péter odament az egyik üvegasztalhoz és felvette róla az egyetlen tárgyat, amit ott talált, egy érintő képernyős eszközt és odavitte a levéltárosnak. Péter azonosítását követően megkeresték a szóba jöhető tartalmakat. Szerencsére a neveken kívül rendelkezésükre állt Andrea születési dátuma, a karambol időpontja, így könnyedén be lehetett azonosítani a keresett személyeket.

A levéltáros egyberendezte a file-okat és ezt követően ujjainak egyszerű mozdulataival, egyesével áthúzta őket a terminál kijelzőjéről a konzolra. Péter először nem értette mi történik, majd rájött, hogy a konzolok és a terminálok között valamiféle pillanatnyi adatkapcsolat van, amely segítségével könnyedén lehet közöttük a dokumentumokat átmozgatni.

Miközben leültek az egyik asztalhoz és elkezdtek átnézni a file-okat, a levéltáros még mindig „küldte át” a file-okat. Hihetetlen mennyiségű információ állt rendelkezésükre. A Levéltár adatbázisa dinamikusan összefüggéseket keresett, automatikus családfakészítő és egy keresztkorrelációkat kereső programból állt. Ez utóbbi a korabeli online és nyomott sajtó cikkeit rendszerezte olyan módon, hogy azok között automatikusan kiválogatta a valószínűsíthetően összetartozókat és besorolta aszerint, hogy milyen százalékos valószínűséggel köthetők az érintett személyhez.

A konzol és az asztal érintkezésével az anyakönyvi kivonatok, internetes tartalom bejegyzések és az újságcikkek „kiterültek” az üveglapon, amelyeket utána Péterék pusztán érintésükkel tudtak mozgatni, rendszerezni. Ezek alapján kiderült, hogy Andrea északon lakik, Pilisszentkereszten, egy négycsaládos házban. Több cikk szerint lelkes természetjáró, és az idegenforgalomban tevékenykedett éveken át. Valószínűsíthetően gyermektelen, egyedülálló. Szerepeltek adatok a gyermekkoráról, ahol a gyámsággal és iskolákkal kapcsolatban voltak hivatalos feljegyzések. Keresztszülei biztosítottak részére meghitt családi légkört és így került az északi településre is. Részt vett egy-egy versenyen, ezek rendre fizikával vagy informatikával voltak kapcsolatosak.

Azonban tartalmaztak a hírek más, sokkal kellemetlenebb információkat is. A jelek szerint Andrea fiatalkorában bandákhoz csapódott. Lecsúszott, többször bajba keveredett. Itt-ott egy kis stikli, egy-egy kisebb betörés állt a számláján tizenkét éves korát követően.

A vér szerinti szülők elvesztése.

Péter lelki szemeit megjelentek a kétségbeesett keresztszülők próbálkozásai, ahogy újra és újra megpróbálták kiemelni a lányt a pocsolóából. Magántanár, délutáni sportfoglalkozások, nyaralások a tehetősebb rokonoknál. Majd újra kezdődik, előlről az egész. Kimaradások, hazugságok, kétes barátok, a családi kassza mértéktelen dézsmálása.

Miután Péter áttekintette az összes rendelkezésre álló bejegyzést, kijegyzetelte a számára fontosnak tűnő információkat, megköszönte a levéltáros segítségét, és Ferencsel elindultak a kijárat felé.

– Mit szeretnél tenni? – kérdezte Ferenc.

Szüleim rég meghaltak. Nekem csak Ő maradt. A lányom.

– Igazából már most oda mennék, de hirtelen azt sem tudom, merre induljak.

– Segítenék neked, de ma még találkoznom kell a testvéremmel. Ha gondolod, holnap szívesen elkísérlek.

– Igazán hálás volnék – felelte halkán Péter.

– Van kedved elkísérni Eszterékhez? – kérdezte Ferenc.

Hová is mehetnék?

– Igen, nagyon szívesen – felelte Péter. – Szívesen találkoznék új emberekkel, remélhetőleg segítenek hamarabb beilleszkedni.

* * *

Ferenc hívott egy újabb suhanót, amely pár percen belül megérkezett a Bécsi kapu mellé. Péter észrevette, hogy a suhanók legnagyobb része mintha soha nem is érintené a talajt, ennél fogva nem járja ki maga alatt a földet. Ezen felül mintha a járművek nem is ugyanazon a vonalon közlekednének, mindig kissé változtatnak, eltérnek az előző pályától. Sokszor nem is határozható meg igazán, merre megy az út. Rákérdezett Ferencnél, aki elmondta, hogy ezt avégett készítették ilyenre, hogy a közlekedéshez szükséges infrastruktúra miatt az ökoszisztéma számára ne, vagy minimális szinten okozzunk szigetesítést. Elmondása szerint maga a rendszer kifejezetten ügyel arra, hogy ugyanazon helyszín esetében lehetőleg változatosan, ne pedig ugyanazon a nyomvonalon közlekedjenek a járművek. A nyomvonalak variálása és folyamatos, de minimális módosítása jelentősen hozzásegít az aljnövényzet gyors regenerálódásához, az okozott kár minimalizálásához. Ahol pedig elkerülhetetlenül szükséges, ott a közlekedési nyomvonalakat pár méterrel a magasba emelték.

Hamar odaértek a lakótömbhöz. A házakat – itt is – csodaszép park vette körül. Ameddig a szem ellátott, mindent dús aljnövényzet borított, amely közepén, büszkén magaslott egy atlasz cédrus és egy virágpompába öltözött vadcseresznye fa. Úti céljukig vékony világoszöld szegélyű zöld sáv vezetett.

Péter követte Ferencet az első emeleti lakásba, bekopogtak a kettes számú ajtón.

Pár másodperc múlva egy vörös hajú, szeplős, tizenegy év körüli kisfiú nyitott ajtót, kezében egy hatalmas uborkával. Térdnadrágot és pólót viselt. Meglepődött ábrázata azonnal csodálkozó örömbé csapott át.

– Anya! Anya! – kiabált, miközben egy ugrással Ferenc nyakában termett. – Megjött Ferenc, megjött Ferenc! – össze-vissza puszilgatta az arcát és a nyakát, miközben beléptek az ajtón.

Szép arcú, hullámos barna hajú, alig negyven év körüli nő lépett feléjük. Haja elől frufruban volt vágatva, hátul egy helyen csattal fel volt tűzve. Fürtjei rendezetlenül, önálló életet élve borultak nyakára. Kellemes keretet kölcsönöztek keleties vonásainak, kissé pisze orrának és zöldes árnyalatú, lélek mélységét tükröző mandula szemének. Hosszú, világoskék színű, lepelszerű, kényelmes ruha volt rajta. Mosolyogva üdvözölte őket, Ferencet nagy öleléssel szorította magához.

Péter még soha életében nem látott ennyi elevenséget sugárzó nőt.

Ösztönösen érezte, hogy meg tudna bízni benne.

Mintha látta volna már ezelőtt.

De mikor? Hol?

– Péter vagyok – mutatkozott be, amikor a nő a kezét nyújtotta.
– Szervusz, Eszter vagyok, Ferenc nővére.
– A nővére? Azt hittem, hogy...!
– Igen, mindenki azt hiszi – mosolygott a nő és az ajkai szegletében megjelenő két kis gödröcske még bájosabbá tette. – Gyertek beljebb! Ádám, ha megkérlek, kihozod a kishozaból a kinti széket? – kérdezte, majd egyből egy fakanalat nyújtott Ferenc szájához. – Mit szólsz, milyen lett? Pástétom szarvasgombával – mondta és izgatottan figyelte a reakciót.

Ferenc hosszasan ízlelgette.

– Hát, nem is tudom. Mintha avas, vagy inkább savanyú lenne... – Ferenc erre krákogni és fulladozni kezdett, mint akit megmérgezték. Eszter arca elvörösödött, majd grimaszolva teljes erejével ütlegelni kezdte a vállát.

– Péter, te vagy a kómás pasi, igaz? – kérdezte Ádám, ahogy visszaért a székkal.

Honnan tud rólam?

– Igen – mosolyodott el Péter. – Én vagyok a kómás pasi.

Az előszobából jobbra fordulva egyből a nappaliba érkeztek. Szép, boltíves vékony fal választotta el a konyhától. Friss, citrusos illat lengte be a lakást. Ahogy beléptek, a nő helytel kínálta őket. Péter csak most vette Ferencnek, nővéréhez hasonló, kissé keleties vonásait.

A padlón egy fiatal cica futott feléjük. Kékesszürke hátán párhuzamos fehér csíkok díszítették. Közelebb érve kíváncsian figyelte a jövevényeket.

– És milyen volt kómában lenni? Fájt? – kérdezte Ádám, miközben Péter leült.

– Hát, fájni nem fájt. Ha jól belegondolok igazából nem volt semmilyen. Rémlík néhány gondolat és kép, meg érzelemfoszlányokra emlékszem. De azt nem tudom sajnós, hogy álmodtam-e ezeket, vagy kívül zajló történésekre reagáltam.

– Parancsoljatok! Biztos megszomjaztatok – nyújtott feléjük Eszter egy – egy pohár vizet. A víz tetején citrom és menta levél lebegett. – Van itt egy kis sajt is. A füstöltet mindenképpen kóstoljátok meg, szerintem isteni! – Péter nem vette észre, de Eszter pár centivel kissé mellé és mögé nézett.

Eszter látta, hogy Péter aurájának alapszíne narancs, itt-ott zöld színű hangulatszínnel. Látszódot a gyógyulás színe.

– Köszönöm szépen, nagyon kedves – mosolygott Péter a nőre és jóízűen belekortyolt a hús italba.

– Júlia azt mondta – kezdte Ádám, – hogy inadekvát és komatózus vagy és hogy Cheyne-Stokes légzésed van.

Péter prüszkölve köpte ki a vizet a szájából, mire mindannyian hangos kacajban törtek ki.

– Elnézés kérek! – szabadkozott, miközben megnézte az arcát a falon lévő kis tükörben. Vette a lapot és grimaszolni kezdett Ádámnak. – Ennyire látszik? – Gyors törölgetésbe kezdett, de Eszter egyből elvette a kezéből a rongyot. – Na, hát ezzel megleptél, betérittem az egész nappalit. – Okos gyerekek látszol!

– Ádám, nincs kedved megmutatni Péternek, mivel foglalkozol? – kérdezte Ferenc. – Édesanyádnak szeretnék beszámolni arról, amire megkért.

– Hogyne, gyere Péter! – csillant fel zöld szeme és már húzta is magával a férfit. – De megígéred, hogy elmondjátok majd nekem is?

– Persze! – felelt helyette Eszter és közben hosszán a távozó Péter szemébe nézett. – Úgy nézem, Ádám kedveli – mondta Eszter Ferencnek, mikor már kettesben maradtak. – Nem sok felnőttet tudsz így rábízni.

– Igen, én is láttam. Láttam, ahogy kedveled, hogy kedveli – vigyorgott Eszterre.

– Pedig nem is olyan jóképű. De van valami különleges a tekintetében.

– Valóban. Tényleg elég inadekvát feje van – felelte Ferenc, mire mindketten hangos nevetésben törtek ki.

* * *

A barna dzsekis, fekete, rendezetlen hajú férfi távcsővel figyelte a szemközti házat. A nő nem egyedül volt otthon. A fián kívül fent volt nála még két férfi. Nem ez a legmegfelelőbb időpont, de most csak megfigyelni van itt.

Készülékén hívást kezdeményezett.

Nemrégén érkezett csak meg a helyre, amit már több mint egy hete erre a feladatra előzetesen kiválasztott. Eredetileg a tetőtéri kibúvót nézte ki magának, de akárhogy kereste, nem találta meg a feljáratot. Lehet, hogy korábban ezek a helyiségek a szomszédos épülettel egybe tartoztak és a szétválasztásukkal megszűnt a feljutás lehetősége.

Másik alkalmas megfigyelő pont után kellett néznie. Azonban a végrehajtásba apró hiba csúszott. A kiszemelt lakás egyáltalán nem volt lakatlan.

A lakásba való behatolás előtt még elővigyázatosan a vastag ajtóra tapasztotta a fülét. Belülről motoszkálás hallatszott.

Ahogy ott állt és fülelt, egyszer csak rányitották az ajtót. Rögtönöznie kellett.

Az érdeklődő nőnek azt mondta, a rokonait keresi, felsorolt gyorsan pár nevet.

Miközben a férfi beszélt hozzá, a lakásban tartózkodó nő egyszer csak heves tüszögésbe kezdett.

A behatoló kihasználta az alkalmat, és azon nyomban összetörte a mellényzsebében zsebkendőben meglapuló hártavékony kapszulát.

Az idős, mosolygós néni csupán arra fog emlékezni, hogy ez a kedves úriember előzékenyen odaadta a zsebkendőjét. Még könyökét megfogva segített is egyensúlyát megtartani. Amikor hatalmas levegőt vett, hogy az orrát kifújja.

A készülék kicsöngött.

– Nem te fogod a feladatot elvégezni. Neked más lesz a dolgod. Gyere ki onnan – parancsolták a vonal túlsó felén.

* * *

Ádám átvezette Pétert a lakás egyik szobájába.

Körös-körül mindenütt könyvek sorakoztak. Legfőképpen Csillagok háborúja kötetek és kapcsolódó regények. Itt-ott egy-egy könyvbéli úrsikló vagy lépegető makettje. Volt, amelyik törött volt, Péter az egyiket közelebről is megnézte.

– Sajnos már nem gyártják őket, pedig ezt biztosan kicserélném. Ferencről kaptam ezeket. Nagyon rendes volt, hogy nekem adta.

– Igen, tényleg jól néznek ki.

Ádám visszahúzta Pétert és leültette egy üveg asztal mellé.

Az üvegasztalon található kis sárga körre tette a konzolját.

– Hé! Ilyet láttam már a Levéltárban! – kiáltott fel Péter.

– Igen, majdnem mindenhol ezt használják. Van sok megvalósítás, de ez az egyik most tesztelt kísérleti példány. Ha látsz egy vékony sárga kört bármilyen üveglapon, akkor az valószínűleg ilyen szeizmofész.

– És mi ez? – kérdezte Péter. Közelebb hajolt és a konzol alatti kis sárga kört vizsgálta. Szemmel alig észrevehető picli huzalok indultak el a sárga körből és tartottak egy irányba.

– A szeizmofész egy adatátviteli interfész, ami az adatot rezgéssel továbbítja.

Milyen kézenfekvő elnevezés.

– Az egyik eszköz adója függőlegesen, a másiké pedig vízszintesen rángatja a két összeillesztett felületet, amelyet aztán a másik eszköz érzékel. A mozgások egymással merőlegesen így az adás és vétel nem zavarja egymást. Egy elmozdulásnak négyezer kilencvenhat állapota lehet az iránya és nagysága alapján, amelyet a másik eszköz vevője vesz. Tudja, hogy az adott elmozdulásnak és fázisnak milyen kód felel meg.

– Gőzöm nincs, miről beszélsz – vigyorgott Péter.

– Mindegy! Ez egy adatátviteli kütyü, ami sokkal kevesebb elektromágneses szennyezést szór, mivel mozgással, vibrációval kommunikál, és mégis elegendő adatátviteli sávszélességet ad ahhoz, hogy két eszközön bármilyen adat átmenjen. Adat, kép, hang, 3D-s videó, bármi. Legfőképpen arra használják egyelőre, hogy a konzolok kijelzőjét ki tudd teríteni erre a sokkal nagyobb kijelzőre, erre az üvegfelületre. Nagyon szeretem ezt az eszközt, szavaztam rá.

– Azt hogy érted, hogy szavaztál rá?

– Az erőforrások elosztását, projektek kivitelezését, folyamatmódosításokat szavazásokkal választjuk ki. Amikor bárkinek van egy jónak tűnő ötlete, igénye, kérése, vagy bármilyen észrevétele, azt a Hálón beküldi, amit utána rendszereznek – mondta Ádám, miközben konzolját visszatette a sárga karikára. – Külön választják a módosító javaslatokat, a találmányokat és az azokat leíró tanulmányokat, az igényléseket vagy a kutatási javaslatokat satöbbi. Ezek befutnak egy igénylistára, látod? – kérdezte és rábökött egy hatalmas listát tartalmazó ablakra az üveglapon. – Utána ezeket az indítványokat lehet támogatni. Itt szoktak mindenféle eszmecsereket folytatni róla, megvitatják, aki akar, hozzászól. Egy ilyen ötlet két hónapig van fenn, utána vagy kikerül innen, vagy a szavazási listára kerül fel.

– Honnan tudsz ilyeneket? – kérdezte Péter csodálkozva.

– Hát mert én is szavaztam, több dologra.

– Ádám, tulajdonképpen mennyi idős vagy?

– Tíz múltam.

Péter egy pillanatra apró mozgást vett észre a szoba sarkában. Egy kis méretű terráriumban egy kb. 10 centiméteres szőrös foltot vett észre.

Figyelme teljesen összeszűkül, a terráriumon kívül minden kiszorult a látómezejéből.

A szőrös folt mozog!

Péter azonnal elsápadt, remegni kezdett a lába.

Megváltozott a vérnyomása, megszédült.

– Ádám! – mondta Péter. – Szeretnék megkérni, hogy menjünk ki innen, vagy azt a pókot vidd ki, kérlek.

Ádám először nem fogta fel, miről van szó.

– Ne haragudj. Rosszul leszek. Ha meglátok egy pókot, azonnal kiver a víz.

Ádám megértette Péter félelmét, letakarta egy pólóval az üveget.

Péter figyelme továbbra is feszülten az üvegre tapadt. Már-már látni vélte a kis réseken felkapaszkodó lábakat.

– És hogy-hogy ennyire érdekel téged az irányítás, a vezetés? – kérdezte egyre remegőbb hangszínnel.

– Azért, mert stratégia vagyok! – felelte Ádám.

Látta, hogy Péter egész egyszerűen nem tud jelen lenni, megfogta a terráriumot és kivitte a másik szobába.

– Hogy mi vagy? – értetlenkedett Péter. – Köszönöm, hogy kivitted. Ne haragudj, nem tudok egy szobában meglenni velük.

– Semmi gond, nem te vagy az első, akit megijeszt. Stratéga! Ez tulajdonképpen egy stratégiai tervezési játék, amit még születésem előtt fejlesztettek ki. Döntések előtti szimulációra használják. Úgy működik, hogy az erőforrás-kezelők a Hálón betáplálják a szerverekre a világ és azon belül a Kárpát-medence erőforrásait és azokat a jelenleg ismert adatokat, amelyek a kitermeléshez, előállításához és szállításhoz szükségesek. Ha adott típusból több van, akkor annyit, amennyi van és ott, ahol van. Ezen kívül betáplálják a jelenleg alkalmazott ipari és termelési folyamatokat, a raktárakban lévő felhalmozott tartalékokat, késztermékeket. Látod, itt vannak! – mutatott immár egy másik felületen a térképre.

Mindenféle alakzatok és piktogramok jelezték az erőműveket, infrastruktúrákat, gyárakat, tárolókat és minden más egyebet.

– Felprogramozzák továbbá azokat az új találmányokat és fejlesztéseket, amelyeket a Hálón tesztelésre megszavaztak, azok várható hatásait a társadalomra, környezetre, megtérülését az alapanyagok függvényében és még egy csomó paramétert. Ez után területileg több ezer, a világon pedig több millió stratégia lejtássa a több millió lehetséges kimenetelét az állapotoknak. A beprogramozott elemekből azt használod, amit szeretnél, és oda helyezed, ahová csak akarsz, de mindig a jelen állapotokból tudsz csak kiindulni. A játék kimeneti szempontjai az egyensúly fenntartása, a környezet kitérősége, a nullás energia-, szennyezett-ségi össz mérleg és még egy csomó egyéb szempont. El sem tudod képzelni, hogy a tizenévesek milyen jók ebben. Ha felnővök én is ezt szeretném hivatásszerűen csinálni.

– Elképesztő! – csodálkozott Péter. – És mi történik ez után?

– Ha lefolyik a ciklusbajnokság, a sok millió megoldásból területileg kiválasztják a nyolc leghatékonyabbnak bizonyulót és azokat újra játszatják. Ekkor már mindenki ezekkel a legjobb eredményekkel kecsegtetőkkel játszik, de mindenki a saját stratégiája szerint, és újra lemodellezik. Ez után ezeket sorba állítják nagyjából a következők szerint: hosszú távú környezeti és az életre gyakorolt hatás, nem újratermelődő és fosszilis alapanyagok mértéke, szükséges energia, újrafelhasználhatóság. A sok megoldásból a legjobbat választják ki. A nyertes fejlesztéseket egy évre bevezetik, és a szükséges erőforrásokat biztosítják hozzá, mindent, amit kell. Persze az egészet folyamatosan nyomon lehet kísérni a Hálón és évente újrajátszatják.

– Na, sziasztok! – lépett a szobába Ferenc. – Elkápráztattad már a vendégünket?

– Mi az, hogy! – vágta rá Péter. – Ádám mesélt szavazási rendszerről és a Stratéga programról. Ezek a megoldások egészen fantasztikusak! Nagyon elmés, így aztán tényleg mindenkinek lehetősége van beleszólni, befolyásolni a döntéseket, ez az igazi demokrácia!

– Hát igen, nagy vívmány ez. Persze, hozunk döntéseket területileg is, egyszerű többségi szavazással, de a stratégiai szintű döntések itt történnek meg, ebben a rendszerben. Már nem egyfajta ideológia vagy világnézeti jellegű eszme szerint történik a vezetés, hanem az alkalmazott módszerek közül a többség akarata alapján az kerül alkalmazásra, amelyik egész egyszerűen működik. Ez dönt el mindent, hogy a kérdéses dolog működik-e. Nincs korrupció, nincs irányított piac, mutyi, vagy hogy is mondták régen. A szocializmuson vagy a korrump piacgazdaságon alapuló társadalmak nem működtek, egész egyszerűen életellenesek, önpusztítók voltak. Az elmúlt évtizedekben a pénzügyi alapokon nyugvó kisajátítás és a piacgazdaság rákos önburjánzásként zabálta fel önmagát és a jövő generáció lehetőségeit. Az istenített demokrácia hamis demokrácia volt, az embereknek valójában nem volt igazi választási lehetőségük. Mivel a hatalmi elit kéz kezét mos alapon szerveződött és életellenes, fragmentált éntudatú egyénekből állt, így a választások során folyamatosan csak ugyanaz a minőség, ugyanaz a mindenségtől elkülönült tudatállapotú vezetés emelkedett ki. De ez nem ezeknek a személyeknek a hibája volt, nem volt ebben semmi személyes. Őket az emberiség kollektív tudatállapota termelte ki magából, projekciók voltak. Amilyen önzés és zavarodottság volt az elmékben, az teremtődött meg kint is, például a vezetőink személyében. A

mára megvalósult vezetés egy felébredt társadalom önszerveződése, nincsen a korábbiakhoz hasonlító központi irányítás. Mindenkihez minden szükséges információ eljut, mindenki mindent irányíthat, mindenki mindenbe beleláthat, mindenki belenézhet minden fejlesztés mögé, minden alkalmazás nyílt forráskódú, minden teljességgel átlátható.

– Lemegyünk Alexhez? – szakította félbe a monológot Ádám.

– Persze, hogy lemegyünk! Közben elmesélem, mit beszéltünk anyuoddal – válaszolt Ferenc. – Alex egy kutya – mondta Péternek.

Ahogy lementek az udvarra, Péter kiment a nappaliba. Pár pillanat múlva kettesben találta magát Eszterrel.

– Csodálatos gyerek – mondta Péter. Eszter látta, hogy világoskékkel és rózsaszínnel telítődött Péter aurája. Látta, hogy teljesen a gyerek hullámhosszára hangolódott, hogy igaz, amit róla mond.

– Igen, az. Nagyon szereti az állatokat és a természetet. De ahogy láttad, jól elboldogul a gépek világában is. Igen szenvedélyes és kreatív.

– Talpraesett, megdöbbentem, hogy ennyi idősen ilyen nagyszerűen átlátja a dolgokat. Nagyon nyitott.

– Valóban. Igaz, hogy Ádám picit megelőzi a vele egykorúakat, de a többieket is arra tanítjuk, hogy legyenek nagyon befogadóak, de egyben kritikusak. Amolyan nevelő vagyok, Ádámmal egykorú gyerekekkel foglalkozom – tette hozzá, mert látta, hogy Péter nem érti a dolgot.

– És mit tanítotok még nekik? – kérdezte.

– Rengeteg mindent és igazából semmit. Kávét, vagy esetleg teát adhatok?

– Egy kávé most jólesne. Nem igazán értem, hogy mindent és semmit.

– Megpróbáljuk kerülni a nyers információk beléjük tuszkolását, ezért mondom azt, hogy semmit nem tanítunk nekik. Rengeteg idős segíti a munkánkat, csodálatos kapcsolat alakul ki a két generáció között. Elsődleges célunk, hogy jelen legyünk, és hogy támogassuk őket a világ felfedezésében, hogy teret adjunk részükre. A mindennapi órákat legfőképpen terepen tartjuk, megmutatjuk nekik az őket körülvevő természetet. Ha szóba kerül egy-egy téma, vagy egy konkrét tapasztalás az útjukba kerül, megpróbálunk válaszolni a kérdéseikre, megtanítani nekik az Univerzum működését befolyásoló törvényeket.

– Olyasmire gondolsz, mint a gravitáció, vagy a mondjuk az erő/ellenő? – kérdezte Péter.

– Nem, nem igazán. Inkább az Élet törvényeinek mondanám, mint például az adok/kapok törvényét, a hálagondolkodást, az egység törvényét, vagy a döntések fontosságát és azok következményeit, a megtapasztalásokat. És hogy nincs rossz döntés, csak az, amelyet nem hozunk meg. De persze gyakorlati dolgokkal is foglalkozunk. Tanulunk biológiát és kémiát is. Persze, ezek is fontosak.

– Azt hiszem, értem. Köszönöm a kávét! – mondta Péter és elvette a csészét Esztertől. Ujjaik összeértek, és Péter azonnal a saját érzéseit kezdte fürkészni. Az izgalom mögött ott volt a kíváncsiság és a csodálat is.

Péter csodálkozott saját reakcióin. Egész életében racionális volt, nem jellemezte az érzelem.

Kedvelte ezt a nőt, jobban meg akarta ismerni.

– Igyekszünk távol tartani őket az erőszakos hatásoktól ekkor, a legfogékonyabb éveik idején – folytatta Eszter. – Megtanítjuk őket helyesen táplálkozni, hogy testünk a legtovább, kifogástalanul üzemeljen. Játékaink olyan játékok, ahol nincsenek győztesek, vagy vesztesek. Szóba kerül olykor a testiség is. Ekkor próbáljuk az ő szintjükön, de a legteljesebb válaszokat megadni úgy, hogy a szégyen legkisebb szikrája se alakuljon ki bennük. Megtanítjuk őket arra, hogy a jó kérdés megtalálása mindig fontosabb, mint a válasz. Segítünk rávilágítani arra,

hogy a legjobb, legteljesebb választ mindig maguktól várhatják, feltéve persze, ha a jó kérdést teszik fel és mindig nagyon őszinték magukhoz.

– Ez merőben különb oktatásmód ahhoz képest, amiben mi részesültünk – mondta Péter. – Esetünkben főként a lexikális tudást részesítették előnyben, nem volt cél az, hogy a gyerekek kritikusan és életének felfedezőjeként tekintsen a világra.

– Igen, ez sokkal nagyobb nyitottságot kíván a tanártól is. Ezt nem lehet félgőzzel csinálni. A gyerekek nagyon-nagyon érdeklődők, ha szabadok a gondolataik. Ha a felnőttek és a gyerekek között bizalmi kapcsolat épül fel, akkor a gyerekeket sokkal több minden érdekli, mint amikor egyenes gerinccel ülnek az iskolapadban. Az egyenes gerinc a meditáció alatt jó segítség, de nem igazán az intuitív meglátások és a kreatív ötletek eszköze.

– Egyedül neveled Ádámot? – kérdezte Péter.

– Igen – felelte Eszter. – Az édesapjával különváltunk körülbelül nyolc éve.

– Mi volt a baj?

– Nem volt baj, egész egyszerűen nem volt dolgunk egymással többé. Az érdeklődési körünk különböző volt mindig is, de rájöttünk, hogy a feladat, amely miatt egymásra találunk, többé már nem volt feladat. Ezért döntöttünk úgy, hogy külön folytatjuk utunkat. Ádám pedig a nagyszülők és a szülők nevelésében maradt továbbra is. Van egyfajta rendszer, de tulajdonképpen bárhol lehet, ahol jó érzi magát.

– Várj, hogy érted azt, hogy a nagyszülők és a szülők nevelésében maradt? – kérdezte Péter.

– Ádámot nem egyedül nevelem, segítenek ebben a szüleim is és természetesen a vérszerinti apja. A korábbi klasszikus családi modell nem szolgálta a gyerekek érdekeit, diszfunkciós családoknál pedig kifejezetten hátrányos helyzetbe hozta az utódokat.

– Igen, ebben volt részem nekem is – mondta halkán Péter. – Vérszerinti apám szerencsejátékos volt, úgy nőttem fel, hogy alig volt mit ennünk, az öregem pedig elhordta a pénzt otthonról. És mindeközben egész fiatalkoromban csak ezt hallottam:

„*Meg kell becsülnünk a pénzt*”. „*Nekünk nem jut minden, ami másoknak.*”

Amikor aztán anyám kitétte a szűrét, megjelent a mostohaapám, aki meg egy erősza-kos fráter volt. A gyerekkorom ütlegelésben telt. Furamód anyám folyton *ilyen* alakokkal állt össze.

– Milyen jó, hogy megszűnt a pénz, nincs mit elhordani! És persze nem tartja függőségben az embereket. Van, hogy egymástól – mosolyodott el Eszter. – A gyerekeket egyre inkább a nagyszülők nevelik...

Halál az öregekre, nincs szükség az öregekre. Ugrottak be a fiatalkori emlékképek Péter fejében. *Nincs szükség a bölcsességre, csupán a teljesítmény a fontos. Az fontos kizárólag, amit megtehetsz, amit fel tudsz mutatni.*

...így küszöbölve ki azt a hiányosságot, hogy esetenként még egy-egy nemzőképes fiatal szülő nem elég érett a feladathoz. Ez persze nem jelenti azt, hogy a klasszikus család megszűnt létezni, de minden esetben azt a formát kell alkalmazni, amelyik az adott helyzetben működőképes.

– És ki mondja meg, hogy adott esetben melyik az ajánlatos megoldás? – kérdezte Péter.

– Senki. Azt az ember tudja. A tudatos ember tudatában van korlátainak, érzéseinek és gondolatainak. Észreveszi, ha önmaga kimerült, fél, frusztrált, vagy kikerült az egyensúlyi állapotból. A tudatos ember látja és beismeri – elsősorban magának –, hogy segítségre van szüksége. Minden ember kötelessége saját lelki békéjét, egyensúlyát fenntartani és ilyenkor segítséget kérni másától. Amíg feladataiban segítséget kap, gondoskodni tud energetikai állapotának visszaállításában.

Közben Ferenc és Ádám visszatért a játékból. Ádám vörös haja tele volt falevéllal és gallyakkal, amiket együtt, nevetve szedegettek ki belőle. Míg Ferenc Ádámmal játszott, Péter segített még Eszternek a konyhában. Kiderült, hogy a lakótömbben lakók közösen használják a lakások eszközeit. Őt vagy hat lakásonként került kialakításra a „mosóhelyiség”, amelyeket jó ideje inkább tárolóként használnak és az attól elválasztott konyhai eszközök raktára. Így ebben a két kis helyiségben – ahová minden lakásból nyílt ajtó, vagy folyosó – voltak megtalálhatók a helyi háztartási eszközök, mint például fagyasztószekrény, mikrohullámú sütőhöz hasonlító berendezés, háztartási gépek, klopfolók, nagyobb méretű tálak, a másokban porzsák nélküli vagy automata porszívó, hajszárító, hajszűrő, takarító eszközök, természetes alapú tisztítószerek és minden olyan eszköz, amelyet egymással közösen használtak.

Ádámék érkezését követően negyed óra múlva útnak indultak.

– Nagyon örülök, hogy megismertelek benneteket – mondta Péter.

– Szintúgy – felelte Eszter.

Ádám kérlelte őket, hogy maradjanak. Megfogta öveiket és az ajtó felé zokniján csúszva húzta őket visszafelé. Ferenc meg bedőlt, mint egy hegymászó, és húzta őt előre.

– Köszönöm, hogy bemutattad őket – mondta Péter Ferencnek, amikor már a suhanóban ültek. – Nagyon kedvesek!

– Igazán nincs mit, én köszönöm, hogy elkísértél.

Pár órával később Ferenc lakásán a konyhában teát szürcsölve, Péternek még mindig Eszter gyönyörű mosolya járt az eszében. Ferenc fenséges vacsorát készített, amelyet Péter ingyenként nagy élvezettel fogyasztott el. A vacsora után Péter gyengülő izmaira hallgatva csakhamar lefeküdtek aludni. Az élmények hatására Péter nagyon kimerült, pillanatok alatt elaludt.

* * *

A platánfa ágai közé felszaladt mókust nézte. Ahogy szemével követte az apró, fürgé állatot, kezei belemélyedtek a dús földbe, ujjait jólesően hűtötte a borostyán leveleiről cseppekben lepergő harmat. Ahogyan a mókust figyelte, érzékei felerősödtek, tudata kitágult. A levelek közül egyszer csak alig észrevehetően magok hullottak alá. Apró magok, barnák, aranyszínűek, vörösek.

Felemelte a bal kezét, pár mag a kinyújtott kezének tenyerébe hullott. A magokkal együtt vízcseppek érkeztek és egyenesen a friss picike magokra cseppentek. Péter kiélesedett érzékeivel – mint egy lassított filmet – látta, ahogy a cseppek mint miniatúr tengerszemek nagy robajjal betérítik, mint sziklának csapódó vad hullámok beborítják az élet nemes lényégeit. Az életkezdeményekből hirtelen harsány zöld szálú csírák növekedtek, majd pár másodperccel később Péter azt vette észre, hogy egy fej salátát tart a kezében.

* * *

Ahogy kinyitotta szemét, egyből rémlett neki furcsa, immár visszatérő álma. Elgondolkozott azon, mit is jelenthet. Ahogy felkelt ágyából, eszébe jutott a tegnapi nap, amely számára teli volt élménnyel, meglepetéssel. Jóleső érzéssel jelent meg lelki szemei előtt Eszter. Különös vonzalmat érzett a nő iránt, bár érzései elé saját elméje emelt – a fennálló korkülönbség miatt – áthatolhatatlannak tűnő falat.

Rövid reggeli után útnak indultak, hogy Andréát megkeressék.

Útközben Péter, a suhanó ablakából kitekintve a tájat fürkészte. Hatalmas nyílt és erdős területek váltogatták egymást, és ameddig szemével befogta a messzeséget, szabadon kószáló állatokat látott. Állat elmélyülten tenyerébe temette, ujjaival arcát simítgatta.

Vissza fogom növesztetni a körszakállam. Állapította meg magában. Idegesít így, csupaszon.

Miközben a tükröződő üvegben arca formáját nézegette, a háttérben hatalmas árnyékok töltötték be a periférikus látóterét.

– Mik ezek a hatalmas építmények? – kérdezte Ferencről, fejével a hatalmas monstrok felé intve.

Háromszög és hatszög alakzatban felosztott területeken toronymagas épületek álltak az út mellett. Az épületek egyes szintjein, a majdnem teljesen átlátszó napelem táblák mögött hihetetlen mennyiségű zöld növény és gyümölcsfa látszódott.

– Most már mélyen a kiszolgáló övezetben vagyunk, ez itt a növénytermelési övezet még az energiatermelési rendszer előtt – felelte Ferenc.

– Növénytermelési övezet?

– Igen, itt termelik a város számára a friss, tápláló zöldségeket.

Elsőre azért ez csak egy gépesített üzemnek tűnik.

– Vajon meg tudnánk nézni közelebbről? Engem nagyon érdekelne.

– Meg persze, várj csak, megállítom a suhanót – mondta Ferenc és a konzolján pötyögtetett párat. A suhanó megállt, és ők ketten kiszálltak. Ferenc elnézést kért a velük érkező másik két utastól.

– Minden úgy van, ahogy lennie kell – mondta mosolyogva egyikük, egy negyvenes éveiben járó barnahajú nő az útravaló üzenetet.

– Eltévedni lehetetlen – felelte Ferenc erre a rituális választ.

Péter csak állt és kérdőn nézett Ferencre. – Mi az, amit egymásnak mondatok? Mi volt ez az „Eltévedni lehetetlen”, ez valami üdvözlés? – kérdezte.

– Egy elköszönés, igazából nincs kötött formája. Egyetlen állandó tartalmi jellemzője, hogy olyan mondatpárok alkotják, amelyek újra és újra felébresztenek, *visszarántanak* bennünket a *jelenbe*. Az elhangzó mondatok rendszerint a vanságra, az univerzum egységére és az élet egyik törvényére utalnak, miszerint bármit teszünk, az bennünket szolgál, és hogy bárhol is legyünk, ott van nekünk jó helyünk. Körülbelül egy évtizede terjedt el mint köszönési rítus.

Megálltak az egyik toronyépület előtt, egy helyben dolgozó középkorú férfi ment át előttük.

– Elnézést, uram! Uram! – kiabált hangosan Péter. – Tudna ránk szálni pár percet? Szeretnénk megnézni az épületet és ezeket a csodálatos növényeket!

– Persze, nagyon szívesen! Most egyébként sincs dolgom, mivel egy szivattyúalkatrészre várok. Tamás vagyok – nyújtotta kezét. – Szerintem tegeződjük! – mondta mit sem törődve Péter korával. – Gyertek, körbevezetlek benneteket!

Tamás megnyerő, vékony, harmincas éveinek végén járó férfi volt, rövid, közepesen választott hajjal és enyhén előreálló fogsorral. Bár látszódott rajta a fizikai munka, a föld, egyáltalán nem tűnt megviselt embernek. Nyoma sem volt a kiszáradt kérges kezeknek, földpiszkos körmöknek. Beszéde enyhén selypítő, de igazán megnyerő és kedves volt. Határozott mozdulatokkal invitálta Ferencéket előre.

Elindultak az egyik építmény felé. Hatalmas, toronyszerű épület volt, több mint húszszintes. Alapja egy félbevágott ellipszis, amelynek hosszanti elliptikus oldala dél felé nézett, hogy a benne természetett növényeket az idő legnagyobb részében érhesse a napfény. A talajszinten több személyi és teherbejárat nyílt, elindultak az egyik felé. Az épület körül több tucat birka és kecske legelészte a dús növényzetet. Látszott, hogy a zöldterület részekre van osztva és a területek egy része pihentetve volt az állatok előtt.

Az egész körülbelül két hektáron feküdt. Mindegyik épület szomszédságában további hat épület volt, ezek hatszög alakzatban illeszkedtek egymáshoz.

– Ha dolgoztatok valaha földdel, tudhatjátok, hogy ez a tevékenység klasszikusan sok áldozatot kíván, azonban a legújabb technikákkal ennek csupán töredékét kell ráfordítani – kezdte rögtönzött idegenvezetésüket Tamás. – Itt, ebben a szektorban öt ember dolgozik csupán egyidejűleg, gyakran nem is ismerik egymást. A Hálón választunk magunknak időpontokat, én a késő tavaszi, kora nyári időszakokat kedvelem. De persze szívesen járok ki télen is. Itt aztán fel lehet tölteni, elhihetitek. Gyönyörű virágzata van a cukkininek, a metélőhagymának és a levendulának is.

Péter emlékezett még gyermekkorából, ahogy anyjának segített a 600 négyzetméteres földterületen. Nem volt nagy terület, de egész nyáron volt dolguk rajta. Március közepén a fákat metszették, a földet lazították, majd ültették sorra a veteményt. Borsót, spenótot, salátát, majd paradicsomot, paprikát, uborkát, tököt, burgonyát, fokhagymát. Aztán persze egész nyáron ápolni kellett a kertet, kapálni, egyelni a kukoricát, gazolni, feltölteni és szedni a burgonyát.

– Egy klasszikus kert ápolása nem egy hétvégi munka – mondta újdonsült vezetőjük és előrement az egyik személyzeti ajtó felé. Az egyik teherajtón egy fiatal, túlzottan vékony, hosszú hajú, húszas éveinek második felében járó lány lépett ki, és kantáron vezetett egy alacsony méretű, teljesen barna, dús sörényű mustang lovat. A lány odaköszönt nekik, Tamásra mosolygott, majd lóra pattant és kivágtatott a nyílt területre.

– Amit most láthattok, az egy nulla kibocsátású többemeletes úgynevezett vertikális farm, amelyben különböző technológiák kerültek ötvözésre. A farmon az alapvető technológia a hidroponika, amely tulajdonképpen talaj nélküli növénytermesztés.

Ezek az épületek húsz és harminc szint közöttiek, ebben a körzetben – mutatott körbe a területen – hatékonyan fel lehet használni természetes hő- és más geotermikus energiaforrásokat. A szintek úgy vannak kialakítva, hogy a növényeket a lehető legtöbb időben érje a napfény. Ezért az elliptikus alak és a szintek közötti napfényáteresztő rácszat. A növényeket nem földrétegben, hanem kavics- vagy agyag granulátum ágyon termesztjük. A hatékony technológiának köszönhetően másfél havonta lehet szedni például a salátát.

Egy ilyen farm körülbelül ötvénezer embert lát el zöldséggel, gyümölcssel. Ha össze akarjuk hasonlítani a talaj menti termeléssel, akkor körülbelül ötszáz és kilencszáz hektárnyi területnek megfelelő genetikailag módosítatlan haszonnövényt állítunk elő. Mindez teljesen motorizált körülmények között zajlik! Persze van, amit nem tudunk géppel elvégezni, ekkor kell a beavatkozás, de az emberi tevékenység tulajdonképpen a folyamatok kontrollálásához szükséges.

– A technikák nem csak a hidroponikára korlátozódnak – folytatta. – Vannak vegyes megoldások is, mint például az itt látható akvapónia – mutatott egy hosszú, széles íves kádban úszó pisztrángokra – amely tulajdonképpen az előző továbbfejlesztése.

– És mi ez az akvapónia tulajdonképpen? – kérdezte Ferenc. – Miben különbözik ez az előző, talaj nélküli termesztéstől? Hogyan kapcsolódnak a növények a halakkal?

Ez tulajdonképpen a tartályos haltenyésztés és a föld nélküli növénytermesztés egyesítéséből létrehozott zárt rendszer. Az akvapóniánál a kettőt házasítjuk, kihasználva mindkettő előnyét. A növények természetes növekedését nem műtrágya vagy más kémiai szerek biztosítják, hanem a halak szerves hulladéka. Ebben az a nagy varázslat, hogy sem a növények, sem a halak vízének cseréjét nem kell biztosítani, mivel ez egy zárt rendszerként, önműködően működik. A víz megszűrését két különböző baktériumfajta, a növények és a kavicságy biztosítja, és a kristálytiszta víz ez után visszatér a halak tartályába – mutatta és közben már a második szinten a növények között sétálva a zöldségek hosszú sorára mutatott. Volt ott saláta, retek, paradicsom, amíg a szem ellátott.

– Ebben az a csodálatos, hogy ez a tökéletesen önszabályozó rendszer már pár négyzetméteren is működik, ez csupán annak a több százszorosára felnagyított változata. Teljesen magától zajlik – folytatta Tamás, mikor ismét az alsó szintre jöttek le. Továbbvezette őket egy elzárt tágas helyiségbe, ahol több száz csirke csipegetett. – A növényekből hátra maradt leveleken és szárazon csirkéket, nyulakat nevelünk. Az épület kialakítása miatt a tökéletes szellőzés, az elegendő fény és a tágas hely biztosítja számukra a zavartalan fejlődést. A nyuszik vizeletét összegyűjtve itt egy bakteriális üzemanyaggal működő akkumulátoros technológiát teszünk. A fejlesztők szerint a tesztek biztatóak, az eddigi mérések alapján a farm energiaszükségletének negyedét biztosítani tudja majd. El tudjátok ezt képzelni? – vigyorgott Tamás. – Nyúl vizeletből energia! A többi szerves hulladékot tüzelőanyag és biomassza készítésére használják, amelyet többnyire itt, helyben használunk fel. A napelemekből és tüzelőanyagból nyert maradék energiát még a növények éjszakai megvilágítására alkalmazzuk, de persze csak hosszú nappaloss, vagy fotoperiodikusan semleges növények esetében. A megtermelt energiafelesleg a mellettünk lévő energetikai övezetbe kerül átvezetésre közvetlen egyenáramú kábeleken. Ezen kívül a fel nem használható egyéb szerves hulladék bekerül egy anaerobikus emésztőrendszerbe, amely a napelemekkel együtt biztosítja a növények téli fűtését.

– Hihetetlen ez a farm! – lelkesedett Péter, miközben újra kint sétáltak a dús, kövér fűben.

– És ami a legfontosabb, hogy elterjedésével a kontinensen teljesen megszűnt az éhezés. Minden egyes embernek megadatik már az egészséges életmódhoz elengedhetetlen választékos táplálék – mondta Tamás. – A termesztés során követjük ugyan az őshonos fajták idény szerinti termesztését, azért persze csalunk egy picit. Amíg ebben az épületben az akvapónia a szokásostól eltérő bővítmény, amott, kettővel arra banánt termesztünk – mutatott egy másik épületre. – Azokban például a cserepekbe ültetett banánfák növekednek.

– Köszönjük szépen az kíséretet, a vezetést! – köszönt el Ferenc.

– Hálás vagyok, hogy megnézhettem – mondta Péter. – Minden jót!

– Minden jó! Minden úgy jó, ahogy van – mosolygott Tamás.

– Ez is az az előbbi köszönési rítus volt, ugye? – kérdezte Péter Ferencről pár lépéssel arrébb.

– Igen, az volt.

Péter elmerengett. Lenyűgözte ez az új világ. Sokkal könnyebb, hatékonyabb, természetesebb.

– Szerintem is minden úgy jó, ahogy van – szólalt meg végül. – Most már – tette hozzá.

– Mindig most van – toldotta meg Ferenc egy mosollyal.

* * *

Miközben Ferenc a suhanót hívta, Péter végigtekintett a termelőépületek hosszú során. Magas, dús, harsány zöld színű épületeket látott, amíg a szem ellátott. Ahogyan a napfény megcsillant az áttetsző napelemeken, és ahogy lágyan megérintette bőrét, egyszerre csodálatos boldogság és békeérzés öntötte el testét.

– Hogyhogy az energia kérdése került ennyire terítékre? Jól látom, hogy elsősorban az energetikai fejlesztések lódultak leginkább meg? – kérdezte Péter.

– Igen. Emlékszel, mit mondtam a termelési ciklusok kapcsán? Egy termelési folyamat gyorsasága a befektetethető energiától függ. Az egyensúly fenntartásához annyi energiát fektethetünk be kizárólag, amennyi megújuló formában rendelkezésünkre áll, semmivel sem többet.

- Ja! Értem már! Ha gyorsabban termelnénk, a jövőt emésztenénk fel.
- Úgy van. Egyszer már kipróbáltuk, nem működött!
- Igazán hálás vagyok, hogy a világ eljutott végre idáig – mondta Ferencnek.
- Az jó! A hálaérzés nagyon jó. Közelebb juttat az egységhez, a végső felszabaduláshoz.

– Tudod sosem az zavart a világban és a világi berendezkedésben, hogy másnak több jutott, vagy hogy könnyebb volt az élete. Engem mindvégig az igazságtalanság zavart. Hogy miközben sok család nélkülözni kényszerült, addig mások dúskáltak a pénzben és csak a megszerzett egzisztenciájukért aggódtak. Hogy itt Magyarországon a 2010-es évek derekán a kisjövedelmű embereket megnyomorították az adókkal és a járulékokkal, miközben mások milliárdokat csaltak ki állam közeli cégekből. Hogy egyeseknek a nagy állami bulik jutottak, százezreket tapsoltak el az állami vagyonból egy összejövetel alatt, mialatt az emberek nagy részét mérgekkel tömték táplálék néven. Örülök, hogy mindez már a múlté.

– Igen, én is örülök – felelte Ferenc, miközben suhanójuk egy szerelvényhez csatlakozott. – Abban az áldásban részesülhettem, hogy gyerekként a saját szememmel a nézhettem végig a változást.

Az emberek hatalmas megkönnyebbülést éltek át, katarzist, hogy a lelkükben az igazságról dédelgetett legmagasztosabb látomásuk nem csupán álm volt. Hogy egyes dolgok nem csupán a tanítások szerint, az elméjükben kialakult címke szerint jók, vagy kívánatosak, hanem kisugárzásukban, rezgésükben közelebb állnak az élethez. Végignézhettem azt, hogy az emberek megkönnyebbültek, hogy a bennük a szeretetről dédelgetett kép ismét visszahódította létjogosultságát, hogy a végső igazság legnagyobb bizonyítékaként megtapasztalható egység mindenki lelkében kivirágzott. És hogy ez a virágzás véglegesnek tűnik, nem csupán fellángolás.

Pár perccel később szerelvényük egy másikkal összekapcsolódva vonattá alakult. A táj megváltozott, hullámzó dombok és sűrű erdőségek követték egymást. A dombtetőkön hosszú tömött sorokban szélgenerátorok pörögtek, és a város körül több kilométeres sávban hatalmas területű napelem telepek sorakoztak egymás mögött. Srégen egymás fölé emelve, a leghatékonyabban kihasználva a területet.

– Azok ott elektromos tárolók, víz- és légturbinák – mutatta Ferenc a völgyekben a téglatest és henger alakú épületeket. – Többféle megoldást alkalmaznak a tárolásra. Vannak itt korszerű akkumulátorok, kondenzátorok, réteglemezek közé pumpáló sűrített levegős és szivattyús tározók, szupravezetős mágneses energiatárolók.

Péter bámult ki az ablakon. Nem vette észre, hogy elméje elkalandozott.

Ahogy gondolatainak áramlása beindult, harmincas éveinek elején találta magát, szintén egy utazás során.

Hallani vélte egy fülemüle lelkét kiszakító dallamát, friss akác illata telítette meg a HÉV belső terét. Ahogy az ablakon kinézve bámulta a felkelő nap fényében fürdő kék Dunát, az üvegen tükröződve kirajzolódott annak a szemközt ülő nőnek a sziluettje, akit gyakran látott ugyanabban a kocsiban utazni. Átnézett a másik széken ülő hölgyre. Gyönyörű, finom vonású arca vonzó életteliiséget sugárzott. Csillogó, hosszú barna haja lágyan borult vállára, a meleg tavaszi szellő egy-egy szálát meg-megrebbentett minden ajtónyitáskor. Nőiesen telt, mégis kecses alakját tökéletesen kísérték vékony, virágmintás sálja és drapp színű kabátja. És a mosolya, az a lélegzetállító, csodálatos, meleg mosolya, amelyet minden reggel, a megállóban leszálló párja után küldött. Ezért a mosolyért érdemes élni, ennek a mosolynak a látványáért. Még ha nem is öneki szólt, úgy érezte, ő is kapta. A lány mindent beterített mosolyával. Istent, az egész világot. Mint az akác ágai közt éneklő fülemüle dala.

„Biztosan nem él már” – furakodott be Péter elméjébe a destruktív idea. A gondolat visszarántotta a gyönyörű pillanattól, hatására feneketlen kráter, fekete lyuk jelent meg gyomra száján. Hihetetlen szomorúság tódult be rajta. Az elmúlás gondolatára teljesen elárasztotta a testét a félelem. Pár pillanattal később egy mondatot vélt hallani: „Ne állj ellen. Hagyd, hogy legyen!”. Talán Júlia hangja volt, talán másé. Nem ismerte fel teljesen, mert ekkorra már görcsösen összehúzódott a figyelme, az egész teste. Ahogy megadta magát a tomboló érzésnek, az szép lassan kezdett megszűnni, elhalványult. Ott ült Péter *a jelen pillanatban*, annak a csodálatos lánynak az emlékfoszlányaival és a fájdalommal a gyomrában, a mellkasában. Ahogy egyre észak felé tartottak, szép lassan ez a mérhetetlen szomorúság transzmutálódott. Kis idő múltán, amikor minden elcsendesült benne, egy újabb hang jelent meg: „minden úgy van, ahogy van”. A hang – amely nem is igazán gondolat volt – belőle szólt, vagy inkább rajta keresztül.

Kis idő múlva ismét egy suhanóban utaztak már. Megérkeztek Pilisszentkeresztre és megkeresték Andrea lakhelyét.

A házban nem találták meg, hosszas keresgélés után a szomszéd lakó segítségükre sietett. A szomszéd idős hölgy elmondta, hogy legutóbb, amikor Andreát látta, három férfi érkezett hozzá, körülbelül három napja.

De nem suhanóval közlekedtek, hanem valami piros színű régi járművel. Elég halkán közlekedett, ezért az elmondottakból Ferenc arra következtetett, hogy nem robbanómotoros, hanem újabb, elektromos meghajtású jármű lehetett. A hölgy említette még, hogy ezek a férfiak korábban is jártak már itt, de legutóbb velük ment Andrea és ő azóta nem látta. Azt is elmondta, hogy Andrea az elmúlt hónapokban úgy meghízott, mintha terhes volna.

– Nagyon köszönjük a segítséget, nagyon sokat segített – mondta Péter. – Most mitévők legyünk? – kérdezte Ferencről az épület előtt állva.

– Hát nem is tudom. Az biztos, hogy ezek az emberek Andrea ismerősei voltak, ha már egyszer önként velük ment. Rokonok, volt iskolatársak, vagy talán akár barátok. Mindenestre furcsa nekem, hogy nem suhanóval érkeztek.

– Júlia azt mondta, megtalálható valaki, ha használta a Közlekedési rendszert vagy a Hálót.

– Igaza van Júliának. Ez alapvetően igaz, de ha ezeket a szolgáltatásokat kódoltan használta, akkor nem lehet egyértelműen beazonosítani.

– És ha ismerjük a konzoljának a MAC címét? – kérdezte Péter. – Gondolom, ezekben a kutyukban is van valamiféle azonosító, amely a fizikai berendezéshez egyértelműen hozzárendelhető.

– Ez nagyon jó ötlet. Már csak azt kéne tudni, miként lehetne Andrea címét megszerezni – felelte Ferenc. – Ez egy picike falucska, nem hiszem, hogy pár tíz darab konzolnál több használatban van. Ennek a pontnak a pozíciója alapján kideríthető, melyik című hívta innen gyakran a suhanót. Feltéve, ha kódolatlanul tette mindezt.

– Picit körülményesnek tűnik így. Nem lehetne inkább azt kideríteni, hogy nem került-e be egy egészségkórházba? – kérdezte Péter, miközben a beszálltak a suhanóba. – Júlia azt mondta, tud segíteni, ha valahol betegként felvették. A gyors meghízás alapján lehet, hogy állapotos volt, de utalhat felborult anyagcsere-folyamatokra, hormonbetegségre. És most már ismerjük Andrea adatait, a levéltáros megadott mindent.

– Igazad van, mindjárt fel is hívom Júliát.

– Megengeded, hogy én állítsam be az egészségház címét? – kérdezte Péter a konzolra mutatva. – Meg szeretném tanulni a használatát.

– Persze, természetesen, de előtte mondok egy másik helyet. Beugrunk egy barátomhoz, van egy megérzésem.

Bediktálta a címet Péternek, és a cél megadását követően elkezdett telefonálni.

Júlia elmondta Ferencnek, hogy az elsődleges keresés alapján felmerült a név a rendszerben, de a konkrét vizsgálat adatlapjára várni kell. Türelmüket kérte másnapig. Júlia nagyon aggódott Péter állapota felől, ezért Ferenc átadta a konzolt Péternek.

– Hogy van, kedvenc Péterem? – kérdezte Júlia. Hangja nyugodt volt, kíváncsisággal teli. – Napok óta nem láttam magát, kedvenc betegem. Valamilyik nap be kellene jönnie kontrollra, ahogy beszéltük az elbocsátásakor. Emlékezetével minden rendben? Hogyan szolgálnak az izmai, végtagjai?

– A járás jól megy, de nagyon elfáradok a nap végére. Sokszor tör rám émelygés, illetve kisebb hányingerek étkezésnél, ezen kívül minden rendben. Egyre mélyebb a test tudatosságom, gyakorlom a módszereket, amiket mutattak – mondta Péter.

– Nagyon örülök. Vigyázzon magára, kérem, jöjjön be hozzánk. Üdvözlöm Ferencet!

Péter figyelte a mellette elszaladó tájat. Balján már a régi Mocsárosdülő terült el, jobbra pedig a Hármashatárhegy emelkedett a magasba. Ahogy a maglev lassult és a szétkapcsolódás megkezdődött, a beérkező szerelvény lassan az Árpád-híd északi sarkával egy vonalba érkezett.

– Hogyan működik ez a pozicionáló rendszer, mit tudsz róla? – kérdezte Péter.

– Igazából Ádám a tudora közölünk, de pár dolgot én is tudok róla. Bizonyára hallottál arról, hogy az eredeti GPS rendszert az Amerikai Egyesült Államok védelmi minisztériuma üzemeltette. A Hullám elterjedésével az USA – és persze több más szuperhatalom is – fenyegetve érezte magát a mindent magába olvasztó egységtudattól, félt elveszíteni a saját identitását. A Hullám kiteljesedése előtt úgy döntöttek, hogy a helyzet meghatározó rendszer elérhetőségét korlátozzák, és ismételten bevezették a zavaró jelet, az SA-t. Ebből kifolyólag a széles körben elterjedt GPS helyzet meghatározó rendszer precíziós pontossága ismét több mint száz méter fölé került, az ezen alapuló eszközök használhatatlanná váltak, a rendszerek összedőlni látszottak.

Pár vagány magyar egyetemista ekkor kitalálta, hogy így vagy úgy csinál egy lokális helyzet meghatározó rendszert, amihez nem kellenek nagy fejlesztések, ballisztikus rakéták. Abból az egyszerű tényből indultak ki, hogy rendelkezünk rengeteg pontosan bemért helyszínnel, amelyek koordinátái folyamatosan rendelkezésünkre állnak. Ezekhez a korábról már ismert és nagy pontossággal bemért földmérési és szintezési alappontokhoz elvittek egy-egy nagyteljesítményű jeladót, amely egyedi címen folyamatosan sugározza az adott alappont pontos pozícióját. Ezekre a rádiójelekre alapozva létrehoztak egy másodlagos pozícióját, amely pontok a saját pozíciójukat az elsődleges jelekből származtatják, azt időszakosan újraszámolják és folyamatosan pontosítják. Elkészítettek továbbá egy nyílt forráskódú programot, amelyet az összes elérhető mobil platformra elkészítettek. Lehetővé tették, hogy a rendszerhez bárki csatlakozhasson jelforrásként és felhasználóként, ha bizonyos feltételeknek megfelel.

– Mik voltak ezek a feltételek? – kérdezte Péter.

– Biztosítania kellett, hogy az általa feltelepített jeladó vagy használt konzol képes más jeladók és konzolok részére jelpontosítóként és ismétlőként funkcionálni. Második hullámban elkészült az eszközök felkészítése nagysebességű számítógépes adattovábbításra. Az így kialakult hálózat neve lett a SZ.I.P.O.R.-ka, ami a rövidítése a Szabad Internet és Pozicionáló Rendszernek.

– Ha jól értem, ez valami alternatív GPS és adatátviteli útvonal – mondta Péter.

– Sokkal több annál – felelte Ferenc. – Teljes egészében kiváltotta a korábbi GPS navigációt és a korábbi Internetet. Gondolj csak bele. A felhasználói konzolokkal és mobil eszközökkel – amelyek maguk is hozzáférési pontként üzemelnek más felhasználók számára – egy minden egyéb szolgáltatástól független ad-hoc átviteli rendszer alakult ki. Nem szab határt árnyékoló fal, mélygarázs vagy aluljáró. A rendszernek nincs egyedüli tulajdonosa,

nincsenek előfizetési díjak és procedúrák, nem kötődik a korábbi GPS-hez, a Google-hoz, mobiltelefon bázisállomásokhoz, távközlési tornyokhoz, vagy bármilyen vezetékes szolgáltatóhoz. Mindenki felcsatlakozhat minden hatókörébe található hozzáférési pontra, és konzoljának puszta működtetésével automatikusan biztosít más felhasználó részére pozíciót és adatátviteli sávszélességet. Ha valaki lefedetlen területre téved, biztos akad egy másik felhasználó, akinek a jelerőssége összeköttetést biztosít ott. Arra a ragyogó elképzelésre épül, hogy ha egy konzol erőforrásai éppen szabadok, miért is ne nyújthatna másnak szolgáltatást. Ezzel működik minden egyes rendszer, mobil eszköz, a nyilvántartó és a Háló tartalmát továbbító rendszer, de még az OKR is. Kifejlesztettek olyan mini modulokat is, amelyeket hozzáférési pontként, ismétlőként bárki betelepíthetett aluljárókba, lépcsőházakba, hogy kapcsolatot létesíthessenek korábban lefedetlen területeken. Az adott ismétlőt rendre azok tartják karban, akik telepítették, magukénak érzik működőképességének fenntartását. Kifejlesztettek például olyan félig passzív matricákat is, amelyeket bárki felragaszthat bárhová. Segítségével kialakíthat például bárki egy aluljáróban, vagy pincében egy ilyen távközlési pikocellát, mondjuk. A matricák – rétegek között – beépített akkumulátorral rendelkeznek, és használat függvényében szabályozzák a kimenő teljesítményt, valamint sugárzásmentes, nyugalmi állapotukban antennájuk segítségével képesek kinyerni, tárolni és hasznosítani az őket körülvevő rádióhullámok energiáját. Ezzel is töltik saját akkumulátorukat. Ezek a matricák – az ember nem is hinné – használatától és az alkalmazott akkumulátortól függően évekig működhetnek. A nagyobbik, tenyér méretű lítium akkumulátoros matricánál az élettartam elérheti akár az öt vagy a hét évet. Ádám nagy tudora ezeknek a matricáknak, sokat mesélt róluk. A Hálón sokan lefedettségi bajnokságot játszanak. Hivatalosan felveszik a fejlesztők közé azokat, akik a legtöbb fekete foltot fehérítik ki az adott hónapban.

Péter figyelmesen hallgatta Ferencet. Imádta hallgatni ezt a fantasztikus jövőt, ahol az emberek tényleg szabadok és valóban figyelnek egymásra. A Duna mentén haladtak, mikor célállomásukhoz érkeztek.

– Az emberek most már tényleg megosztanak egymással mindent, igaz?

– Igaz. Közben megérkeztünk – felelte Ferenc, miközben az átépítések során utolsóként megmaradt épületegyüttes mellett álltak meg, amely a Várkert kulturális negyed volt, az egykori ifjúsági klub, – majd utóbbi nevén – a Várkert Bazár területén. – Itt önkénteskedik az egyik ismerősöm, István. Rengeteg mindent tud az eddig lezajlott és a folyamatban lévő átalakulásról.

– Hogy érted, hogy önkénteskedik?

– Segít pár színház, bemutató- és szórakozóhely elektromos rendszerének az átvizsgálásában, karbantart itt a kulturális negyedben.

Péter emlékezett erre az épületegyüttesre. A főépület homlokzata a felújítást követően továbbra is őrizte Ybl neoreneszánsz stílusát. A belső tereken gondosan vágott gyönyörű rózsafák és sövények harmonikusan illeszkedtek a vár királyi virágoskertjéhez. A Testőrpalota belső részeit és az Öntőház udvar szabadtéri felületeit díszkövek, üvegtéglák és csodálatosan, egyedileg megmunkált fabetétek díszítették.

Kis idő múlva már hármásban beszélgettek egy alacsony, ősz, rövid hajú, jóképű, mosolygós emberrel. Istvánnak hívták, egy LED-es reflektort tisztított, amikor megérkeztek. Egy ecsettel tisztította a belső részeket, csavarhúzóval meghúzta a csatlakozókat, ellenőrizte az alkonycapcsoló, a működtető relé és a tirisztor működését.

– Elképzelhető, hogy ezen a nyomon el lehetne indulni – mondta éppen Ferencnek, amikor Péter odaért hozzájuk a mosdóból. – Nem sok személy vagy csoport van, aki nem használja a közlekedési rendszert, hanem régi elektromos vagy robbanó motorokkal közlekedik. Én magam három ilyen ismerem. Gyertek, üljünk le egy kicsit. Beus kedves, hoznál nekünk egy-egy üdítőt, kérlek? – szólta oda a felszolgálónak.

István mozgását nyugodt, kimért mozdulatok jellemezték. Péter azt vette észre, mintha István folyamatosan saját mozgását figyelné, mintha állandóan mozdulatainak nyomon követése töltené ki figyelmét.

Kézmozgása mint egy balett táncosé, lépése úszott a levegőben. Mozgása olyan volt, mintha egy Tai Chi gyakorlat közepén volna folyamatosan.

– István a megváltozott tudatállapotot kutatta az elmúlt tizennyolc évben – mondta Ferenc Péternek. – Ha van bármi kérdésed, amire eddig nem tudtam válaszolni, István feltehetően tud segíteni. Nagy ismerője a kialakult helyzetnek, az erőforrás alapú gazdaság elől tudatosan kihátráló csoportoknak és embereknek.

István megadta Ferencnek a három kívülálló csoport jellemzőit és az általa ismert információkat, amelyekről tudomása volt. Mindegyiknek alapvető jellemzője volt, hogy a kialakult erőforrás gazdálkodáson és megosztáson alapuló társadalom ellenzői maradtak.

Mialatt Ferencnek egy hívást el kellett intéznie, Péterrel beszélgetésbe elegyedtek.

* * *

– Mi történt az emberekkel két évtized alatt? – kérdezte Péter, miután pár szóban elmondta történetét a balesetről és a kómáról.

– Úgy érted, mi történt az emberekkel, amikor a Hullám végigsöpört a Földön? – kérdezte István.

– Igen, szeretném tudni, hogy sikerült a világnak egyszerre megváltoznia – felelte Péter.

– 2016-ra teszik az idejét, amikor a változás igazán elindult, de valójában egyértelmű időpont nem volt. Tulajdonképpen egyfajta folyamat zajlott le, amelyhez hasonló volt már ezt megelőzően is az emberiség életében – mondta István, miközben meghozták a mentával és citrommal ízesített hús italt. – Köszönjük, Bea! – mosolygott a hölgy felé. – Tehát ezt a változást 2016-ra tesszük, de ez tulajdonképpen már csak az igazi váltás végkifejlete volt, amikor már végleg kezdtek összeroppanni a jelen kort megelőző struktúrák és rendszerek.

A folyamat jóval előtte, majdnem egy évtizeddel azt megelőzően kezdődött. Az utolsó előtti hullám igazából a 2010-es évek tavaszától, közepétől indult. Már ekkor, az első lépcsőben elindult az átalakulás. Egyes emberek azt vették észre, hogy életük gyökeresen kifordult addigi medréből, sokan elveszítettek mindent, amiről azt hitték előtte, hogy igazán számít. Párt, családot, munkahelyet, életteret. Átalakulás vette kezdetét, ahol korábbi élethelyzetek szűntek meg és kapcsolatok szakadtak meg. A következő időszak kb. 2012 év végéig tartott, amikorra hihetetlen energiák sűrűsödtek össze. A feszítő energiák áramlatának hatását további vad jóslatok tették rémisztőbbé, rémhírek a maja naptár végéről, a dimenziókapuról, és túlzó médiumi közvetítések szóltak az úgynevezett dimenzióváltással kapcsolatban. Az emberek nagy része addigra már igazán nyomorultul érezte magát. Minden dolog kifejezetten nehéz volt, minden. Az események, a történések, katasztrófák, az elektromos és informatikai rendszerösszeomlások, az élethelyzetek, a gondolatok, minden.

Működésképtelenek lettek egyes kapcsolatok a családokon belül, a munkahelyeken és a társadalom rétegei között, mivel az emberek kötelékei érettségi szintjüknek megfelelően újrarendeződtek. Totális, a teljes világot érintő megfigyelési és lehallgatási botrányok pattantak ki. A hatalom mindenhol hiteltelenné vált, a társadalmi rendszerek recsegtek, ropogtak. Mintha a világ még további fájdalmat akart volna felhalmozni, mintha a változás előtti döntéshez még további szenvedés és pokol lett volna szükséges. A ciklusfordulónál, 2012 év végén – ellenkezőleg, mint amire sokan számítottak –, továbbra sem történt semmi sem.

Nem történt világegés, pénzügyi összeomlás, az emberiség megnyugvása nem következhetett be. Az igazságtalanságok továbbra is megmaradtak. Az intézményesített család és a korrupció végletes méreteket öltött. A számítógép rendszerek továbbra is burjánzottak, növekedtek a vég felé. Az internet virtuális világa – mint a tudat kollektív hasadása – még tovább mélyítette a tudatlanságot. És mindenkinek továbbra is együtt kellett élnie saját kis tákolmányaival, nyomorult életével. Az emberek apatikusak lettek, teljesen beszűkültek.

A háttérben azonban továbbra is zajlott a megtisztulás. Mindenkiről szépen lassan, rétegről rétegre került leválasztásra hamis személyiségének egy-egy része. Mindenki élethelyzetében fennmaradt kapcsolat ezt a célt szolgálta, hogy segítsen megismerni, hogy *ki nem vagy*. Folytatódott a minőség szerinti szétválasztódás. Kapcsolatok hihetetlen mennyiségben szakadtak meg, teljesen újak alakultak ki, tömegesen. Akik nem értették meg lelkük jelzéseit, azok megrekedtek.

Az időjárás szélsőségesé vált. Rengeteg betegség jelent meg, járványok terjedtek. Durva balesetek, szélsőséges halálesetek történtek. Folyamatos lett a feszültség ember és ember között, tömeges tüntetések kezdődtek, polgárháborús helyzetek alakultak ki számtalan helyen, régi sebeket téptek fel. A világháló rendszeresen leállt, és az informatikai rendszerek rendre összeomlottak. Mindeközben a véletlenek mindennapossá váltak, a szinkronicitás felgyorsult. És ez az egész folytatódott tovább, amikor is az emberiség megértette a választás jelentőségét. Megértették, hogy választaniuk kell tudni a világukat teljesen elpusztító önzés vagy az étellel összhangban együtt élő irányvonal között.

Ezek az energiák sokadszor újraindultak. 2014 elején, 2014 őszén, 2016 őszén egészen 2017 áprilisáig, de addigra az emberek már megértették, mit kell tenniük. Az emberiségnek az az egyetemes döntése, miszerint a továbbiakban a világgal összhangban kíván együtt élni, valamint a régi, elme alkotta konstrukciók teljes összeomlása akkora katarzist és örömet okozott, hogy a Hullám útjára indult.

De nem ez az első, volt már ilyen az emberiség történelmében.

– Ha volt már ilyen az emberiség életében, miben volt a mostani más, mint a többi? – kérdezte Péter.

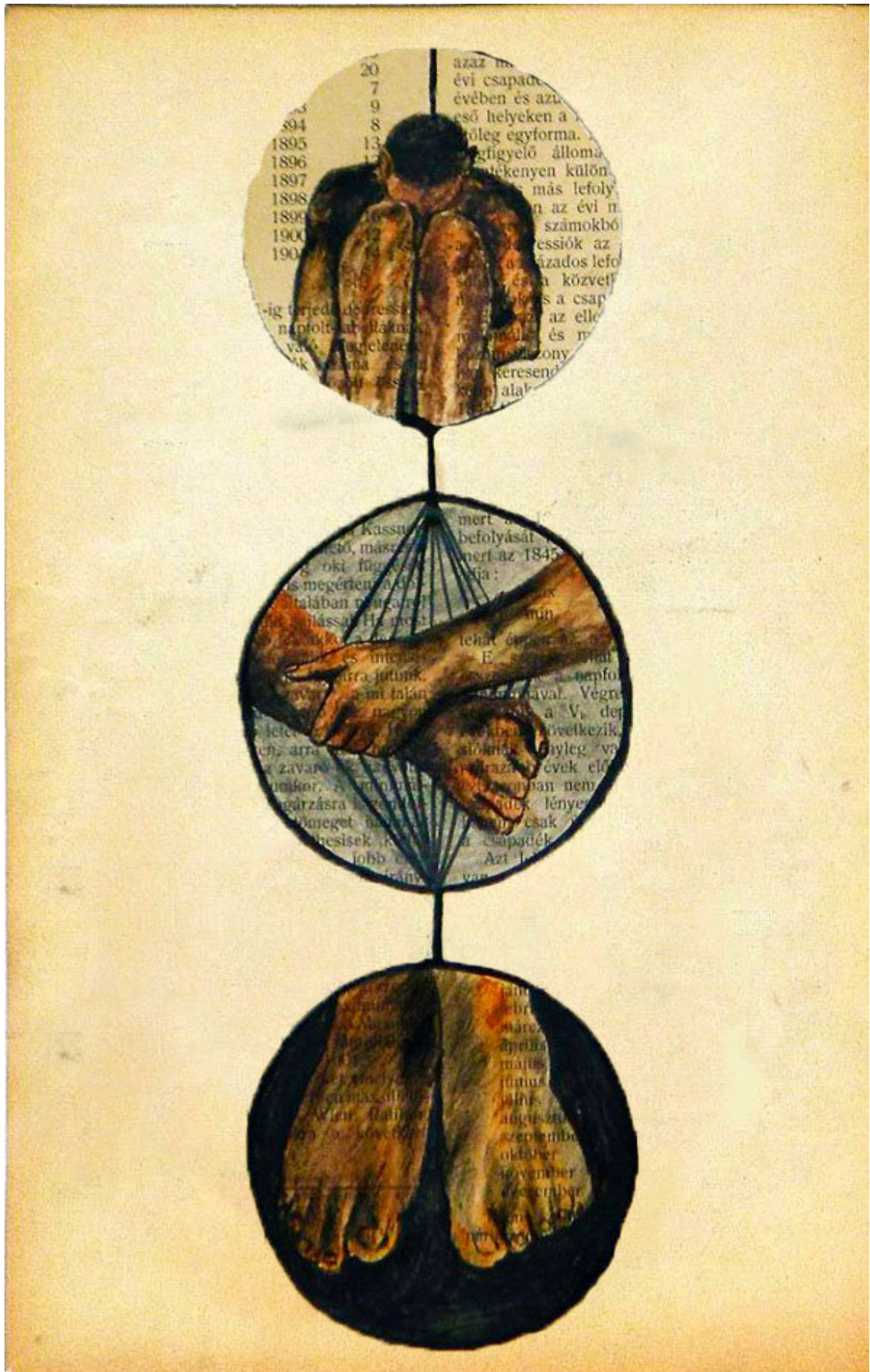
– Korábban nem álltatok rá készen, hogy meglássátok elkülönültségetek hatalmas illúzióját. Történtek már korábban is kvantumugrások az emberiség történelmében, amikor átmenet nélkül lépett a kollektív tudat egy magasabb rezgésszintre, de a mostani olyan mértékben elsöprő volt, hogy nem hagyott maga mögött félig nyitott kapukat. Most az emberi ego igazán hagyta magát megsemmisülni.

– Hogyan érted, hogy megsemmisülni? Nem a legfelelőbb dolog történt az emberiséggel, ami csak elképzelhető?

– De igen. Ehhez azonban az kellett, hogy mindenki olyan mértékben elkeseredett és kilátástalan legyen élethelyzetét tekintve, hogy minden félelmét, mindent hátrahagyva végre belépjen az ismeretlenbe, hátrahagyva mindenféle mentális védelmi mechanizmust. Arra volt szükség, hogy a megkeményedett masszív elmestruktúrák összeomoljanak, hogy mindenki belefördítsa tekintetét abba a mélységesen fekete feneketlen ürbe, amelyet belül, magában mélyen látott, és ne fordítsa el a fejét.

Amikor az emberiség a jelenlegi állapotában elért ehhez a határponthoz, úgy döntött, hogy nem lép vissza oda, ahol eddig járt. De igazából ez előtt a döntés előtt volt az a kegyelmi pillanat, ahol már nem dönthetett másként. Ez volt az Isteni kegyelem pillanata. A tálcán nyújtott megvilágosodás.

– Hogyan kerültünk ebbe a helyzetbe, miért léptünk bele az ismeretlenbe?

– A felállított gazdasági és társadalmi rendszerek fenntarthatatlanok és működésképtelenek voltak, szívták el a világ erőforrásait, az emberek életenergiáját. A világ vezetői folyamatosan a kollektív életminőség javulásáról és fejlődésről értekeztek, miközben a világ javai egyre korlátozottabb körben koncentráálódtak. A világ és a kollektív tudattalan olyan mértékig önellentmondásba keveredett, amelyből már nem volt kivezető út. Az emberiség utolsó időszakában teljességgel belevesztett a fizikai világ illúziójába. Lassan elhalványult bennünk minden, ami transzcendens, minden, ami a formákon átível, azok mögött ragyog. Mivel tudatunk belevesztett a fizikai formák álmába, a lélek szunnyadni kényszerült. Elfelejtve azt, akik valójában vagyunk. Végignéztük, egyre csak féltük a halált, féltünk mindenféle átalakulástól, az elmúlástól. Az ismeretlentől való félelem újra és újra ugyanabba az élethelyzetbe helyezte bennünket. Mindemellett a múltban velünk már megtörtént úgynevezett rossz dolgok újra megtörténésétől való félelem egyre nagyobb mentális védművekkel zárt körül bennünket. De előbb utóbb az emberi lélek mindig fellázad a korlátozások ellen, mindenféle korlátozás ellen. Akár kívülről érkezik, akár belülről. Ha a tudat képtelen önmaga felébredni álmából, az Élet, aki maga az egyetemes tudat, olyan élethelyzetbe hoz, ami elkerülhetetlenül felébreszt. Ez volt az a kegyelmi pillanat, ez volt az a pont, ahol rálátás nyílt az illúziókra, a tudat álmára.

– És mi történt, mindenkivel megtörtént az átalakulás? – kérdezte Péter.

– Az emberiség majdnem teljes egésze változáson ment keresztül, persze nem mindenkivel ugyanaz történt meg. Voltak, akik azt tapasztalták, hogy az elméjük által létrehozott világkép egyszer csak összeomlott, voltak, akik elméjének szüntelen monológja teljesen leállt. Tudatuknál maradtak, de hirtelen nem volt több gondolatuk. Ahogy elapadt a végtelen gondolatáram, ráébredtek az őket körülvevő világ nyugalma és gyönyörűségére. Voltak, akik megbánást éreztek, voltak, akik mérhetetlen nyugalmat, vagy határtalan, véget nem érő békességet. Tudták, hogy minden rendben van, hogy nincs semmi, de semmi, ami ne a világ kiteljesedését szolgálja. Napokig teljes bódulatban járkáltak az utcán, minden pillanatban rácsodálkozva a földi élet csodájára. Voltak, akik rövid bepillantást nyertek az örökkévalóság megszentelt birodalmába, a mély lelki béke és boldogság állapotába kerültek. Páran abban a kegyben részesültek, hogy tudati átalakulásuk véglegessé vált és hídként átjáróvá váltak a formán túli és a fizikai világ között. Rajtuk azóta is folyamatosan áramlik át a szeretet és a békesség.

– És mi történt a fizikai világban? Mi történt az emberek életével? – kérdezte Péter.

– Az emberek elkezdtek tisztelni egymás döntéseit. Nem követelte meg egyik ember a másiktól, hogy elfogadja az ő saját magasztos eszméit, egyszerűen felajánlotta neki az elfogadás lehetőségét. Találkoztak az együttérzéssel. Azt kezdték egymásnak adni, amiről a másik azt állította, hogy szüksége van rá, nem utasították el a másikat tévesnek tűnő önértékelése miatt.

„Ha éhezik, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik, adj néki inni vizet.”

A mindennapokban elkezdtek használni a vonzás törvényeit. Ha valamire igazán vágytak, elkezdtek azt másoknak adni, megmutatva az univerzumnak, hogy már rendelkeznek vele, így teremtve meg azt először saját életükben. Voltak, akik hosszabb-rövidebb időre megtapasztalták egységüket mindennel. Egyesek érzékelésük szintjén eggyé váltak a Földdel, melyre léptek, a felhőkkel amelyekre tekintettek.

De mindenekelőtt a csendet tapasztalták meg, a mindent körülölelő és a minden létező mögött meghúzódó csendet.

Egyszerre csönd lett a fejekben, csönd lett a kapcsolatokban és a tereken. Egyszerre elhallgatott minden, ami addig önigazolást és egzisztenciát keresett. Mindenütt és mindenben megtalálták a mélységet, az eleven tágasságot. Felfedezték, hogy minden frissesség, kreativitás forrása a bennük található csend. Az emberek elkezdtek igazán érezni és lakni testüket. Megtanulták figyelmüket mélyen a testbe irányítani, ami forradalomszerű változást indított mindenki életében, egészségében. A rendszeresen végzett relaxációs és meditációs gyakorlatok nagyságrendekkel megnövelték az emberek állóképességét, stressz tűrő képességét, erősítették sejtmegeújulásukat és immunrendszerüket, lelki egyensúllyal ajándékozták meg őket.

Vágyat és késztetést éreztek minden iránt, ami testük egészséges fenntartását biztosította, mély undort keltett bennük minden, ami pusztította, ami hátráltatta. Döntéseik meghozatalakor elsődleges lett saját önbecsülésük.

A kezdeti hónapokban voltak, akik egyszerre utálatot és elviselhetetlen frusztrációt éreztek az akkori munkahelyük kapcsán és azon nyomban kiléptek onnan. Egyszerre elviselhetetlenül nehezedtek rájuk a megélhetési állások és az olyan kényszerkapcsolatok, mint a merőben más hullámhosszon rezgő munkatársak, vagy az erőfölényükkel visszaélő főnökök. Az állami vállalatokat teljesen átszövő és felülről vezérelt korrupció felszámolódt, az ügyfeleiket kihasználó, monopóliumhelyzetben lévő koncessziós cégek és az erőszakos szervezetek rövid időn belül megszűntek, szétestek, mert a bennük dolgozók határozottan nemet mondtak mindenféle félelmen alapuló hatalmi eszközre. A jóindulatú és előzékeny dolgozók határozottan nem utasítottak vissza minden olyan kihasználásra irányuló kérést, mint amelyekkel korábban kiszípolozták őket. Ahogy a Hullám végigszaladt és leülepedett, az emberek belső indíttatásuknak engedve felbolygatták az őket körülvevő rendszereket. Csalásokat, korrupciós ügyleteket, túlszámlázásokat, indokolatlan foglalkoztatottságokat és megrendeléseket lepleztek le. Elkezdtek felbontani az indokolatlan szerződéseket, szabotálták a tervezett elavulású eszközök gyártását, a környezetre és az egészségre ártalmas anyagok felhasználását. Átlátták, hogy az akkori pénzügyi rendszerek nem szolgálták az emberiség céljait, abbahagyták a mértéktelen adók, közüzemi díjak és az ingatlanhoz kötött uzsorakölcsönök fizetését. Helyette célzott, önkéntes felajánlásokat tettek. A tudatosság növekedésével és a pénz megszűnésével fokozatosan megszűntek a file-letöltések, a túlórák, eltűntek különféle szakmák és területek, úgymint a jog, katonaság, közigazgatás, pénzügy, ékszer becsüs, média, marketing és reklám-szervező. Átalakult a biztonsági szakma, amelynek egyetlen célja maradt a továbbiakban, az emberi élet, a környezet és technológia védelme. Előtérbe helyeződtek az emberi étellel, a művészetekkel és a lelkeséggel foglalkozók, mint például a festő, szobrász, táncos, virágkötő, dísznövénykertész, parkgondozó, gyógynövénytermesztő, gyógymasször, tanító, gondozó és ápoló.

– Az elbocsátások és vállalatok megszűnését követően az emberek hogyan tudtak boldogulni? – kérdezte Péter. – Nem maradtak sokan éhen, vagy nem lettek hontalanok?

– Nem. A kivirágzó tudatosság következtében hihetetlen mennyiségű felhalmozott vagyon került szétosztásra. Az anyagilag tehetősebbek ébredő része elkezdett adakozni, pénzüket az alapszükségletek egyetememes kielégítésére és a lecsúszottak talpra állítására fordították. Ezzel egyidejűleg önszervező rekreatív szolgálatok indítottak pékségeket, szabóságokat és építő csoportosulásokat. Minden kinyújtott kézben eszköz és szerszám volt a korábbi pénz és étel helyett.

– Nem értem, hogy lett ettől jobb a szegényeknek? – kérdezte Péter.

– Hát úgy, hogy mindez ingyenes volt számukra. Kezdetben az alapanyagokat, a különféle szállításokat és szervezéseket önkéntes felajánlásokkal kapták a szervezetek.

– Ezt értem, de hosszútávon ez nem fenntartható, egyszer csak elfogynak a tartalékok.

– Attól maradt fenntartható, hogy a felajánlott nyersanyagokból és pénzekből beindultak ezek az üzemek. Először a pékségek, zöldségesek és a többi. Azok a szegények, akik rászorultak ezekre a termékekre – és sokuknak előtte elegendő étel sem jutott – azok felajánlották hozzájárulásukat munka formájában, amiért cserébe ételt, majd ruhát kaptak. Mivel a profit szóba sem jöhetett és az erőforrások jelentős része felajánlásokon alapult, jelentősen több ember részesülhetett a segítségből. Például: profittól mentesen egy kiló kenyér kb. tizenöt perc munkájukból volt fedezhető. Aki csatlakozott a kezdeményezéshez, az legalább fél órát segített, de persze egy kilónál többet ő sem vitt el, kapott helyette például zöldséget. Eleinte magukat látták el étellel, majd el is adták a termékekből. A befolyó bevételt alapanyagokra és a kiadásokra költötték. Aki ennél többet akart, több segítséget ajánlott fel, kapott helyette ruhát és átmeneti szállást. Ilyen alapokkal már tudott részidős munkát is vállalni

máshol. De az időközben forradalmian átalakult építkezési technológiák miatt, aki másfél évet a kialakult szervezet segítségére szánt, lakáshoz juthatott.

– Hogyan? Másfél év alatt lakáshoz jutottak? – csodálkozott Péter.

– Igen. Az új technológiák lehetővé tették, hogy egy lakás mindössze húsz óra alatt szerkezetkészre épüljön.

– Nem lehet egy lakást húsz óra alatt szerkezetkészre felépíteni.

– Háromdimenziós nyomtatókkal lehet – felelte István. – Ezek olyan megoldások, amelyek forradalmasították az építkezést.

– Mik azok a háromdimenziós nyomtatók? – kérdezte Péter.

– A háromdimenziós nyomtatók olyan számítógéppel vezérelt eszközök, amelyek képesek rétegről rétegre kinyomtatni egy térbeli alakzatot. Képzeld el egy hatalmas plottert, ami úgy működik, mint egy másik közönséges tintasugaras nyomtató, de a festékszórója egyszerre két irányban mozoghat. Most képzelj el, hogy egy számítógép egy hatalmas szerkezetet vezérel, ami olyan, mint egy óriás plotter. Festék helyett egy pumpából betont adagol, és ahogy rétegről rétegre halad egyre feljebb és feljebb, úgy épül fel a ház.

– Bámulatos! – csodálkozott Péter. – Akkor ennek segítségével lett mindegyik ház olyan fantasztikusan egyedi! Láttam azt a végtelen variálódást az építészetben.

– Igen, azt láthattad. Bárki, akár idős, fiatal, vagy gyerek is beleszólhat egy-egy épülő épület kinézetébe, persze a statikai határokon belül. Bámulatos sokszínűséget eredményez.

– És mi lett azokkal, akik nem tudtak ilyen módon lakáshoz jutni? Gondolom nem fért bele az összes ember ezekbe a kezdeményezésekbe.

– Nem fértek bele, de egy idő után már nem is volt rá szükség – folytatta István. – Ugyanis a Hullámot követő hatodik hónapban a társadalmi-, pénzügyi és gazdasági rendszerek gyökeresen átalakultak. A pénz például az első pillanatokban visszaalakult azzá, aminek korábban is lennie kellett volna. A hatalom gyakorlásának eszközéből visszaalakult csereeszközre. Robbanásszerűen alakultak meg a lassú értékvesztéssel ellátott helyi pénzek, amelyek kizárólag a cserekereskedelmet szolgálták, majd aztán ezekkel együtt a pénz is végül megszűnt.

Péter egész gyermekkorára a pénz hiányáról szólt. Azt nevelték belé, hogy „*a pénzért bizony meg kell küzdeni*” és hogy „*akinek sok pénze volt, az rossz ember, biztos csalással szerezte*”.

Amikor aztán elindult a felnőtté válás rögzös útján pontosan az ellenkezőjét tapasztalta meg. A szüleitől hagyatékkal kapott gondolkodásmód nem is segített az előrejutásában. Vállán cipelt mázsás családi hagyatékát, miszerint „*Annyi jár, amennyiért megdolgozunk*”, az Élet nem igazolta vissza. Teljesen összezavarodott.

– Ez mind szép, és hidd el, ennek szívből örülök! De mégis, ha nincs a pénz, nincsenek vezetői és hatalmi struktúrák, mi készíti az embereket, hogy tegyenek valamit ennek a rendszernek a fenntartásáért, miért dolgoznak? Mi motiválja őket?

– Legmagasztosabb látomásuk arról, hogy kik ők és mit szeretnének tenni az életben. A legtöbb embert a szenvedélye hajtja, valakit a kíváncsiság, vagy a tehetség. Ha az ember igazán önmagába tekint, láthatja, mit szeretne tenni. Ez persze folyamatosan változhat, de pont ettől olyan gyönyörűség, nem?

– Mi van, ha valaki nem tudja, mivel szeretne foglalkozni, vagy csak egyszerűen nem akar dolgozni?

– Az emberek előbb utóbb tudni fogják, mire rendeltettek, meg aztán kötelező munkát nem kell sokat végezni. Fejenként évente mindössze három-négy hetet kell kötelező módon dolgozni és annak módját ő maga választhatja meg, ezért cserébe mindenki megkap mindent. Például alanyi jogon járó ételt, ruházatot, lakást, kikapcsolódást, közlekedést és a többi.

„*Addig nyújtózkodj, amíg a takaród ér.*”

– És ha valaki ezt a minimumot sem teszi meg? Ha valaki egész egyszerűen nem akar semmiért megdolgozni, gyűlöli ezt a rendszert, vagy egész egyszerűen többre vágyik? – kérdezte Péter.

– A tudatos ember tudatában van kapcsolataival, nem individuumként ismeri önmagát. Mára már mindenki számára kiderült, amit a mesterek mindig is tudtak, hogy egyének nem léteznek. A tudatos ember tudja, hogy amit másokkal tesz, azt önmagával teszi. Nem élhet egy ember vagy egy embercsoport boldogságban és megelégedettségben, mialatt 3–4 milliárd ember él a szegénységi küszöb alatt. A tudatos ember tudatában van annak, hogy az Univerzum egy élő rendszer, melynek része ez a bolygó és a rajta élő többi ember is. A mindenség minden pontja kapcsolatban áll minden más pontjával és hatással van arra. Így az emberek nem teszik meg mással, amit maguknak sem kívánnak.

„*Aki nem dolgozik, ne is egyék!*” Hangzottak elméjében a gyermekkori mondatok.

– Mi van, ha valaki mégsem dolgozik együtt a többiekkel, a többiekért?

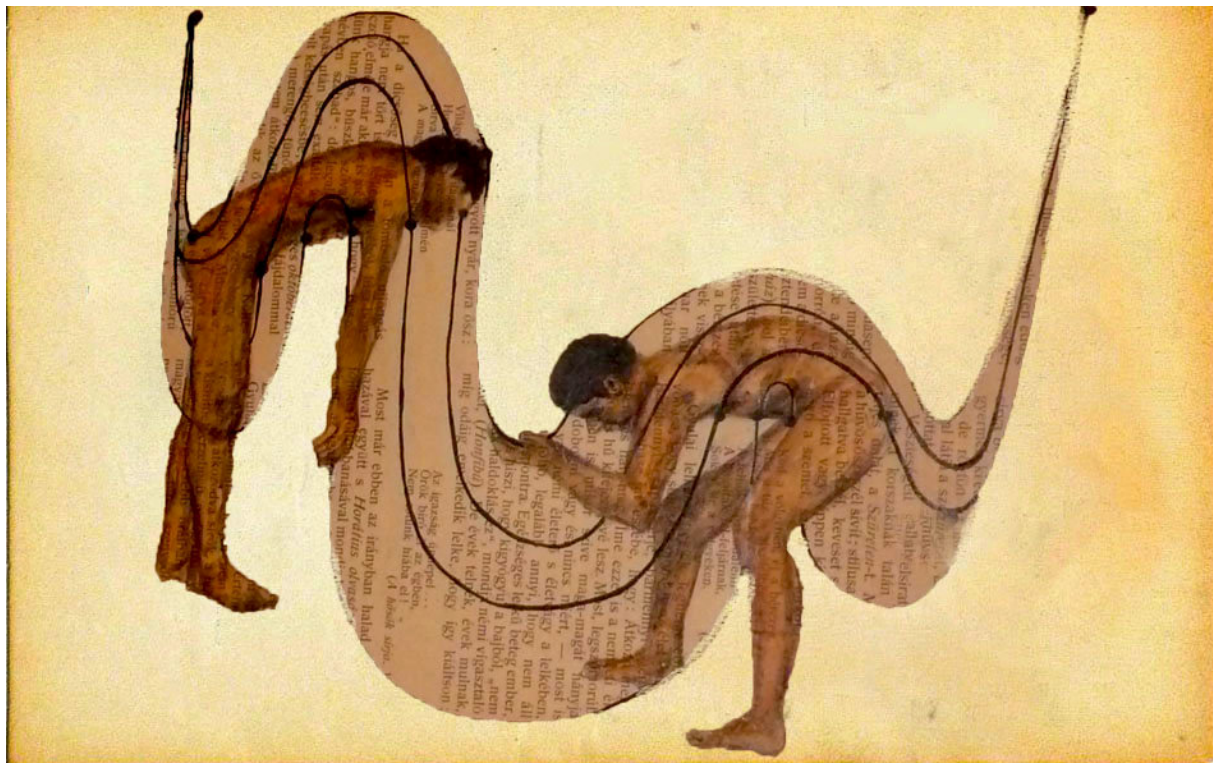
– Akkor szeretettel elbúcsúznak tőle.

– Ez a büntetés, hogy kiközösítik őket? – kérdezte Péter.

– Ez nem büntetés, ez csupán tetteik és döntéseik következménye.

– Említetted, hogy az emberiség majdnem teljes egésze változáson ment keresztül és hogy pár ember teljesen és tartósan átalakult. Mit értesz ez alatt?

– A Hullámot követően korábbi környezetem teljesen megváltozott, az én új feladatom az emberi természet átalakulásának dokumentálása lett, így nagyon éberem, intenzíven követtem a világ eseményeit. Figyeltem és lejegyeztem mindazt, ami az emberekkel és az őket körülvevő környezettel történt. A Hullámot követő keresgélésem során rengetegen számoltak be arról, hogy kisebb vagy mélyebb lelki élményben részesültek, hogy egy pillanatra megtapasztalták igazi természetüket, egységüket a mindenséggel, ahol a megfigyelő és a megfigyelt egyek. Ezek a megtapasztalások, ezek a rövid idejű betekintések voltak azok, amik az igazi „vér nélküli” forradalmat beindították, mivel az emberek megértették, hogy az illuzórikus kis én valójában nem létezik. Találtam még körülbelül húsz embert, akiről úgy vélem, a Hullámmal elérte azt a megtapasztalást, amelyet hagyományosan számádhinak vagy megvilágosodásnak szokás nevezni. Abba a tudatállapotba kerültek, ahol megszűnik minden földi szenvedés, ahol a tudó és a tudott eggyé vált, ahol nincs más, csak a „vagyokság”, a „vanság”, a tiszta létezés állapota, ahol a hullám elveszik a tengerben, a hab eltűnik a vízben.

Ezek az emberek tudatot generálnak a többiekkel folytatott interakcióik, a létezésük révén. Minden pillanatban tudatosságot visznek cselekedetükbe, tágas csöndet hoznak a világba.

– Csodálatos! Gondolod István, hogy lesznek még, akik megvilágosodnak? – kérdezte Péter.

– Minden emberben ott a megvilágosodás, és mert a világ a folyamatos emelkedettség és tudatosság állapotába került, napról napra többen fognak emlékezni rá. Innen már nemigen lehet visszaút, a folyamat visszafordíthatatlan.

Sokáig a fülében csengtek az utolsó szavak, még akkor is ez járt a fejében, amikor Ferenc lakására értek.

Miután megérkeztek, Ferenc alapanyagokat hozott a tömb elosztójából, amiből Péter egy nagyszerű rizottót készített. Miután jóízűen megették, Ferenc egy finom kávéét szolgált fel.

– Köszönöm szépen! – mondta Péter. – Nagyon hálás vagyok, hogy bemutattad Istvánt.

– Igazán nincs mit. Nagy szolgálatot tesz mindannyiunknak, remek és bölcs ember.

– Azok az emberek, akik a jelenlegi rendszert elutasítják – akiről István is beszélt – ezek a kívülállók ugyanazok, akiket említettél, akik el akarják tussolni a kutatási eredményeket?

– Igen, ugyanazok – mondta Ferenc. – Pontosabban több ilyen csoport is van. Közülük az egyik szeretné ezeket az eredményeket eltüntetni. Tudok a létezésükről régóta. Amikor elkezdtem ezt a tanulmányt összeállítani, amiben szerepel persze István munkásságának egy része is, már akkor a történések körül legyeskedtek. Először csak információkat gyűjtöttek, mintha érdekelnék őket a kutatási eredmények. Aztán egyikük-másikuk feltűnt tudományos szervezetek és a kísérletek környékén, mint támogatást nyújtó. Találkoztam tevékenységükkel a Hálón már az indítványok és szavazások környékén, volt, hogy egy kutatási kezdeményezést akartak megghiúsítani azzal, hogy valamilyen módon levették azt a szavazati listáról. Céljukat eddig nem érték el és mára már erőszakosabbá váltak. De mert ennyire félnek, tudom, jó úton haladunk – mosolygott.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Péter.

– Amiatt gondolom, hogy jó úton haladunk, mert ha ennyire rettegnek ettől, ha ilyen nagy energiával küzdenek valaminek a létrejötte ellen, az manifesztálódni fog.

– Nem értem, miért jelenti ezt a küzdelmük?

– Az általam ismert kutatások szerint – amelyeket összesítettem és lejegyeztem – akkor fog az emberiség tökéletes egységben élni, ha mindenki ráébred arra, hogy a saját elméje alkotta illuzórikus világát és a saját maga teremtette szenvedéseit; ha minden ember tudatában lesz önmagának, az igaz valójának, a forrásnak, az Egynek. Akkor fog megszűnni végleg a dualitás – és ehhez már nincs sok hátra –, ha a földön megszületik az Egy. Ennek bekövetkeztéről minden ember, minden élőlény tudni fog. Ameddig ez meg nem történik, addig a dolgok létrejöttéhez szükség lesz azok megtapasztalható ellentétére.

– Ezt nem igazán értem. Ez nekem inkább valami vallásos dolognak tűnik. Mit értesz az alatt, hogy megszületik az Egy, és hogy addig a dolgok létrejöttéhez szükség lesz azok megtapasztalható ellentétére?

– Az Egyről szóló jövendölésről nem sok mindent tudok mondani, legtöbb része inkább szóbeszéd, de amit megtudtam, a feljegyzésemben benne van. Spirituális tanítók azt mondják erről, hogy ahogy majd minden emberben megjelenik a szintisza tudatosság – ami mi magunk vagyunk, valójában Egy velünk –, ha erre a világra manifesztáljuk azt, rajtunk keresztül az egyetemes tudat fölébred a formával való azonosultság álmából. Ekkor megszűnnek az elkülönült elmestruktúrák, az Egység, a tudat öntudatra ébred és megszűnnek az elmék alkotta kis ének és vége lesz a jelenlegi – illuzórikus – világnak.

– Hogy ez egy teljesen új világ megjelenését jelenti-e, erről nem igazán tudok többet. A másik kérdésre jobban tudok válaszolni, mivel ez ügyben személyes tapasztalataim

vannak. Ha meg akarsz tapasztalni valamit, ahhoz léteznie kell az ellentétének – folytatta Ferenc. – Ezt úgy tudom megközelítőleg elmagyarázni, hogy például nem tudsz adakozó lenni anélkül, hogy ne létezen valahol a világban szükség. Nem létezhet meleg nélkül hideg, bánat nélkül nem lehetsz boldog. Ha valamit meg akarsz tapasztalni, életedben szükségszerűen fel kell bukkannia és körül kell hogy vegyen annak az ellentéte. A teremtésed tárgya magában hordozza, mintegy maga előtt tolja annak ellentétét. Visszatérve az ellenállók erőszakosságára, amiből a kérdés származik: mivel az elfogadás teljes hiánya jellemzi őket, mivel nem sajátították el a cselekvés nélküli tett megszentelt állapotát, mivel ennyire félnek és harcolnak valami bekövetkeztétől, bevonzzák azt. Megteremtik annak bekövetkeztét.

– Úgy érted tehát, hogy tudattalan félelmük az, amit projektálnak, amellyel elősegítik ezt az általuk rettegett világot?

– Pontosan. Persze nem kizárólag csak tőlük függ. A világon minden forma, minden létező megjelenése a kollektív teremtés eredménye, minden egyes ember gondolatainak és érzelmeinek következménye. A tudatosság azonban a világon már felbukkant, kollektív kvantumugrás következett be. Egyetemes kivirágzását megakadályozni már nem lehet, legfeljebb késleltetni tudják. De az biztos, hogy félelmüktől gyorsabban manifesztálódik.

– Beleolvashatok a tanulmányba? – kérdezte Péter.

– Persze – felelte Ferenc. Bement a nappaliba, és egy kisméretű, könyv formájú jegyzetet adott Péter kezébe. Miután átadta, a lefekvés előtt még egy teát kezdett készíteni.

Péter olvasni kezdett.

***

„Az emberiség felismerte, hogy a különböző tudatállapotokban az élet valósága eltérő. Ha az ember gondolkodását előre kondicionált, korlátozó gondolatok övezik, akkor az élethelyzetekre adott reakciója, válasza szintén korlátozott, egysíkú és beszűkült lesz. Nagy általánosságban azt lehet mondani, hogy a különböző tudatállapotban létező emberek különböző világban élnek és őket különböző tapasztalatok érik. Különböző tudatállapotban mást és mást veszünk észre a mindenségből, mást tapasztalunk, mintha egy szűrővel ellátott szemüveget hordanánk. Az a tapasztalat, amely aztán bennünket ér, nem lehet más minőségű, mint az a tudatállapot, amelyből az kivirágzott. Az emberiség egyszerre csak felismerte, hogy az alacsony energiaszintű, tudattalan emberek képtelenek megkülönböztetni a valót a valótlanról; megértettük, hogy amennyiben számúzzuk életünkben az energiát mérséklő, tudati frekvenciát csökkentő, az elmét és testet befolyásoló hatásokat, egyszerűen megváltozik minden, kitisztul az a szemüveg, amelyen keresztül a világot szemléljük. Az emberek rájöttek, hogy az általuk élhető világra hatással vannak, előre megfontolt szándékkal elkezdtek annak látni a világot, aminek látni szeretnék. Nem engedtek olyan minőségű dolgokat beáramolni életükbe, amely élepszemléletükkel nincs összhangban, személyiségükkel nem harmonizál. Nem hagytak realitást olyan dolgoknak és eseményeknek, amelyeket el szerettek volna kerülni, tüntetni. Az egyének felismerték, hogy ha teljes felelősséget vállalnak az életért, az azt jelenti, hogy az életben minden, de minden az ő felelősségük.”

„Szó szerint az egész világ a te teremtésed.” – folytatta a tanulmány. – „Ha ennek tudatában élsz, akkor tudod, hogy minden, amit láatsz, hallasz, ízlelsz, tapintasz, vagy bármi más módon megtapasztalsz, az kizárólag a te létezésed és a te tudatállapotod következménye, mert veled, a te világodban történik. Mert az általad teremtett tapasztalat, minden teted, minden kimondott szavad, minden magadról gondolt gondolatod egy-egy megerősítése, kinyilvánítása annak, aki vagy és lenni akarsz. Újra és újra. A teremtést elősegítő szintiszta energia, a gondolat, ahogyan megteremtődik benned, kisugárzódik a mindenségbe. Minden elgondolt gondolat, minden elszórt szó, minden meghozott döntés nem más, mint kinyilatkoztatás, amely a fénynél sebesebben, hullámokban terjed a végtelenbe.

És abban a szent teremtő pillanatban, amikor ugyanolyan minőségű, egymással harmonizáló energiák kapcsolódnak össze, rezegnek együtt a lehetőségek végtelen tengerében, azok tettekben, életeseményekben, anyagban emelkednek, egzisztálnak és csúcsosodnak ki, mint egymásra szuperponálódó rádióhullámok. Ebben a tudati szinten szorosan összefüggő univerzumban minden egyes változtatás, tett, amelyet a személyes világunkban végrehajtunk, a világ egészén is változtat, mindnyájunk számára.

Az emberiség egy pillanat alatt felismerte tehát, hogy a világot valójában nem arctalan, ismeretlen politikusok és pénzemberek irányítják, vezetik. Ők nem mások, mint az emberiség mindenkori tudatállapotának manifesztációi. Ahogyan az emberek tudatára ébredtek tetteik azonnali következményének, a gyorsuló mód megszaporodott mindennapos véletleneknek, az egyre gyakoribbá váló Jungi szinkronicitásnak, az egység érzése vált a meghatározó tudati állapottá. Az egységtudat emelkedésével minden ember életébe beköszöntött a könnyűség, a gondtalanság, a világ mindenki számára biztonságossá, fénylőbbé és világosabbá vált. Az Egység kiteljesedésével a világot a tolerancia, a megbocsátás, az önzetlenség, a feltétel nélküli szeretet kezdte körülölelni.

A lezajló kollektív változás következtében az emberiség nagy része hirtelen ebbe az új állapotba, egy Új világba került. Az emberek egy része azonban megtapasztalta ugyan a mennyei léte egy pillanatra, de nem tudta ennek az állapotát tartósan fenntartani. Egyesek, az igen terhelt életűek, akiket addig rengeteg szenvedés és fájdalom ért, kijutottak ugyan az elméjük teremtette pokolból és rengeteget javult az életük, de nem részesültek a tudati változásban. Az emberiség ezért úgy döntött, hogy megpróbálja mindenki számára elérhetővé tenni a többség által tömegesen megtapasztalt tudati változást, ezt a meglelt új dimenziót. Úgy döntöttek, hogy ezt az állapotot tovább tanulmányozzák, hogy mindenki életében elmélyíthessék. Ezért segítségül hívták a tudományt.”

– Nem semmi – mondta Péter Ferencnek, amikor a bevezetőt elolvastva letette a tanulmányt. – Ez nagyon hasonlít arra, amit István is említett már délután.

– Hát, igen. Nagy érdeme van abban, hogy a bevezető és a tudattal kapcsolatos rész ilyen kerekre sikerült, mint mondtam, munkásságának egy része is bedolgozásra került. Régóta kutatja ezt az új tudatállapotot.

Péter teljesen beleveszett a témába, de teste jelezte, hogy itt az ideje pihenni végre. Hihetetlenül hosszú volt számára ez a nap.

Szemei lassan lecsukódtak, így Ferenc mosolyogva elköszönt.

* * *

Péter éjjel ismét álmodott. Ugyanaz folytatódott a mókussal, de a történések új fordulatot vettek. Álmában a mókus egy terhes nő hasán szaladgált. Föl- és leugrált, nagy farkával egyensúlyozva, majd játékosan meghempergett a dús füben. Egyszer csak megállt és felszalad az állapotos nő hasára és tisztálkodni kezdett. Mancsait belülről indítva, száján azokat végighúzva nedvesítette be szőrzetét. Minden mozdulatnál füleit kissé leszorította, apró szemeit becsukta. Arca után a fejtető következett, majd hasát is alaposan végigdörzsölte karmos mancsaival.

Egyszer csak megmerevedett. Megrémülve felugrott, majd futásnak eredt és kis szökkenésekkel az erdő sűrűjébe vészett.

* * *

Péter arra ébredt, hogy a szomszéd helyiségben Ferenc a reggelihez készülődik. A hátán fekvő a plafont bámulta. Az járt a fejében, mit jelenhet az álmaiban folyton visszatérő mókus, majd azon merengett, hogy a terhes nő álmában vajon a lánya-e.

– Gondterhesnek tűnsz. Rosszul aludtál? – kérdezte az ajtóban megjelenő Ferenc.

– Érdekes egybeesés, hogy ezt kérdezed. Terhességről álmodtam az imént, mielőtt felébredtem.

– Az egybeesések a legfontosabbak az életben, azokra mindig nagyon figyelni kell. Próbáld megfejteni, mit jelenthet – mondta Ferenc. – Éhes vagy?

– Mint a farkas – felelte Péter, miközben megszólalt Ferenc konzolja. Júlia hívta Pétert.

Júlia elmesélte, mit tudott meg Andrea ügyében. Utána nézett a rendszerben és elmondta, milyen feljegyzéseket talált Andrea kapcsán.

Hosszú időre bekerült egy egészségházba, mivel állapotát az előzetes vizsgálatok alapján a veszélyeztetett terhesség kategóriájába sorolták. Huzamos megfigyelést követően egyszer csak elhagyta a gondozókat. Az orvosok és az ápolók azt tanácsolták maradjon, de a jegyzetek alapján saját felelősségre távozott.

Jelenlegi tartózkodási helye ismeretlen.

– Ha jól értem, akkor most nem tudni, hol van? – summázta Péter a konzolban.

– Nagyon sajnálom, de nem – felelte Júlia.

Péter tanácstalan lett.

Hosszú percekig ült a szobában és azon töprengett, most merre tovább. Menjen el az egészségházhoz és többször járja körbe a környező utcákat? Vagy utazzon vissza Pilisszentkeresztre és faggassa ki a szomszédokat? Egyik megoldás sem kecsegtetett túl sok eredménnyel.

– Korábban beszélünk arról, hogy egy konzolnak a MAC címe alapján meg lehetne tudni, merre lehet a felhasználója, feltéve, ha használatban van – mondta mintegy fél óra múlva Ferencnek.

Fú, de reggel van még ehhez. Gondolta közben magában. Életemben ennyit nem foglalkoztam számítógépekkel.

– Meglehet, igen. Ahhoz előbb ismernünk kell az eszköz címét, mondjuk, a lakhely ismeretében beazonosíthatjuk. Ha szerencsénk van, pontosan be tudjuk határolni, azokból melyik járt abban az egészségházban úgy kb. két hónapja, amelyikben te is lábadoztál. Utána meg kell tudnunk, hogy merre volt felcsatlakoztatva utoljára.

Elég komplikáltnak hangzik.

– Ha nincs jobb ötletünk, csináljuk ezt.

Péter bement a mosdóba és friss, hideg vízzel megmosta arcát. Pár korty vizet vett a szájába, próbálta frissíteni magát.

Örömmel állapította meg, hogy állán a borosta egyre dúsabb lesz.

Nőjetek csak, nőjetek.

Elhatározták, hogy reggeli után nekilátnak felkutatni Pilisszentkereszten Andrea nyomait. Ferencnek eszébe jutott, hogy Ádám egy idősebb barátja részt vett a SZ.I.PO.R.ka kifejlesztésében, így Ádám sok mindent megtanult a rendszer működéséből. Lehet, hogy tudna segíteni abban, hogy a hálózat adatbázisaiban, vagy log file-jaiban meg tudná találni a keresett eszközt. Ahogy Ferenc ezt kimondta, majd vizionálta Ádám arcát, megcsörrent a konzolja. Ádám hívta.

– Szinkronicitás – mosolyodott el Ferenc. – Figyelni kell, ez most fontos! Szervusz, Ádám! Mizu?

Ferenc ábrázata pár pillanaton belül megváltozott.

Péter látta, hogy valami probléma van. Ferenc arcára a döbbenet ült ki, szemöldökét összeráncolta, homlokán barázdák jelentek meg.

– És mikor tűnt el? – kérdezte. Ahogy a halk hang válaszolt, Ferenc így szólt: – Rendben, azonnal indulok – mondta és megszakította a hívást.

– Történt valami. Ádám hívott, Esztert elraborták húsz perce, az iskola előtt.

* * *

– Elrabolták? – értetlenkedett Péter. – Tegnap még ez volt a legbékésebb bolygó az Univerzumban, most meg elrabolták Esztert?

– Három férfi, egy elektromos, régi, piros színű járművel – mondta sokat sejtetően. – Mivel én vagyok megadva meghatalmazottként, bemehetek Ádámhoz és elhozhatom az iskolából.

Ferenc nyugodt maradt és gyakorlatias.

– Gondolod, hogy ugyanazok a férfiak, akikkel Andrea távozott a lakásáról? – kérdezte Péter, miközben felkapta a pólóját és cipőt húzott a lábára.

– Meglehet, igen. Mindenesetre gyanús az egybeesés. Kiváltképpen ez a jármű érdekes. Valószínű, hogy ezek a férfiak tagjai az egyik szakadár csoportnak, az István által említett négyből.

– Én úgy emlékszem, hármat mondott a barátod.

– Valóban? Nekem négy rémlik.

– Megadta a csoportok adatait, felírtad a kis kék jegyzetfüzetedbe.

– Hú, de jó, hogy emlékszel, kezd a memóriád is igazán rendbe jönni! – mondta Ferenc, miközben kivette a jegyzetfüzetet a farmerzsebéből. – Itt is van – olvasott bele. – Igazad volt, három csoport van.

Ferenc konzolja ismét megcsörrent. Idegen azonosítóval hívták, felvette. Egy mély rekedt férfi volt a vonal másik felén. Ferenc egyből kihangosította a hívást, hogy Péter is hallja.

– Üdvözlöm Hernády úr! Tudja, ki vagyok?

– Nem – felelte Ferenc.

– Kovács Babócsa vagyok. Mint bizonyára értesült róla, nővére a délelőtt folyamán három úriember társaságában távozott. Jelenleg nálunk van, nincs baja.

– Mit akarnak tőlünk? – kérdezte Ferenc.

– Tudja azt maga nagyon jól, Ferenc. Azt szeretnék megkapni, amin dolgozik. Azt a kis tanulmányt szeretnék megkapni, amellyel az anarchokommunizmus és az eurokommunizmus beteg korcsosulásaként létrehozott társadalmukat akarják szentesíteni. Legalizálni ezt az államtalan, egyéntelen, feminista és transzszexuális közösségüket, amellyel egy évtizede megfertőzték egész Európát, ezt a szent nőt.

Ferenc annyira megilletődött, hogy egy fél percig nem is szólt a telefonba.

– Az embereknek joguk van megtudni az igazságot – mondta Ferenc, mire a férfi hangja a túloldalon megkeményedett és ordibálni kezdett.

– Az igazságot? Az igazságot!? Tudja maga, mit pusztított el a maguk igazsága itt, a Kárpát-medencében? Amikor ez a szent nép már felemelkedni látszott, amikor Szűz Máriának felajánlott országunk végre kezdett megdicsőülni – egyesítve a közép európai nemzeteket –, jöttek maguk és tönkretettek mindent! Végre örülni kezdtünk, hogy felszabadultunk az országot teljesen kivéreztető, adósságfüggésben tartó, rabszolgasorsra kényszerítő, globálisan szerveződött pénzemberektől, erre jöttek maguk! Elterjesztett hitükkel meggyalázták, elpusztították a Szent Korona testét, eltörölték országának határait, felperzselték történelmi hagyományainkat!

Péter érezte, hogy ereiben sebesen tódul az adrenalinnal feldúsított vér. Az ilyen helyzetekben rendszerint azonnal felpaprikázta magát. Az egészségházban tanult módszerrel elszakadt az eseménytől, kívülre került.

Ferenc hosszú másodpercekig meg sem szólalt.

– Először is, én csupán egy krónikás vagyok, egy hírnök, akinek az a kötelessége, hogy a végrehajtott kutatások eredményeit a napvilágra hozza, hogy az emberek megismerhessék és tudatosíthassák mindazon eredményeket, amelyeket a többség által megválasztott és megszavazott kutatások feltártak. Másodszor pedig azt gondolom, Ön téved. Ami az elmúlt

időben történt, az az emberi faj felszabadulása volt az egyetemes tudatlanság alól, a magyar és az európai népek gyönyörű kivirágzása, az isteni egység megtapasztalása.

– Na, ide figyeljen, maga szemét bérenc! Olyan sok energiánkba került eddig fennmaradni, függetlennek maradni ettől a populista pestistől, ne higgye, hogy most ideológiai vitába fogok kezdeni magával erről! – a férfi teljesen önkívületi állapotban kiabált a túloldalon.

Péter a szája elé tartotta mutató ujját, majd látva Ferenc értetlenségét, fülébe súgta:

– A fazon tisztára ki van akadva, nem fog fel semmit abból, amit mondasz neki. Tégy úgy, mintha együttműködnél vele, higgye azt, hogy ő irányít. Majd közben kitalálunk valamit.

– Na, jól van. Mondja, mit akar? – kérdezte Ferenc a készülék túl felén lévő embertől.

– Már mondtam magának, a jegyzeteit akarjuk és az összes elektronikus hordozót, amelyekre kimentette. Később újra hívni fogom, és akkor megmondom, mikor és hol fogunk találkozni. És akkor átadja nekünk, amit kérünk. Ha így tesz, és jól viselkedik, a nővére is sértetlenül távozhat – mondta a férfi és azt követően megszakította a beszélgetést.

Az idő lelassult. Ferenc és Péter értetlenül álltak egymás mellett.

– Volt már dolgom többször, szélsőséges emberekkel – mondta Péter kis idő múlva. – *A mi időnkben* többször volt példa ilyenekre. Amikor a világ teljesen polarizálva volt, minden szempontból, egy ilyen vita során lehetetlen volt úgymond középen maradni. S bár a kétezres évek elejétől egyáltalán nem politizáltam, ettől függetlenül simán rám sütötték, hogy kommunista, de fasiszta, is, attól függően, éppen kivel beszélgettem. Ne feledd, ilyen esetben *mindenki azt lát, amit látni akar*. Úgy néz ki, Babócsa egész egyszerűen nem tud elvonatkoztatni attól a gondolatvilágtól, amelyben él. Ha ő az egyik oldal mellett kardoskodik, és ezt szeretné újra meg újra megerősíteni, kommunikációja során téged nem képes besorolni, címkézni csak a másik oldalra. Így erősíti meg magát, veled szemben helyezkedve. Egy szélsőséges emberrel szemben beszélgetve szinte lehetetlen annak látszanod, aki vagy.

– Na, most hogyan tovább? – kérdezte Ferenc mintegy magától. Látszott rajta, hogy felzaklatták a férfi szavai. Rég nem volt dolga ilyen erőszakos emberrel. – Mi tévők legyünk? Egy picit furcsa nekem ez az egész. Hiába viszem el nekik a példányokat, nyugodtan le tudnám másolni őket. Azt nem tudják meg, hány példány létezik. Lehet, hogy nem is az a céljuk, hogy a kéziratot teljesen elpusztítsák, hanem hogy csak elrettentsenek a közzétételétől és a tudatosításától?

– Lehet, igen. De ezen ráérünk töprengeni, menjük be az iskolába Ádámért – mondta Péter.

– Úgy döntesz, velem tartasz?

– Azt hiszem, igen. Esztert és Ádámot kedvelem, szeretnék neked segíteni. Nem tudjuk, Andrea merre van, jelen pillanatban nincs további nyom, amin haladhatnék, nem tudom, mitévő lehetnék. Lehet, hogy csak akkor fogok legközelebb s nyomára bukkanni, ha a teresség kapcsán újra előkerül. Legkésőbb a szülésnél. Addig meg nem akarok tétlenül ülni, az csak feszélyezne.

– Rendben, menjünk akkor!

Összeszedtek még pár fontosnak tűnő dolgot, és elindultak Ádámért.

* * *

Miközben Ádám felé utaztak, Ferenc elgondolkodott. Ezen a Babócsán töprengett. Majdnem húsz évvel a Hullámot követően miben reménykedik? „Az a vonat már elment”, ahogy az mondani szokás.

A bejáratnál a portás egyből beszélgetni kezdett Ferencel. Elmondta nekik, hogy mit látott, mi hogyan történt. Mondanivalója végén elnézést kért Ferenctől, hogy nem tudott segíteni.

Mialatt Ferenc felment az igazgatóhoz egyeztetni, Péter bement az egyik órára, ahol éppen Ádám korabeli gyerekek testnevelése zajlott. Leült a tornaterem oldalánál lévő padra. A kisméretű ülőalkalmatosság kifejezetten gyermekek számára készült, így az alacsony ülőfelület miatt Péter fura terpeszbe rakta a lábait. A kényelmetlen helyzet miatt egy ideig csak fészkelődött, majd végül egy féloldalas pozícióban megnyugodott.

A helyiségben két nevelővel tornázott közel húsz gyermek. Mindegyikjük világos pólót és sötét rövidnadrágot viselt. Péter teljesen belemélyedt a tevékenységükbe. A feladatok amolyan sorjátékok voltak, mindegyik arra épült, hogy a nebuló a saját testével, a saját súlyával dolgozzon. Egyszer csak előkerült egy kosárlabda és a sorjáték átalakult úgy, hogy a sor elején álló gyerek előrehajolva, saját lába között adta át a labdát a háta mögött állónak, aki gerincét hátra hajlítva, feje fölött adta azt tovább. Aztán a feladatok variálódtak: balra és jobb irányban kellett a labdát továbbítani, majd hátrafordulva és a többi. Péternek feltűnt, hogy a pályának csupán az egyik végében állt kosárpálánk, a párja hiányzott a teremből. A másik végében egy kézilabda kapu volt, annak szintén hiányzott a párja. Akárhogy kereste, sehol sem találta a párjukat félretolva, vagy akár leszerelve. Ahogy a fejét tekergette ide-oda, forgólódását egy negyven év körüli nő rekedtes hangja szakította meg.

– Megengedi, hogy leüljek? – kérdezte.

– Természetesen.

– Anna vagyok, Eszter munkatársa.

Anna megnyerő mosolyú, vékony nő volt, sejtelmes, mongolos szemekkel. Az orra furán, hegyesen törekedett előre, mint egy vádló ujj, de az összkép egy csinos, kedves arcot eredményezett.

– Hallottam, mi történt veled, sajnálom. Remélem, Ferenc kitalál valamit – mondta, miközben kezét fogtak. – Ahogy látom, a kosárpálánk és a kézilabda kapu párját keresgéli.

– Jól látja, igen. Hogyhogy hiányoznak? – kérdezte.

– Tudja, már jó pár éve nincsenek párban ezek a sportpálya elemek – felelte Anna. Péter észrevette, hogy a rekedtes hanghoz furcsa, visszafogott, szuszogó lélegzetvételt párosult. Egy régi ismerősére, egy énekes nőre emlékeztette. Hasonló hangja volt, amikor gyulladt hangszállakkal volt kénytelen énekelni.

– Miért kerültek átalakításra a pályák?

– A Hullámot követő években azt vettük észre, hogy a még érintetlen, befolyásolatlan gyermekek nem hordozták magukban a teljesítmény vagy a siker elvárását, és ha ezeket kívülről nem tápláljuk feléjük, azok nem is alakulnak ki bennük. Rájöttünk egyúttal, hogy mivel a gyerekek majdani boldogulását már nem befolyásolja az, hogyan tűrik a versenyhelyzeteket, át kellett gondolnunk az ezzel kapcsolatos eszközök alkalmazását. – Látván Péter érdeklődését a téma iránt, tovább folytatta. – Igyekezünk kialakítani olyan módszereket és foglalkozásokat – akár ez a testnevelés óra –, amelyekben kerüljük a konfliktust, a vonzó szerepek megjelenését – mint például az eredmény, vagy a győzelem –, vagy egy-egy játéktárgy birtoklását. Mivel úgy tartjuk, hogy minden embernek megvan helye és szerepe a társadalomban, igyekszünk mindenki képességeit a lehetőségeihez mérten kamatoztatni. Minden gyermek más és más. Van, aki érzelmi téren fejlettebb, valaki szellemi képességeiben mutat nagyobb érettséget. A fizikai különbségek csökkentéséhez átalakítottuk a mozgásformák gyakorlását. Igyekszünk elkerülni a túltevés vágyát, a rangsor vagy polarizálódás kialakulását, úgymint a győztesek vagy a vesztesek. Ha mégis előfordul olyan helyzet, amely során összehasonlításba bonyolódnak, igyekszünk az Egységre még nyitott tudatukat előtérbe hozva rávilágítani arra, hogy amit másokkal teszünk, azt magunkkal tesszük.

– És működik?

– Igen – folytatta Anna. – Korábban azt hittük, hogy a versengő emberek sokkal eredményesebbek a csoportok közötti feladatok esetén, mint az együttműködők, de ez csak addig volt érvényes, amíg próba alá nem vettük ezeket a nézeteket. Kiderült, hogy mindamellett, hogy az együttműködők mindig elfogadható, jó színvonalon kooperálnak, a stresszhelyzet hiányát a tudatos jelenlét és az abból kiemelkedő kreatív frissesség kárpótolja.

– Az előbb említette, hogy igyekeznek rávilágítani arra, hogy amit másokkal teszünk, azt magunkkal tesszük. Mit értett ez alatt?

– Miért, maga mit ért ez alatt? – kérdezett vissza egyből Anna.

– Hát nem is tudom – morfondírozott Péter. – Talán azt, hogy ha másokkal jót teszünk, ennek cserébe jutalmunk jó lesz; ha azonban rosszat teszünk valakinek, magunk is rosszban részesülünk, megbűnhődünk érte.

– Mondja, ugyan ki büntetne meg érte? – kérdezte, miközben pajkosan, mélyen Péter szemébe nézett. Pétert azóta foglalkoztatta ez a kérdés, amióta eszméletére ébredt.

– A mai emberek nem hisznek Istenben?

– A haragos és szükségektől szenvedő Istenben nem igazán, aki borzasztóan megsértődik, ha nem kapja meg, amit akar; és aki bizonyos bűnöket soha véget nem érő számkivetettséggel és örökkévaló elkárhozással büntet. Nem, ebben az Istenben már nem hisznek az emberek.

– Maga mit gondol erről?

– Mármost arról, hogy van-e valami felsőbb hatalom, felettünk ítélkező? – Péter bólintott. – Látja ezt a csodálatra méltó energiát? – mutatott az éppen magasba felugró gyermekekre. – Ezt a mindent betöltő létezését? Ott, annak a kicsi lánynak a mosolyát? A labda nyomán felkavart porszemcséket és az azokon megcsillanó fénysugarakat? Érti a hársnak kintről a terembe bekúszó illatát? Azt gondolom, ez az, ami van. Az egyetlen létező élet, az univerzum, a tudat. Ha úgy tetszik ez Isten teste, amiben ezek a dolgok megjelennek és letűnnek. Az *itt és most*, amitől nem félnünk kell, csupán együttműködnünk vele. Elősegítenünk saját magunk kiteljesedését, az univerzum – ami egy az étellel, Istennel – energiájának szabad áramlását.

– Na, várjunk! Nem igazán értem, amit mond. Hogy jön az energia szabad áramlása ahhoz, hogy létezik-e Isten, vagy ahhoz, hogy amit másokkal teszünk, azt magunkkal tesszük? – kérdezte Péter.

– Erről azt tanítjuk a gyermekeknek, hogy ha valakitől ellopunk valamit, vagy kizárjuk valaminek a megtapasztalását, akkor magunkban azonnal a hiány állapotát teremtjük meg. Jut eszembe, tegeződhetnénk.

– Ezt most nem nagyon értem. Rendben, tegeződjünk.

– Ha valakitől elveszünk valamit, akkor azonnal megteremtjük a világban – elsősorban magunkban – a szükség illúzióját. Máskülönből miért kellene így, lopva megszereznünk bármit is? A világ egyensúlyra törekszik, azonnal kiegyenlíti a „számlát”. Nevezheti ezt bárki az ok-okozat, a karma, vagy az adok-kapok törvényének, netán teremtés törvényének is, mindegy. Ha azonban valakinek önzetlenül adunk vagy felajánlunk valamit, egyből megtapasztalhatjuk a bőség állapotát, azt, hogy a felkínált dologgal rendelkezünk, hogy az már a birtokunkban van. Ennél fogva, ha valamit szeretnél az ételtől, de úgy érzed, még nem rendelkezel vele, adj másoknak azt. Így biztosíthatod a bőség szabad áramlását és biztos lehetsz abban, hogy amit az univerzumnak adsz, vissza is fogod kapni.

„*Jó, tömört, megrázott és túlcsonduló mértékkel mérnek ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.*” – folytatta mosolyogva, teátrálisan. – Nagyon fontos továbbá az is, hogy el is fogadjuk azt, amit mások számunkra adni tudnak. Nem feltétlen fizikai vagytonról lehet szó, lehet ez egy önzetlen segítség, gondoskodás egy adott pillanatban, vagy csak egy mosoly. Fenn kell, hogy tartsuk mindannyiunknak a

bőség, az információ – vagy bármi más – körforgását és áramlását. Ha adunk, kapni is fogunk. Ha elfogadunk, adni is fogunk tudni. Valójában e kettő egyáltalán nem függetleníthető el egymástól, e kettő ugyanaz, mivel mindkettő az univerzum ugyanazon energiaáramlásának két arculata.

– Most már értem, de hogyan tudjátok ezt elmondani, megértetni a gyerekekkel?

– Óh! A gyerekek nagyon okosak, nagyon fogékonyak az életre. Azt tanítjuk nekik, hogy adni bármikor, bárhol lehet; hogy kérdezzék meg maguktól minden helyzetben, hogy „mit adhatok ennek a pillanatnak?”; Szeretetet, bőséget, örömet, hálát, mosolyt, vagy csak egyszerűen éber figyelmet?

Péternek feltűnt, hogy a korosztálya annak idején mennyire nem tudott semmit az életről.

– Mit értesz éber figyelem alatt?

– Két szempontból is fontos a figyelem témaköre és a helyes kommunikáció. Először is a forma szintjén: ezek a gyerekek még nagyon játékosak, és érdekli őket minden, amivel kapcsolatba lépnek. Már jelentős intellektuális interakciók alakulnak ki közöttük, és ezzel egyidejűleg óvni kell őket attól, hogy az ilyentájt kialakuló tudattalan szerepjátásokkal a másik figyelmét, a másik energiáját rabolják el. Ehhez jól kell ismerni a lehetséges drámák mibenlétét. Tudnunk kell azt, hogy a bennük kialakuló ego milyen módszereket alkalmaz saját megerősítésére. A forma szintjén fontos továbbá, hogy a minőségi kommunikációhoz adják meg egymásnak a figyelmet, ily módon energiát sugározzanak a beszélő felé. Ezzel előhívhatják a másiktól a kreativitást, a frissességet. A forma szintjén túl a figyelem egyfajta táptalaja a bennük megjelenő jelenlétnek, így valódi kapcsolat jöhet létre közöttük. Olyan hiteles kapcsolat, amelyben nincs semmiféle akarás, csak a másik személy felé áramló élénk figyelem. Mentés az előítéletektől, a múlttól, mentes a szerepektől. A figyelem fenntartását gyakoroltatjuk velük továbbá a tevékenységeik közben, ugyanis az ebben az éber állapotban végzett cselekedetek megóvnak az öntudatlan állapotba történő beleinkarnálódástól. Az így folytatott tevékenység minőségi lesz és mentes mindenfajta ellenállástól. Az ellenállásmentes állapotban felbukkan bennük az öröm és a szeretet.

– Ez csodálatos – mondta Péter. Ámultan bámulta a játszó gyerekeket, akik immár a földön hanyatt fekvé, lassú mozdulatokkal erősítő feladatokat hajtottak végre. – Érdekes, amikor én voltam gyerek, ahogy emlékszem, az iskolákban nemigen foglalkoztak a figyelem, vagy a szeretet fontosságával. Szerintem úgy tartották, ez kizárólag a család felelőssége.

– Pedig a szeretet nem csak az otthonra korlátozódik – mosolygott Anna. – A foglalkozásokon segítünk felfedezni a különbséget az adott dologgal kapcsolatos bennük kialakuló egós akarás és a valódi szükség, vagy a szeretet között. Mondok pár régi példát, biztos érteni fogod:

Van, mondjuk egy ismerősöm, akinek meggyőződése, vagy betegsége miatt nem ehet süteményt. Vagy éppen diétázik, mondjuk. Éppen kedveskedni szeretnék másoknak, így behozok az iskolába barátaimnak, vagy munkahelyemre munkatársaimnak valami édességet. Ha valaki nem eheti, akkor szeretetem, vagy megbecsülésem jeléül adni kívánt süteményt nem traktálom rá az ismerősömmre – bár én sütöttem és nagyon jól sikerült –, helyette inkább hozok neki aszalt gyümölcsöt vagy barna cukrot például. Bármit, amiről azt állítja, hogy szereti és mondjuk nem tud hozzájutni. Másik példa: ha van egy munkahelyi barátom, akivel több időt szeretnék együtt tölteni, mert kedvelem a társaságát vagy mert hasonló az érdeklődési körünk, akkor a nemdohányzó barátom nem hívom el magammal állandóan a dohányzó helyre, hanem óvnám attól, hogy véletlenül se szokjon rá a dohányzásra. Inkább keresnék valami más, ártalmatlanabb lehetőséget a vele eltöltendő idő megeremtésére, mint mondjuk a munkahelyi étterem vagy az edzőterem a munka után. Érted már?

– Igen, értem – mondta Péter.

– Azzal segítjük őket – mutatott a gyerekek felé –, hogy megmutatjuk számukra az egós szeretet és ezen cselekedetek jellemzőit. Ismérveket, hogyan ismerhetik fel az egós jelenségeket magukban, amitől többnek érezzük magunkat, vagy csak egyszerűen jobb embernek. Meg aztán próbáljuk ugyanúgy érzékeltetni velük a valódi szeretet jellemzőit, ami minden akarás nélkül egyszerűen előemelkedik az emberből, ha valaki egységben van az étellel, önmagával. Érzékeltetjük velük, hogy a szeretet önzetlen, inkluzív és mindig feltétel nélküli. Vak és naiv, kíváncsi, befogadó és körülölelő. A szeretet ad, egymással megoszt, megmutat, feltár, kinyilvánít. Az igazi szeretet nem okoz szenvedést. Hogyan is okozhatna? Ha baj történik, a szeretet egyszerűen nem fordul át hirtelen gyűlöletbe, ahogy az igaz öröm sem változik át fájdalommal. – Ferenc szakította meg beszélgetésüket:

– Ne haragudjatok meg, bocsáss meg Anna! Péter, mennünk kell. Az igazgató Úr megengedte, hogy Ádámot elkérjük az óráról. Viszont édesapámék nem elérhetők, ezért szeretném Ádámot most rád bízni – mondta Ferenc.

Ádám mellett állt, aggódó arca kissé megenyhült, mikor Péter rámosolygott.

A kis növésű gyermek pólóján egy ráncos, hatalmas fülű, komor, zöld színű manó volt, bottal. Az egyik főszereplő a Star Wars-ból.

– Yoda, mi? Aki tud.

– Ő az – felelte félszegen Ádám.

„Óvakodj a dühtől, a félelemtől és az agressziótól. Az a sötét oldal.” Hirdette a póló a szereplő bölcséletét.

– Ez a Yoda nem hülye – folytatta Péter kedvesen. Célzott vágásokkal feszegette a fiú csonthéját.

– Nem, bizony! Yoda nagyon okos! – kezdett megenyhülni.

– Ma ő segít nekünk, akkor. Remélem, van pár elme trükkje, ami segíthet most.

– Remélem én is.

– Nagyon szívesen vigyázok Ádámra – mondta Péter Ferencnek, miközben megfogta és megsókolta a hölgy kezét. – Köszönöm Anna, sokat tanultam, de mint hallod, mennünk kell. – Isten áldjon!

– Az Isten áld. A fény ugyanúgy süt minden emberre – válaszolta rituálisan búcsúként Anna.

Kimentek az aulába, ahol Ferenc pár szóban elmesélte a történeteket, és hogy ki mit látott. Elmondta azt is, hogy amíg az igazgatónál volt, ismét felhívták és azt követelték, adja át a jegyzeteket. Megerősítették ismét, hogy ha átadja, sértetlenül elengedik Esztert.

– Van egy barátom, Gábor – folytatta Ferenc. – Megkértem, hogy jöjjön velem a lakásomra, a jegyzetekért és egy példányt helyezzen belőlük biztonságba. Mielőtt kiadom a kezemből, lemásolom mind a papír, mind az elektronikus példányokat. Ha tényleg ez a céljuk, odaadom nekik a feljegyzéseket, de azt nem hagyom, hogy a közel egy évtizede zajló kutatások eredményei megsemmisüljenek. Az egyszerűen nem történhet meg! Péterrel maradsz addig, amíg távol vagyok? – kérdezte Ádámhoz fordulva.

– Persze. Csípem Pétert – mosolygott Ádám.

– Jól van, indulhatunk akkor! – intett Ferenc és elindultak a kijárat felé. – Én akkor visszamegyek a lakáshoz, ti merre mentek, van ötlet?

– Van valami játszótér vagy egy jó kis hely a közelben? – kérdezte Péter Ádámtól.

– Igen! Van egy szuper fagyizó a közelben! – lelkesült fel Ádám. – Képzeld! Ott készítenek nagyon finom, ostyahengerekbe, kicsi kockákba, meg mindenféle figurákba töltött fagyikat. Nagyon szuper, majd meglátod!

– Jól hangzik! – mosolygott Péter. – Menjünk akkor, te vezetsz engem! Utána elmegyünk a lakásodra mi is – mondta Ferencnek, mikor valaki megfogta a könyökét. Anna állt ott, átnyújtott egy kiadványt Péternek.

– Ez egy tansegédlet arról, hogy milyen témaköröket érdemes oktatni és adott témákban merre érdemes orientálni a gyermekeket életkoruk alapján. Ha érdekli, szívesen magának adom.

– Hálásan köszönöm. Ígérem, elolvasom, érdekel a téma – mosolygott Péter. – Akkor hát indulhatunk!

Péterék elindultak gyalog fagyizni, Ferenc pedig a lakása felé kért egy suhanót.

* * *

Péter és Ádám a fagyizó után tovább indult. Az OKR-en utaztak már, amikor Péternek eszébe jutott a segédlet, amit az iskolában kapott Annától. Kihhasználva a kis időt, amit utazással töltöttek, olvasni kezdett.

A kiadvány alapvetően tanároknak szólt arról, hogy melyik életszakaszban mely dolgok érdeklik a fiatalokat, mikor mit érdemes hangsúlyozniuk. Olvasás közben Péter találkozott az Anna által elmondott témakörökkel, de újak is voltak számára benne. Olyan témák, mint például az önszeretet fontossága. A jegyzet készítői leírták, hogy a gyerekek későbbi fejlődési korukban képesek felismerni a nemet mondás és az önszeretet fontosságát. Az egészséges lelkiség kifejlődésének fontos állomása továbbá a fiataloknak önmaguk személyiségének megismerése. Felismerni, hogy az élet forogtagában minden ember követ el hibákat és hogy ezeket nem szabad túlságosan komolyan venni, mert ezek egyáltalán nem személyes bukások. Azonban minden tapasztalatból le kell vonni a tanulságot, fejlődni szükséges. Senki, de senki nem teheti meg mással – de mindenekelőtt magával – szemben, hogy az eközben okozott fájdalmat letagadja, az elkövetett hibára legyint, hogy „hát nekem ilyen természetem van, én igazán nem tehetek róla”. Ugyan a tévedéseket el kell fogadni, de dolgozni kell azokon, kiváltképp, ha jellemhibáról van szó. Ha ezt nem tesszük meg, az élet gondoskodik arról, hogy ezek a tapasztalások mindaddig újra és újra utunkba kerüljenek, amíg a leckét meg nem tanultuk. Nevezhetjük ezt akár karmának is, de akár az ok-okozat törvényének is.

Itt a jegyzetbe – következő fejezetként – beleszövődtek a teremtés törvényei. Péternek eszébe jutott, ez volt az az ezoterikus téma, ami az idő tájt terjedt szét a világban, amikor a balesete történt. Emlékezett, hogy annak idején mindenütt a vonzás törvényéről, az elme

teremtő erejéről lehetett hallani. Egyes vonulatok azt tanították, hogy a világ általunk megtapasztalt arca nem egyéb, mint saját gondolataink építménye, vagy hogy minden életünkben feltűnő forma kizárólag a mi választásunk eredménye. Így aztán nincs is más dolgunk, mint az általunk megteremteni kívánt történést a lehetőségek közül kiválasztani. Egyszerűen csak gondolati síkon meg kell ragadni vágyunk tárgyát, vizualizálni kell, majd várnunk kell, hogy megvalósuljon. Meg tudjuk teremteni a kívánt állapotot, ha úgymond *képesek* vagyunk rá. Minél tisztább képpel rendelkezünk a vágyott állapotról, minél jobban el tudjuk *képzeln*. Minél teljesebben tudjuk *érezni* a hozzá kapcsolódó örömet, netán hálát tudunk érezni a megtörténte kapcsán, annál bizonyosabb, hogy az manifesztálódik életünkben. Más tanítások viszont azt állították, hogy tudatosság hiányában nem történhet igazi választás vagy teremtés.

Mindenesetre a dolog működött, bármi is az igazság. Kinek a vágy, kinek a gondolat, kinek a hála, de működött. És persze hatott a gyakorlatban egy másik, de szintén hatalmas teremtő erővel bíró energia, a félelem teremtő ereje is, ami nem más, mint megrekedt élet-energia. Aki ebben a tudatállapotban élt, az tudja, hogy hatott. Bármi, amitől huzamosabb ideig félünk, amivel kapcsolatban mélységesen aggódunk, amitől veszélyeztetve érezzük identitásunk, az a „segítségünkre” siet, és bizony valóra válik.

Péter tovább olvasva találkozott a segédletben a függőség témakörével. Az anyag részletesen taglalt minden függőség – akár dohányzás-, drog-, munka-, hír-, étel- és szex-függőség – hatását. Bemutatta életellenes hatásait, miszerint irányítja életünk részterületeit, dekoncentráltta, tudattalanná tesz. A függőség öfenntartó jellegű, tárgya önmagára legtöbbször veszélytelen, de valójában igen korlátolt helyzetek közé kényszerít: kényszeres viselkedési mintákból áll, nem engedi, hogy spontán légy, megfoszt az újtól és annak megtapasztalásától.

* * *

Miközben Ádámék közeledtek Ferenc lakása felé, Ferenc már a lépcsőházban tartott. Ahogy a lépcsőn haladt felfelé, egy barna dzsekis, fekete, rendezetlen hajú férfi rohant szembe vele, kis híján fellökte az emeletre érkező Ferencet. Ahogyan pár pillanatig követte fejével, látta, hogy a férfi ápolatlan, szögletes arcát hosszú, mély sebhely éktelenítette. Gyanúsan nézett vissza rá a lépcsőfordulóban.

Ahogyan Ferenc felért a lakásba, látta, hogy minden a feje tetején áll. Valaki felforgatta az összes helyiséget, szétszórta a ruhákat, a berendezési tárgyakat. Az eszközök a földön heverték, a tányérok és poharak darabokra törve feküdtek a konyha kövén. Ferenc először csak állt az ajtóban, nem nagyon értette a dolgot. Nem volt otthonában semmi olyan, ami másnak értéket jelenthetett, vagy másnak ne juthatott volna, vagy akár ritkaságszámba ment. Zavartan nézett körbe a lakáson.

Hirtelen eszébe jutott a tanulmány. Átrohant a nappalin az íróasztal középső fiókjáig. A fiók üres volt, tartalmát a padlón találta, a kézirat nem volt sehol.

Ferenc egy pillanatra megállni érezte az időt.

* * *

A nő egy újrainduló generátor zajára ébredt. A készülék először hangos, szabálytalan időközönként durrant párat, majd – körülbelül fél perc múlva – elérte a szükséges fordulatszámot, és halk, egyenletes zakatolással egyensúlyba állt. Fojtogató benzingöz töltötte be a szobát, a régi villanykörte először gyengén derengeni kezdett, majd egyre erősebben villódzó világosság töltötte be a szobát. A nő felkapta a fejét és riadtan körbenézett a szobában. Egy nagyméretű, dohos raktárban volt. Vakolatlan, vörös téglafalak határolták a helyiséget, az ablakokon sűrű, vastag köracél rudakból hegesztett rácsok voltak, odakint teljes sötétség. Ahogyan meresztette a szemét, mindenütt szerszámokat és szétdobált kacatokat látott. Mindenütt vastagon állt az egybefüggő, fekete por.

A nagy, kétszárnyú ajtón egy ismeretlen, hatalmas ember lépett be, kezében egy kancsót és egy fém tálcát tartott.

– Hol van Attila? – kérdezte riadtan a nő.

– Itt van a közelben, nincs mitől tartania – felelte a nagydarab férfi. Ahogy állt ott a tálcával, bárgyú vigyorral az ábrázatán, nem keltette a mindenre elszánt bűnöző benyomását. Széles mosoly ült az arcán, mélyen ülő szemei nyugodtak és megnyerők voltak.

– Engem nem igazán érdekel, mit akarnak, amíg nem láthatom Attilát!

– Ne zaklassa fel magát, az nem igazán segít a helyzetén – felelte nyugodt hangon a férfi. – Leteszem ide a tálcát, nézze! Hoztam frissítőt, meg friss zöldségeket is. Magam természettem őket – tette hozzá és kérdően a nő szemébe nézett.

A nőnek feltűnt, hogy a nagydarab nem hordott fegyvert, mint a többi és mindemellett szokatlanul megnyerő és kellemes kisugárzású volt.

– Maga itt új ember. Nemrég kerülhetett közéjük.

– Akárcsak maga. Jöjjön, muszáj ennie. És neki is – mutatott hosszú dobverő ujjával a nő hatalmas, tökéletes gömb alakú pocakjára.

– Jól van, igaza van – felelte a nő és két kezét a hasára tette. – Húzzon fel, kérem!

A férfi felsegítette, majd egy vékony puha párnát tett a szék lapjára.

– Mindenki magáról beszél. Engem Gergőnek hívnak. Mondja csak, igaz, amit mondanak?

– Miért, mit mondanak rólam? – kérdezte a nő, miközben egy falat cukkínit vett a szájába.

– Hát, hogy maga képes behatolni a Háló rendszereibe, képes elérni bármelyik számítógépet és onnan bármit leszedni.

– Hát, eddig akadtak jó pillanataim, van pár jópofa megoldásom.

– Jó étvágyat, egyen csak nyugodtan – mondta a férfi. – Amint végez a reggelivel, Babócsa elé kell vinnem.

Felrémlt előtte Babócsa. Ez a furcsa nevű ember, úgymond főnöke Attilának. Emlékezett rá. A nevénel a kinézete volt a furcsább. Alacsony, zömök alkatú, fekete hajú férfi volt. A haja folyamatosan előre volt fésülve, pici szemei közel voltak egymáshoz, puha és zömök teste egy fura sáskára hasonlított. Már a múltkor is ő volt az ellenzők vezetője, amikor az OKR rendszerbe kellett Andreának behatolni. Emlékezett rá, hogyan ujjongott, amikor a védelmi berendezések mögé hatolt azzal az egyszerű kis scripttel. Akkor tudta meg, hogy ezek nem értenek semmit az egészből. Nem volt nehéz feltörni a rendszert, mivel egész egyszerűen nem volt erre felkészítve. Akik írták a programot, nem készültek arra, hogy bárki egyszer rossz szándékkal be szeretne majd jutni. Nemhogy védelmi szintek nem voltak definiálva, az egész kód teli volt kommentekkel, hogy mi mit csinál a programban. Szerencséje volt, könnyen bejutott, mert ismerte azt, aki programozta. Elkövették a hozzáférések titkosítása során elkövethető legnagyobb hibát. Nem készítettünk soha jelszót semmi olyasmi információra alapozva, amely összefüggésbe hozható nevünkkel, kisállatainkkal, munkahelyünkkel. Aztán kellett még egy kis programocska, amit még a BKR fejlesztése kezdetén ő maga helyezett el, nyíltan a Hálón. Feltettek egy beléptetési problémára irányuló kérdést, erre ő válaszként feltöltötte a kódot. Annyira megbíztak mindenkiben, hogy tüzetes átvizsgálás nélkül beillesztették a programtöredéket. Onnantól már ez a kis kódcska nyitott bejárat lett a rendszerhez. Innen indult csak az igazi kalózkodás. A feladat a múltkor az volt, hogy átvegyék a felügyeletet az irányítási algoritmusok felett. Próbaként össze kellett gyűjteni a szabadon álló három tesztszékét és egy suhanóba tenni őket. Az egész arra ment ki, hogy képesek-e először a rendszert irányítani, majd később megbénítani, működésképtelenné tenni. Ebbe persze csak úgy egyezett bele, ha senkinek bántódása nem esik. Ha a három szék összejön, onnantól már csak egy lépés, és az egész rendszer a markukban van. De hibáztak. Andrea látta mondjuk, hogy vannak a modulok között szabad – vezérlésre előkészített –

interfészek, de azt hitte, csak a hibaelhárításhoz vannak. A log file-ok semmiféle emberi beavatkozásra nem utaltak. Babócsák nem voltak elég körültekintőek. Azt hitték, nincs üzemeltetői állomány a rendszer mögött, de ott voltak. Figyelték a rendszert, folyamatosan, a nap huszonnégy órájában. Amikor turkálni kezdett Andrea kódok között, a másik felén a programozók egyből munkába lendültek. Kikapcsolták az interfészeket. Hiába volt bent a kis kód, az átjárók megszüntetésével a nő már nem fért hozzá semmihez.

Andreának ez csak játék volt, imádott hack-elni. Igazából csak arra volt kíváncsi, hogy mit tud kihozni ebből az egészből. És persze arra, hogy Attilaék meddig akarnak elmenni.

– Ahhoz képest, hogy próbálják elhitetni velem, hogy nem vagyok fogoly, elég szoros a napirendem, nemde?

Gergő lesütötte a szemét. Ebben a pillanatban lépett be az ajtón Babócsa, Attila és két másik férfi társaságában. Babócsa mit sem változott, a két izomagyú idegen ránézésre nem a heck-elésben tud segíteni, Attila bűnbánó arccal, lehajtott fejjel ált mögöttük.

Andrea szíve nagyot dobbant Attila jelenlétére. Bár a férfi felnyírt hajával, a fültőig felnyúló nyaktetoválásával nem keltette úriember benyomását, de karakteres jelleme mégis megnyugtatta, mellette biztonságban érezte magát.

– Jó étvágyat aranyom! Hát hogy vagyunk, hogy vagyunk? – kérdezte fennhangon a sáskaember.

– Ugye tudja, hogy a debellái által használt kloroform szívbénulást és májkárosodást okozhat? És ezúttal nem egy embert veszélyeztetett, hanem kettőt?!

– Egyen csak nyugodtan – mondta a férfi, majd fejével a két szekrény felé intett. – Várjatok meg odakint! Leülhetek ugye? – kérdezte a nőtől, de a választ nem várta meg. – Tudja, miért kérettem magát ide?

– Gondolom, – mint a múltkor is – szeretné feltámasztani a kis Turul madarát. Ne féljen, rendben van a világ szívcsakrája maga nélkül is, ahogy én Pilisszentkereszten hallottam, dobog még...

– Hát, ha nem lenne terhes, most arcul csapnám. De tudja mit, várok még ezzel. Figyeljen, kislány! Megteszi, amit kérünk magától és nem esik baja. Adok magának egy címet. Be fog hatolni egy számítógépbe, és az ott található file-okat egész egyszerűen le fogja törölni. Ennyi az egész, magácskának ez gyerekjáték.

– És mit csinál, ha nem teszem meg?

– Aranyom, nem látja át tisztán a helyzetét, én most ide nem kuncsorogni jöttem. Maga nem tudja, milyen rendezvényen van. De várjon csak, elmondom, mit teszek, ha nem segít nekem, vagy ismét felsül a kis mutatványa, vagy csak nem cselekszik elég gyorsan, ahogy én azt szeretném – mondta és még közelebb hajolt. – Nagy, családi drámák lesznek, mindenki sirat majd mindenkit. Attilánk, a kis hősszerelmesünk sosem ismeri meg az átkozott kis fattyát, a magácska apja – aki pár napja öntudatára ébredt – sosem fogja látni az ő kis Andreáját. Lehet, hogy gyenge lába megbotlik valahol, és mondjuk a mélybe zuhan. De ez még mind semmi! Magát meg odaadom ezeknek az állatoknak, akik körbeadják majd, mint a békepipát. Úgy vélem, értékelnék a hamvas bőrét, meg a szép, megnőtt, ruganyos melleit. Nincs nagyon idejük csajozni, kicsit kivannak már, tudja, hogy megy ez. Érti már, mi van?

Andrea elhallgatott.

Apám magához tért?

Attól nem tartott, hogy bántani fogják, mert szükségük volt rá. De a férfiből kiáramló energiákat érezve abban biztos volt, hogy az mindent meg fog tenni azért, hogy elérje a célját, hogy azokat a bizonyos file-okat törölje. Andreát kíváncsivá tette, vajon mit tartalmaznak azok a dokumentumok. És hogy Attila miért állt ott, mint egy számár. Mi az, ami miatt felad mindent, ami ennyire sakkban tartja.

– Megértettem, megteszem.

* * *

Ahogy a kézirat eltűnését észrevette, Ferenc leforrázottan állt a szoba közepén. A félelemtől egyszerre csak összeszűkülte minden körülötte. Az adrenalin szétáramlott a testében, de Ferenc ennek ellenére higgadt és éber maradt. Vett néhány tudatos lélegzetet és a félelem mindent elsöprő energiáját egy – korábban, ezekre a helyzetekre végtelenségig kidolgozott –, megteremtési szándékozott képbe irányította. Elképzelte, ahogy a kívánt pozitív töltésű kép kiteljesedik, színesedik, energiával itatódik át és az elképzelt helyzetben az öröm járja át.

Ahogy félelemtől zakatoló elméje a fenti módszer hatására lecsillapodott, egyszerre mintegy kiemelkedett a csendből, megjelent előtte a lefelé rohanó férfi.

Abban a pillanatban a konzoljához kapott, egyből felhívta az épület előtt várakozó munkatársát. Szerencsére Gábor még látta a lefelé rohanó barna kabátost. Ferenc kérésére követni kezdte. Ferenc fogadott volna, hogy saját, elektromos járművével fog menekülni, de szerencsésükre az OKR-t hívta.

Ádám konzolja megcsörrent, Ferenc Pétert kereste. Elmondta nekik, mi történt és megkérte őket, hogy végül ne hozzá jöjjenek, hanem változtassanak úti céljukon. Próbálják meg utolérni a sebhelyes arcút.

– Merre van? – kérdezte Péter a konzolban.

– A munkatársam, Gábor követte és elmondása szerint most észak felé tart a Duna mentén – mondta Ferenc. – Azt mondja, hogy nemsokára oda fog érni a Margit-szigettel egyvonalon lévő víz alatti megállóhoz. Az előtte lévő szerelvényben látta, egyedül utazik. Abban a hatszögesben, tudod melyik típus, ugye? – kérdezte Pétertől.

– Igen, tudom. Hogyan tudnánk ugyanarra a szerelvényre kerülni, amelyiken utazik? Van valamilyen ötleted? Mi pont szemben haladunk vele, mi még a sziget közepe táján vagyunk.

– Hát, nem is tudom. Szerintem keleti irányban fog tovább menni. Szólj Ádámnak, hogy közösítse a két széket és irányítson benneteket az Eiffel tér felé, a régi Nyugatihoz. Egyidőben fogtok odaérni. Ha szerencsétek van, lehet, hogy ugyanabba a kocsiba kerültök. Könnyen meg fogjátok ismerni, elég jellegzetes a kinézete. Sötét farmerban van, barna kabát van rajta, alatta fehér pólót visel. Barna hajú és egy hosszú sebhely van az arcán. A heg a jobb arca közepétől egészen a füléig tart.

Ádám hallotta Ferenc kiszűrődő szavait és máris bepötyögte úti céljukat a konzolba. Kis idő múlva, ahogy irányt változtattak a Ferenc által megadott új úti cél alapján, a szerelvény mintha kettévált volna. Péteréssel együtt a hátul utazók egy folyamként balra letértek és pár pillanat múlva egy több szintes monstrum középső szintjére kerültek. Péter most először ült ilyen komplex járműben. Kétszer három sorban utaztak az emberek, a három-három sor közepén kettéválasztva. Ahogy ágaskodott, látta, hogy alattuk és fölöttük egy-egy szint húzódott még. A létesítményben – első ránézésre – több száz ember utazott mélyen a Duna alatt. Péter a napelem felületen átnézve elcsípett egy elsuhanó hídlábat, majd egy nagy halfelhő közepén száguldottak keresztül.

Ádám nyújtózkodott, kissé kihajolt a székből és így srégen fönről le és alulról fellátott az alsó és a felső szinten utazó személyekre. Akárhogy meresztette a szemét, nem látta a férfit. A fejük felett az egyik hatszög megmozdult és forgás közben feltűnt egy barna hajú, barna kabátos, aki abban a pillanatban jobbra a régi Parlament felé tekintett. Egyszer csak lehajtotta a fejét, lefelé az alsó sorra nézett.

Ádám észrevette és elkapta a fejét. Szíve hatalmasat dobbant a mellkasában, felismerte a sebhelyest.

– Azt hiszem meglátott – mondta rémülten Péternek. – Felettünk utazik, két sorral előrébb.

– Nyugodj meg, nem lesz semmi gond – nyugtatta Péter. – Mit láttál még? Láttad nála a kéziratot? Egy táskát, bármit?

– Nem sajnós, semmi ilyesmit. Láttam viszont, hogy a jobbra, a Parlament felé tekintett, meglehet, hogy dél felé fog továbbmenni.

– Nagyon ügyes vagy, jól észrevetted – mondta Péter.

– Most mit csináljunk?

– Azt mondtad, a Parlament felé tekintett, menjünk mi is akkor arra!

– Mi van, ha tévedek, ha nem arra fog lecsatlakozni? – kérdezte aggódva Ádám.

– Nincs gond, biztosan jól gondolod – felelte Péter. – Ha mégsem, a sebhelye elég feltűnő, majd csak megtaláljuk valahogy, ha most szem elől tévesztjük.

Ádám megérzése jó volt. Követett emberük az Eiffel tér előtti leágazásnál déli irányban utazott tovább, majd a régi Corvinnál ismét irányt változtatott. Székeik egy piros kalapos hölgy és két fiatal lány mellett fordultak el.

A lányok csivitelése betöltötte a teret.

Péter hirtelen beleszédült a hatszögük gyors mozgásába, egy pillanatra hányinger fogta el. Hihetetlennek és szürreálisnak érezte a pillanatot. Nincs egy hete, hogy két évtizedes kómából felébredve belekerült ebbe a kalamajkába, most meg már óránként két-háromszáz kilométer per óra sebességgel követ egy az új világ eljövételének eltussolására esküdött csirkefogót. Az egész olyan valószínűtlennek tűnt, mintha egy álom közepére került volna. Pár pillanat múlva az adrenalin visszarántotta a jelenbe.

Feltűnt neki, hogy a nap ugyanabban a szögben áll, mint pár perccel ezelőtt.

– Ezt nem nagyon értem – mondta Péter.

– Mi a baj? – kérdezte Ádám, miközben hátulról szemmel tartotta a sebhelyest.

– Most ismét Budára megyünk át. Ha Ferenc által elmondottak helyesek, akkor emberünk délről érkezett, nem messze attól a ponttól, ahol most vagyunk – mondta Péter. – Gyanús ez nekem, szerintem tudja, hogy követjük. Minek utazgatna velünk körbe és körbe? Ahogy átérünk a Duna felett, pont egy kört fogunk vele megtenni.

– Akkor észrevetted az előbb? A fenébe! – fakadt ki Ádám.

– Nem gond, tovább követjük! – mondta Péter.

Amint Ádám beütötte a konzolba új útirányukat, székeik előre mozdultak, egyenesen a szerelvény első harmadába. Újabb csomópontot hagytak el, ismét a Duna vonalába kerültek, immár északi irányban.

– Túl vagyunk egy körön, most ott vagyunk, ahol elindultuk – mondta Péter. – Most már biztos, hogy tudja, követjük.

Továbbhaladtak, folyamatosan követték a személyt. Akárhányszor hátrébb mozdult a székével, ők is korrigáltak úti céljukon, minden fordulónál helyesen választva meg a továbbhaladási irányt. Így követték még további negyed órát, miközben háromszor csatlakoztak át, ismét a Duna fölé kerültek.

Ádám közben elmagyarázta Péternek az OKR vezérlését, megmutatta, hogyan változtathat irányt, hogyan kérhet le különféle adatokat, úgymint időjárás, foglaltság, csatlakozások száma és az útvonalak ideje.

Péternek feltűnt, hogy Ádám mintha egyáltalán nem aggódna Eszter épsége miatt. Picit úgy tűnt neki, mintha a történetek ellenére kissé érzéketlen lenne az elmúlt órákban. Arra gondolt, hogy burkoltan rákérdez érzelmeire, de nemigen tudta, hogyan álljon neki. Úgy döntött, hogy valahogy elkezdje, aztán hagyja úgy folyni a beszélgetést, ahogy alakul. Aminek el kell hangzania, majd úgyis elhangzik.

Ádám mintha megérezte volna Péter hezitálását:

– Úgy érzem, mintha félelem lenne benned Eszter eltűnése kapcsán.

– Jók a megérzéseid, igen erre gondoltam. Tartok attól, nehogy baja essen, tudod, megkedveltem édesanyádat.

– Igen, sejtettem. Te is tetszel neki – mondta Péternek, majd amikor az megkukult, folytatta tovább: – Mondta miután Ferencsel fent jártatok nálunk. Rákérdeztem.

Péternek torkában dobogott a szíve.

Eszter rólam beszélt?

Érezte, ahogy a gondolat hatására kezd elhomályosodni a tekintete.

– Te nem aggódsz, hogy baja esett? – kérdezte furcsállva Péter.

– Tudod, megtanították az iskolában, hogy a problémák valójában nem léteznek, mi teremtjük meg őket Persze, történnek néha rossz dolgok, amik egy ideig fenyegetőek lehetnek, de bízom benne, hogy minden jóra fordul. – Péter nem hitte el, hogy egy tízéves gyerek ül mellette. – Meg aztán azért nem izgulok, tudod – folytatta Ádám – mert anyu mindegyik cipőjének talpában van egy SZ.I.P.O.R.-ka matrica. Ha nem kerül elő, ezzel sikerül a nyomára bukkanni. Nem aggódom, mert fél napomba sem kerül megtalálni, ha felmegyek a Hálóra.

Péternek a szó szoros értelmében *leesett az álla*.

Ádám elmesélte, hogy amikor a rendszert bevezették, megkísérelte különféle dolgokra használni azt, és eközben bematricázták mindkettőjük cipőit. Bár nem egyszerű, de így, a matricával Esztert meg lehet találni, amennyiben az belekerül egy konzol, vagy egy másik matrica hatósugarába.

Miközben Ádám magyarázott, Péternek feltűnt, hogy alattuk, a kristálytisza kék vízben sötétzöld – barnás zöld foltokban rajhalak vonultak felhőszerűen, a meder alján. A gyönyörű élő zöld foltokat uszonyaikkal sárgás-pirosas és ibolyakék villanásokkal törték meg. Fölöttük sirályok nagy csapata körözött és várta, hogy a halak mikor emelkednek a felszín közelébe.

Csodálatos látvány.

Péter a Dunán azelőtt nem látott ehhez foghatót. Miközben elmerült a csodálatos látványban, Ádám kiszúrta a sebhelyes arcúnál a kéziratot. Kisméretű áttetsző fóliába csomagolt kézikönyv volt, alig A5-ös méretű.

A következő pillanatban a fickó ülése ismét elindult a szerelvény elejébe. A legelső helyek közé került be a széke.

– Ádám, próbáljunk meg valahogy a közelébe kerülni! – mondta Péter. – Egész egyszerűen nem szökhet meg előlünk.

– Rendben, mindent el fogok követni, de tudnod kell, hogy nem biztos, hogy tudjuk követni. Ez egy iszonyúan komplex rendszer, azonnal reagál minden változtatásra. Mivel előre helyezte a rendszer a székét, a jelek szerint északi irányban található távoli célt ütött be, mint mondjuk Békásmegyert. Beütöm magunknak Szentendrét.

Abban a pillanatban székeik előre lendültek, ismét helyet cseréltek a piros kalapos idős hölgygel és a két tini lánnyal. A lányok széles mosollyal követték fejükkel Ádámot.

Székük ugyanabba a hexagonba, egészen a barnahajú mögötti sorba került. Már csak egy szék választotta el őket a kézirattól. Egy kis idő múlva Péter kibújt az övéből és jobb lábával a szék körül húzódó fényes védőlemezre lépett. Bal kezével megfogta az előtte utazó utas székének háttámláját és felhúzta magát.

– Péter! Ne csináld, ez iszonyúan veszélyes! – kiáltotta Ádám. Elkapta nadrágszíját és megpróbálta visszarántani a székbe. Péter engedett neki és visszahuppant.

– Át tudnék ugrani! – mondta Ádámnak.

– Elhiszem, de bármikor átrendeződhetnek az utasok! Ha véletlenül megmozdul egy szék, miközben fent mászkálsz, levághatja a lábadat, vagy ha lent a közökben a lábfejed bekerül két fogaskerék közé, teljesen szétroncsolná. Hidd el nem éri meg!

Péter csak nézte a *kívülállót* és iszonyatosan tehetetlennek érezte magát. Frustrálta, hogy karnyújtásnyira került a kézirathoz és nem tehetett semmit. A következő pillanatban Eszter jelent meg az arca előtt, abban a pillanatban beléhasított, hogy szeretné még látni. Mindent meg fog tenni, hogy kiszabadítsák elrablói karmai közül. Mintha a férfi megérezte

volna a felé áramló energiát hátra fordult és egyenesen Péter szemébe nézve mosolygott. Egyszer csak artikulálva a következőt tátozta Péternek: „Viszlát!”.

A sebhelyes széke megmozdult, Péter szíve a torkában dobogott.

– Most mi történik? Figyelj Ádám, most mi történik?! – kiáltotta Péter. – Úgy néz ki, ismét elfordul!

– Végig szememmel kísértem, hozzá sem nyúlt a konzolhoz! – csodálkozott Ádám. – Itt valami másról van szó!

Pár pillanat múlva velük egy vonalba került és a székek áthelyezése miatt az Ő hexagonjuk is forgásba lendült.

– Fogd meg ezt kérlek – adta Péter kezébe a konzolt Ádám, majd egy kisméretű eszközt vett a kezébe. – Itt kell lennie valahol! – motyogta az orra alatt, majd sebesen pötyög-tetni kezdett az apró képernyőn.

– Nem tudom, mit csinálsz Ádám, de kifutunk az időből! Siess! – kiáltotta Péter. Nyakát vadul forgatva próbálta nyomon követni a barna kabátost. – Elveszítjük a szemünk elől!

Péter forgolódott a székben, vadul igyekezett szemmel kísérni emberüket.

– Bicske! Írd be, hogy Bicske! – próbálta túlkiabálni Ádám a szerelvény zaját.

– Mi? Mi az, hogy csirke? Most miért írjam be célnak, hogy csirke? – kérdezte szinte ordítva.

– Nem csirke, hanem hogy Bicske! A település Budapest és a Tatabánya között! Érted már?

Péter azonnal beütötte a konzolba, amit Ádám mondott neki, majd székeik mozgásba lendültek. Már csak pár másodperc volt a következő átszállásig és még több mint hat sor volt közöttük.

Péter kezdett szédülni, ahogy a forgás közepette tekintetét egyfolytában a szerelvény hátulján tartotta.

Gyerünk, gyerünk, gyerünk már! Motyogott magában izgatottan, mintha attól az átszállás gyorsabban lezajlódna.

Még két sorral előrébb voltak, amikor a szerelvény hátulján a hátfalak félrehúzódtak, enyhe légnyomáskülönbség keletkezett. Már elkezdődött a lecsatlakozás, amikor az utolsó pillanatban a legutolsó hat szék megfordult. Ugyanabba a járműbe kerültek mindhárman, majd a kisebb szerelvény – lehetett bent körülbelül huszonöt – harminc ember – lassulva továbbhaladt nyugati irányban, miközben a többiek elkanyarodtak északnak.

– Honnan tudtad, hogy ez lesz a jó irány? – kérdezte eufórikus hangon Péter.

– Onnan, hogy stratégiaként olvastam a rendszer működését – felelte Ádám Péternek. – Úgy van programozva a központi vezérlés, hogy azokat a székeket, amelyek önmagába visszatérő ciklusba kerülnek, a második kör végén más irányba mozdítja el a rendszer. Így akadályozza meg a végtelen hurokba kerülést. Ez egy belső védelmi mechanizmus. Hiába állítja be ismét ebben a csomópontban ugyanazt a szentendrei irányt, nem engedte volna a rendszer, csak nyugatra letérni.

– Nagyon ügyes vagy, szuper, hogy eszedbe jutott – mondta Péter, miközben a szuszt belőle majd kinyomva ölelgette Ádámot. – Már csak meg kell szereznünk tőle a kis kézikönyvet.

– Péter! Én nem látom már a kezében a mappát! A bal kezében tartotta eddig és most ott nem látom.

– Most, hogy mondod, innen sem látszik. Lehet, hogy odaadta valakinek? – kérdezte mintegy magától, miközben nyakát nyújtogatva próbált betekinteni az előtte utazó barna kabátos ölébe.

Pár percen belül sikerült egy suhanóba kerülniük, Péter odafordult a sebhelyeshez.

– Uram, van önnél valami, ami az egyik barátomat illeti. Alapos okunk van feltételezni, hogy önök elvették tőle és most szeretnénk visszakapni!

– Amit maguk keresnek, az, tudja, már nincs nálam. Sajnálattal közlöm, hogy amíg engem igyekeztek követni, a kéziratot átadtam egy társamnak, aki elvitte magával. És bárhogy is próbálják kideríteni tőlem hogy hová ment, nem fogom tudni megmondani, mivel nem beszéltük meg előre – mondta a sebhelyes. – Küldetésünknek megfelelően bizonyára már elégette. Sok reményt ne tápláljanak a megszerzéséhez.

Péter úgy állt ott Ádámmal, mint akit leforráztak.

Egyszerre úgy érezte, minden elveszett. A vérnyomása az egekben volt, a tanulmány elvesztését – tudat alatt összekapcsolta – Eszter elvesztésével.

Kétségbeesetten nézett Ádámmra, kis híján a tizenéves gyerekbe kapaszkodott, annyira megszéduült. Első pillanatban nem is tudta, mitévők legyenek a férfival, egyszerűen otthagyták.

Pár perc múlva, mikor már visszafelé haladtak, felhívta Ferencet.

– Rossz hírem van! – mondta a konzolba. – Szem elől vettettük a kéziratot. A sebhelyes azt mondta elvitték, már minden bizonynal megsemmisítették. Nem tudom, hogy mi tévők legyünk.

Egy kis tanakodás után úgy döntöttek, Ádám miatt Eszterék lakására mennek, nehogy Ferencnél szembetalálkozzanak az esetlegesen visszatérő betörőkkel.

Alig negyed órán belül már mindhárman a lakásban voltak.

Teljes volt a tanácstalanság. Nem tudták, most merre tovább.

Ádám a szobában volt, Péter és Ferenc a nappaliban ültek, mikor megcsörrent Ferenc konzolja. Felvette, majd hosszan hallgatta a túloldalon fennhangon parancsolgató férfit. Pár perc elteltével – mikor megszakították a beszélgetést – Péterhez közelebb hajolva, – nehogy Ádám meghallja –, a fülébe suttogott.

– Babócsa hívott. Megfenyegetett, hogy ha még egyszer próbálkozunk, vagy nem adjuk oda nekik az elektronikus file-okat, akkor Esztert megölik.

A szavakat követő csönd – mint odakint az esti sötétség – mindent körülölelve ereszkedett le közénk.

* * *

Andrea tétlenül ült a laptop előtt. Nem nagyon örült, hogy ezzel az ócskasággal kell boldogulnia, hiszen ezzel a régimódi, zárt forráskódú operációs rendszerrel ellátott géppel igencsak nehéz áthatolni a rendszeren. Mit nem adott volna egy jó konzolért, de most ezzel kellett boldogulnia. Sietnie kellett, mert az aggregátor működése miatt meg-megszakadt a betáplálás. A laptopban lévő akkumulátor meg annyira régi volt, hogy már betáplálás nélkül nem is tudta a megfelelő ellátást biztosítani. Csupán arra volt jó, hogy az aggregátor kieséseit pillanatnyilag áthidalja.

Nem gondolta volna soha, hogy az informatikával ide fog jutni. Az mondjuk feltűnő volt egész fiatalkorában, hogy az égvilágon semmit nem akart megtanulni, csak a fizika és az informatika érdekelte.

Már túl volt a különböző emulátorok és segédprogramok telepítésével és paraméterezésével. Amíg egy szoftver eredményére várt, addig megpróbálta feltérképezni a célszemély korábbi tevékenységét. Azt kereste, hogy a Hálón korábban merre járt, milyen felületeket és alkalmazásokat használt? Használt-e karbantartási rendszereket, esetleg töltött-e le onnan karbantartási munkautasításokat? Vajon érdeklődik-e mezőgazdasági vagy ipari fejlesztések, tanulmányok, folytatott-e stratégiai szimulációkat? Segédkezett-e valamilyen termelői egységben, együttműködött-e valamilyen ipari létesítmény üzemeltetésében? Mikor és merre használta az OKR-t, jár-e jógázni, volt-e egészségházban? Azért kereste ezeket, mert ha gyakran alkalmazza az adott oldalt, akkor napokon belül ismét megjelenhet ott és célirányosan elhelyezhető az oldalon valamiféle kód. A kódnak a háttérben való futása aztán bejáratot nyithat saját konzolja felé azzal, hogy letölti az oldalt, vagy valamire ráklikkel a felhasználó.

A feltérképezett rendszerek között Andrea talált egy gyakran használt megosztási felületet, úgynevezett oknyomozói hálózatot, ahol Ferenc – több más taggal együtt – kutatókat tart nyilván és publikál. A hálózatban megtalálhatók voltak Ferenc korábbi értekezései, közlései. Ezek többnyire fizikával, társadalommal és közlekedéssel kapcsolatos tanulmányok voltak. Nagyfokú objektivitással rögzített minden kapcsolódó kutatási eredményt, amelyeket korábban az emberek megszavaztak, majd a kutatók eredményeit napvilágra hozták. Teljes nyilvánosság mellett ezeket rendre olyan szervezeteknek publikálták, amelyek ezen információkat tevékenységük során hasznosították, vagy valamilyen módon azok tudatosításában vettek részt. Az információk felkerültek fórumokra, hétfélig vitáknak és elemzéseknek váltak tárgyává. Tudatosító, ima- és meditációs csoportoknak küldték szét, akik a kollektív tudatba történő szétárasztásban segítettek. Ha valamely fejlesztéssel vagy cselekedettel további hatást kellett elérni, csoportos meditációs, koncentrációs összejöveteleket, szemináriumokat tartottak. Egyesek imával segítettek a kívánt folyamatokat.

Andrea detektálta Ferenc korábbi tevékenységét, az oknyomozói hálózat adminisztrátorának nevében és más feladókat meghamisítva több emailben elküldött egy-egy káros csatolmányt. Ha az újságíró rányit, már be is fészkelte magát a kód a rendszerbe, onnan Andreának már nagyon könnyű továbbhaladni.

De amíg ez nem vezetett eredményre, Andrea több száz ősrégi számítógépből átalakított *botot*, zombit távvezérelve távolról a lakás útvonalválasztójának interfészét döngette.

Már vagy fél órája folyt a brute force támadás a célgép ellen, amikor az ajtón Babócsa lépett be.

– Na, mi újság? Örülünk? – kérdezte a nőtől.

– Még nincs eredmény, a csalikat bedobtam, de még nem harapott rá. Lehet, hogy nincs otthon, vagy a gépe egész egyszerűen nincs bekapcsolva. Most a routerét boncolgatom, de még kell egy kis idő.

– Jól van, csináld csak. Viszont haladnunk kéne, fogy az időnk. Nemsoká nekünk is indulnunk kell – mondta és abban a pillanatban az aggregátor elhallgatott. A helyiségben a világítás megszűnt.

Pár másodperccel később a hálózati kapcsolat megszakadt. – Upsz! – mondta Babócsa, mikor a laptop elsötétült.

– Ti szívattok engem! – fakadt ki a nő. – Figyelj, ezekkel a feltételekkel ez így nem fog menni! Stabil eszközök kellene, nem ez a rakás szemét, amit ideadtatok.

– Nincs időnk, hogy ez újra összekalapáljuk, de ennek ma mindenképpen meg kell történnie. Szerzek neked egy feltöltött eszközt, azzal elleszel egy napig. Viszont kapcsolat nem lesz, el kell tipegned a lakásig és ott kell behatolnod.

– Viccelsz ugye? Maholnap eljön az idő, bármelyik pillanatban megindulhat a szülés. Akkor nemhogy programozni nem tudok, egészségházba kell mennem. Inkább küldd el az egyik emberedet egy másik konzollal úgy, hogy lakás hatótávolságában legyen, onnan a többi az én dolgom.

– Megoldjuk. Fél óra múlva egy másik emberem ott lesz, készülj addig fel. Ne okozzál nekem csalódást – mondta Babócsa és kiment az ajtón.

Andrea egyedül maradt a helyiségben. Átfutott az agyán a menekülés gondolata, egyből az ablak rácsait kezdte méricskélgni.

Meddig is juthatnék ilyen állapotban? Hihetetlen, hogy mekkorára megnő egy nő hasa a terhesség idején, ezzel nem igazán tudok megbarátkozni.

Andrea egész életében vékony, sportos volt. Kisfiús alkatához jól illett rövid, tüskés haja.

Most meg ezek a hosszú fürtök. Csak meg kéne valahogy pattanni innen.

Már-már felállt székéből, amikor az ajtó kinyílt, Attila lépett be rajta. Andrea ereiben hevesebben kezdett lüktetni a vér.

– Attila! De jó, hogy látlak, már azt hittem, valami történt!

– Nem, minden rendben. Nem bántottak? – kérdezte a nőtől aggódva és védelmezően hasára tette kezét.

– Nem, nem bántottak. De Babócsa nagyon elszánt, keményen megfenyegetett.

– Én sem tudtam, hogy ez lesz, hidd el. Nagyon sajnálom, tényleg – ölelte meg a nőt. Sajnálom, hogy idehoztunk, megpróbáltam Babócsát lebeszélni.

– Ne sajnáld, te nem tettél semmit, de igazán nem értem, minek ez a nagy felhajtás. Mi van azokban a fájlokban?

– Azt mondja Babócsa – kezdte a férfi, és leült az asztal sarkára – hogy ezekben az iratokban a valaha eddig megírt legkártékonyabb gondolatcsokor került rögzítésre, amely nagyobb rombolóerővel hat, mint bármelyik eddigi. A fájlokban összesített tudományos fel-tételezések – Babócsa elmondása szerint – képesek elpusztítani az emberek hitét, az emberek egyéni, az emberiség – és persze a magyarság – kollektív identitástudatát. További és teljes elterjedése károsabb, mint bármilyen kommunista eszme, világunió, vagy globális egységkor-mány. Azt szokta mondani, hogy ezeknél már a rákos daganat módjára önmagát és közvetlen környezetét is felzabáló kapitalista rendszer is jobb volt. Nagyon fontos Babócsának, hogy minden a tanulmány példányát megszerezze és letörölje. Meggyőződése, hogy ez az utolsó lehetősége ezeknek a gondolatoknak a megfékezésére, talán még nem késő. Ha ez a dokumen-tum napvilágra kerül, az emberek végérvényesen összezavarodnak.

– És te mit gondolsz? Valóban ennyire veszélyes?

– Nem tudom, nem mutatja meg nekünk. Én még csak nem is olvastam, csak annyit tudok, amit nekünk elmondott. Van neki egy kis része az egyik példányból, de senkinek nem mutatta meg, senkiben nem bízik. Nem riad vissza semmitől, már embert is rabolt.

– Még egyet? Kicsodát? – kérdezte Andrea kikerekedett szemekkel.

– Ennek a Ferencnek a testvérét. Akinek a gépét fel kell törni – mondta Attila.

Odakint hatalmas ordítózás és csörömpölés vette kezdetét. Attila szitkozódni kezdett, majd kirohant a helyiségből. Kiérve két társát látta egymással, hangosan vitáztak valamin. Az egyik Tibor volt, Babócsa egyik ormótlan, aránytalan alakú, hatalmas testőre, a másik Gergely, amolyan mindenés, bárgyú tekintetű segítő.

– Tibor azt mondja, Babócsa teljesen megkergült – mondta Gergely, amint kiért hoz-zájuk Attila. – Elmondása szerint hallotta, hogy magában motyog, amikor pedig rákérdezett, hogy meddig kell még itt börtönört alakítani, teljesen kikelt magából. Ordítani, majd őrlőn-geni kezdett, tárgyakkal kezdte el dobálni Tibort.

– Értem, de most mit tehetnénk? – kérdezte Attila. – A múltkor is mondtam, meg-próbálok beszélni vele, de most lényegesebb dolgok is vannak, amikkel foglalkoznunk kell. Ő vezet egyelőre, el kell, hogy fogadjuk a tetteit.

– Te még bízol benne? Tiszta örültség, amit napok óta művel. Attila, szerintem meg kéne fontolnod azt, amit a múltkor mondtam neked.

– Ugyan mit?

– Hát azt, hogy egész egyszerűen át kéne vened a helyét. Sokkal jobb lenne mindannyiunknak. Babócsa egész egyszerűen hülyét csinál belőlünk.

– Én nem vagyok áruló – mondta higgadtan Attila.

– Szerinted normális dolog két nőt fogságban tartani?

Attila a távolba meredt. Az emberrablás neki már nem fér bele.

– Hát nem. Szerintem nem az – felelte. Odalépett Tiborhoz és megfogta a vállát a nála másfél fejjel magasabb hústoronyinak. – Megoldjuk, egy kis türelmet még – mondta és meg-nyugtatóan rámosolygott.

* * *

Ferenc a szobában meditációs pózban találta Pétert. Éppen kinyújtóztatni kezdte izmait, mikor Ferenc benyitott a szobába.

– Az egészségházban isteni módszereket mutattak. Sosem éreztem ilyen jól magam a bőrömben – mondta Péter.

– Örülök neki, gyógyulgass csak! El kell vinnem ezt az adathordozót Babócsáéknak – mondta Ferenc és vékonyka lapkát tartott a kezében. – Megkérhetlek arra, hogy vigyázz Ádámról? Szerintem menjetek le és hozzatok addig valami ebédnek valót magatoknak. Pár órán belül jövök.

– Persze, nyugodtan menj csak. Jól elleszünk – mondta Péter.

Ferenc kilépett az ajtón, majd Ádám behívta Pétert az üveg asztalhoz.

– Mit csinálunk? – kérdezte Péter, miközben Ádám rátette a konzolját a szeizmofészre.

– Emlékszel arra, amikor azt mondtam, hogy anyu mindegyik cipőjének talpában van egy SZ.I.PO.R.-ka matrica?

– Igen, emlékszem.

– Van egy barátom, stratégia. Részt vett SZ.I.PO.R.-ka kifejlesztésében és rengeteg mindenre megtanított – mondta és kiterítette az üveg felületen a kereső oldalakat. – Két éve, amikor elkezdte magyarázni, hogyan működik a rendszer, akkor még nemigen értettem azt, amit mond. Megérteni ugyan nem tudtam, de tudtam neki segíteni, mert volt pár egyszerűbb, jól begyakorolható dolog, amit rám tudott bízni. Megtanította, hogy a SZ.I.PO.R.-ka-ban hogyan keressek meg neki routereket, hozzáférési pontokat és persze konzolokat. Ezzel tudtam segíteni a munkájában. Én megkerestem az eszközöket mindenféle pingeléssel és a hálózaton áthaladó csomagok útvonalának meghatározásával, ő pedig tesztelte a pozicionálási és forgalomirányítási mechanizmusokat. Mivel megvannak a hozzáféréseim még, megtalállok bármit a rendszerben.

– Meg tudod keresni Eszter cipőjében lévő matricát?

– Simán!

– Ez fantasztikus! És ha megvan, honnan fogjuk tudni, hogy valójában merre van? Tudod, földrajzilag?

– Emlékszel, ez egyúttal egy pozicionáló rendszer is. Ha elérem matricát, le fogom tudni kérdezni a pozícióját is. Egyszerűen megnézem a koordinátáját.

– Oh! – ismerte fel Péter.

Ádám a hatalmas üvegfelületre kiterített oldalak fölé hajolt.

Miközben mindenféle módon keresgélt, beszélni kezdett Péternek a rendszert irányító routing táblákról, meg az irányító protokollokról. Péter ebből nagyjából annyit értett, hogy ez a hatalmas rendszer úgy épül fel, hogy minden eszköz ismeri a területi vezérlő és a saját területen belül minden egyes másik konzol címét. Tehát minden konzol tudja, ha üzenetet kezdeményez, merre kell elküldenie azt. Az eszköz időközönként elküldi az összes szomszédjának a teljes irányító tábláját, mely tartalmazza az esetleges változásokat is. Ezek alapján az összes többi frissít.

Ha bekerül egy új kliens a képbe, akkor az a közvetlen mellette lévőtől – ideiglenesen – kap egy táblát, amellyel dolgozik. Ezt pontosítja, a kapott gráfban megkeresi a legrövidebb útvonalakat és az ahhoz tartozó első állomásokat, így definiálja önmagát.

Ebben a pillanatban hatalmas csattanás hallatszódtott a szomszéd szobából. Egy nagyobb felület padlóra eső hangja verte fel a lakás. Mindketten felkapták a fejüket. Péter ösztönösen elé állt, testével takarta Ádámot.

Ennek ellenére Ádám megkerülte és megindult a hang irányába. Péter utána nyúlt, de már nem érte el.

Ekkor a halálra rémült macska rohant be a kissozóba, majd az üvegasztal előtt lévő háromszemélyes kanapéra felszaladva elbújt annak háta és a fal közötti részbe.

– Mirkó! – kiáltotta dühösen Ádám és megindult a másik szobába.

Kis idő múlva Ádám visszajött, majd egy nagy, keskeny dísz tárgyat hozott a kezében. Egy sötétbarna, ágaskodó paripát ábrázoló lakkozott faragást.

– Leverte a falról. Már korábban is játszott vele. Felmászott a függönyön, majd amikor vele egy magasságba ért, addig-addig piszkálta, amíg sikerült leszednie.

– Mirkó a macska? – kérdezte Péter.

– Mirkó, a macska – bólogatott Ádám és közben letámasztotta a tárgyat a falhoz.

Ádám visszalépett az asztalhoz. Kis keresgélést követően elkomorodott, egyre elkeseredettebb ábrázata lett.

– Mi a gond, valami baj van?

– A matrica jelenleg nincs a rendszerben, nincs IP címe. A MAC címének a jelzése „halott”, ami azt jelenti, hogy korábban valahol szerepelt, de most semelyik eszköz nem tudja, merre van. Mindegyik törölte a saját táblájából. Ilyenkor a jelzések, mint a tengeren egy hullám, végigsöpörnek a hálózaton és mindegyik eszköz frissíti a bejegyzést.

– Akkor most ezzel nem tudunk tovább haladni?

– Hát, nem is tudom. Ha olyan területen van, ahol nincs elegendő térerő, ahol nem láthatunk rá, nem tudjuk meg, merre van. Látod itt, a térképen ezeket a fekete foltokat? Ezek itt lefedetlen területek, nincs a közelben konzol, vagy hozzáférési pont, vagy matrica.

Mind a ketten elcsöndesedtek. Péter visszaemlékezett, hogy az egészségházban megtanították neki a gondolkodás hatásos módszerét, amely ciklikus váltogatás a gondolatok áramlása és a gondolatmentes időszakok között. Rávezették arra, hogy egy probléma megoldásához szükséges kreativitás és a friss, életteli ötletek mind a csendből, a semmiből erednek. Onnan emelkednek fel. Új, kreatív és a határokat átlépő bevillanások a tevékeny szakaszok közötti csendből, a forrásból származnak, nem pedig a folyamatos, feszített gondolkodás révén. Megtanították, hogyan tud gondolatmentesen tudatos lenni. Ha valahányszor válaszra, megoldásra vagy kreatív ötletre van szüksége, egy pillanatra hagyja abba a gondolkodást és irányítsa figyelmét a csendre.

Abbahagyta hát a problémageneráló és önmarcangoló fejtegetést és kiment egy kávé készíteni. Amint a vizet engedte a csapból, a megoldás – mintegy – végigszaladt rajta. Félhangosan, hogy a konyhából Ádám is hallja, elkezdte mondani az ötletet.

– Ha nem látjuk a matricát, pedig tudjuk, hogy ott van valahol, akkor három lehetőség van. Az egyik ötlet az, hogy valahogy el kéne érni, hogy mozogjanak. De gondolom, ezt innen nem tudjuk elérni, tehát ez kilőve – mondta, miközben Ádám kijött utána a konyhába. – Van lehetőség arra, hogy minden kliens és konzol térereje valahogy megnövekedjen? Hogy a lefedett területek nagyobbá váljanak?

Ádám furcsán nézett rá.

– Komolyan mondtam – erősítette meg Péter és visszament a szobába.

– Nem tudunk teret görbíteni – mosolygott Ádám. – A kisugárzott jelek teljesítményének szabályozása pedig eszközönként automatikus, nem lehet központilag befolyásolni.

– És nem lehet a lefedetlen helyekre valahogy új eszközt vinni? Ha eszközt juttatunk oda, akkor ez a terület kifehéredik, nem? – bökött rá Péter az üveglapon az egyik fekete területre. – Ha itt valamivel jelerősséget teremtünk, akkor megláthatjuk a matricát. Nagyobb eséllyel találjuk meg, ha esetleg egy vastag falú épületben, vagy pincében van. Nem?

Ádám egy pillanatra megmerevedett, tekintete a távolba meredt.

– Te egy zseni vagy!

– Mi jutott eszedbe? – kérdezte Péter.

– A Hálón van egy társaság. A tagjai sportot üznek abból, hogy aktív ismétlőkkel és matricákkal kifehéricsk a lefedetlen területeket.

– Erről már hallottam, Ferenc beszélt róluk.

– Megkérhetném őket, hogy segítsenek most telepítés nélküli, ideiglenes eszközökkel.

– És szerinted fognak segíteni, ki fognak menni a területekre? – kérdezte Péter.

– Figyeld csak meg! Hidd el, ezek nagyon kockák, imádják, ha esemény van, az egyiküknek még saját autója is van, felszerelve mindenféle kutyüvel. Olyan, mint egy mobil átjátszóállomás – felelte Ádám és már neki is állt megfogalmazni az üzenetet. Pár sorban leírta, hogy édesanyját keresi, akinek ruházatában egy matrica van elhelyezve, és a megtalálásában szeretne segítséget kérni. – Sokan fognak szerintem segíteni, de azért addig megpróbálok még valamit.

– Rendben. Lemegyek és hozok addig ebédnek valót – felelte Péter. Ádám pár szóval elmondta neki, hol találja az épület élelmiszer elosztóját. Péter már kifelé tartott, mikor hallotta, hogy Ádám a konzolján máris beszél valakivel.

Péter belépett az ellátó helyiség ajtaján. A helyiségben hatalmas hűtőkben és polcokon temérdek mennyiségű készétel, alapanyag, zöldség és gyümölcs sorakozott.

– Szervusz, Szandra vagyok, miben tudok segíteni?

– Őő, igen. Étélért jöttem – felelte Péter a bemutatkozó lánynak. Ahogy kimondta érezte, hogy a mondat nem volt valahogy a helyén. Bizonyára tudta ez a lány, hogy étélért jött, hiszen ide ezért jönnek az emberek.

– Mire gondoltál ezen a szép délelőttön, ennél valami zöldséges tésztát mondjuk, vagy a könnyű ragut például? Nem láttalak még eddig, nem tudom, mit szeretsz?

– Péter vagyok, Eszterék ismerőse. Ádámra vigyázok éppen és magunknak vinnék valamit ebédre.

– Ádám? Ó, én abban tudok neked segíteni. Ádám imádja a tejet, a joghurtokat, a zabos dolgokat – mondta és elkezdte a maga előtti konzolt nyomkodni. – Neki viszont – az elmúlt hetek étkezése alapján – lassan hiánya kezd lenni a B és F vitaminokból, úgyhogy ha megengeded, hadd javasoljam a következőt: hal mellé párolt zöldséget ajánlanék, vagy krumplit.

– Te hogy-hogy tudod, miket evett Ádám? – kérdezte Péter meglepődve. Ahogy kimondta, egyből eszébe jutott, hogy úgy viselkedik, mint aki a holdról jött.

A lány, mintha egész nap marslakókat szolgálna ki, nem zavartatta magát.

– Ádám önkaratából benne van a szaktanácsadás programban, így folyamatosan nyomon követjük az étrendjét. Persze nem dekára és kilokalóriára bontva – vannak persze, akik ezt is kérik –, hanem a kiegyensúlyozottabb étrend kedvéért. Életkorának, vércsoportjának és sok más tényezőnek figyelembevételével ajánlunk neki különféle ételeket, nem megfélekezve persze a keresztallergiájáról.

– Legyen akkor zöldség és hal, köszönöm a javaslatot – mosolygott Péter.

Pár pillanat múlva kezében tartotta a kis csomagot, ami az ebédjükhöz kellett. Kezdett hozzászokni ehhez a kellemes érzéshez, ahhoz, hogy az emberek segítik egymást, hogy mosolyognak és odafigyelnek a másokra. Annak idején, a balesete előtti világ egy ellenséges és teljesen értelmetlen hely volt számára. A sorozatos kudarcok hatására saját létezése és más emberek cselekedetei mély utálatot váltottak ki belőle. Ezt az elkeseredett világot erősítette folyton, újra és újra megteremtette reaktív és folyton panaszkodó elméjével. Maga körül folyamatosan csak negatív dolgokat látott és érzékelt, ami ezt a világgépet tükrözte vissza. Az életét átszövő félelemtől és a háttérben meghúzódó aggodástól egy olyan univerzumban élt, ahol folyamatosan az elmúlás, a halál, öldöklés és pusztítás vette körül. Az elmúlt napokban azonban minden egykettőre megváltozott, teljesen kivirágzott. A kényszerkapcsolatokat teljesen nélkülöző, mégis empatikus világ vette körül, ahol a frusztráció teljesen eltűnt. Kezdte azt érezni, hogy minden rendben van, bizodalma lett az életben.

Még mindig ezek a gondolatok jártak a fejében, amikor visszaért a lakásba. Az előszobából látta, hogy Ádám teljesen felvillanyozva nyomogatja és húzogatja ujját az üveglapon.

– Helló! Hoztam kaját! Mizújs a nagy kibertérben? Van sikerélmény? – kérdezte Péter.

– Elég jól haladunk. Páran – akik közel laktak a fekete foltokhoz és volt matricájuk – kiszaladtak és elhelyeztek egy-egy matricát, látod? – mondta Ádám és kifehéredett területeket mutatott az üveglapon látható térképen. Péter csak most vette észre, hogy az üveg alapszíne a

szélétől befelé haladva tejfehér színű. – Azt írják, volt valaki, aki az Alföldön egy gémeskút oldalára rögzített, nem talált semmi használhatót – mondta mosolyogva.

– De, gondolom, Esztert, nem talátlad még meg? – kérdezte Péter.

– Sajnos még nem – felelte Ádám. – Viszont beszéltem az egyik barátommal, aki részt vett a rendszer kifejlesztésében. Egyeztettünk és elmondott egy nagyon jó ötletet. Üzemeltetői célból van minden területi routernek egy funkciója, amelyben képes emailt küldeni, ha bizonyos feltételek teljesülnek. Sikerült beállítani őket, hogy küldjön üzenetet az az eszköz, amely olyan irányítótábla frissítést kap, amelyen szerepel anyu matricájának címe.

– Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy nem kell folyamatosan itt keresgelnünk, mert azonnal értesülni fogunk a megjelenéséről, ugye? – kérdezte Péter.

– Pontosan! – felelte Ádám. – Teljesen jól mondod.

– Akkor nincs más dolgunk, mint várni és jól megebédelni – mondta Péter. – Jut eszembe, Ferenc merre lehet már? Jó régen elment itthonról.

* * *

Eszter félig hátradőlve ült az ágyon. Mivel nem nagyon volt mit tennie, kihasználta hát a nyugalmat és magában úszkált. Így nevezte, amikor meditatív állapotban a kis szentélyébe húzódott vissza. Ez számára egy vizualizált tengerpart volt, pár pálmával és egy közékük kifeszített, fonott nyugágygal. A szentélyében nem igazán szokott elmozdulni a partról, de most kivételesen megmártózott a habokban is. Már éppen lépkedett ki a vízből – érezte, ahogy a forró homok égeti talpán a bőrt –, amikor a gondolatszál bekúszott elméjébe. Nem is igazán gondolat volt, hanem érzelemfoszlány, vagy inkább sejtelem. Az elméje egyből rácsapott volna a friss falatra, de Eszter – mintegy megfigyelőként, elméjének éber őreként – rálátott a jövővényre, így elméje abba már nem tudott belekapaszkodni, szétanalizálva mindent abban elmerülni, felerősítve azt, abba beleinkarnálódni. Otthagytta a partot. Még utoljára beszívta a sós levegőt, lábujjaival belefűrt a forró homokba, köszönetet adott a nyugalomért, a melegért.

Kinyitotta a szemét. Nem tudta pontosan, hogy mennyi volt az idő, mert elvettek tőle minden elektronikus eszközt. Még az óráját is, nehogy valakinek üzenetet, vagy jelzést tudjon küldeni. Azt persze nem tudták, hogy Eszter emiatt egyáltalán nem aggódott, mert egy nyomkövető volt az egyik cipőjébe rejtve. Igaz ugyan, hogy elvették a holmiját, de annyira nem voltak alaposak, hogy a ruháját átvizsgálják. Érdekes módon az emberrablás belefér nekik, de arra nagyon odafigyeltek, nehogy molesztálják és az erőszak gyanúja hulljon rájuk. Amikor idehozták, erre a helyre, Eszternek megfordult a fejében, hogy a ruháit majd át fogják vizsgálni, de ahogy aggodalmát észrevette, egyből éberebb lett. Nehogy a rettegett jelenetet megteremtse, inkább rögtön mantrázni és vizualizálni kezdett egy másik képet. Egy nyugodt, erőszakmentes képet. Amikor a félelem energiája már transzmutálódott, lecsillapodott, már szabadon engedte a gondolat áramát. Alternatív terveket is kieszelt, hogy ha véletlenül a cipőjét akarnák babrálni, elkezd majd hisztérikusan viselkedni. Majd mindenféle allergiára hivatkozik, meg hogy a cipőjében speciális lábbetét van, ilyesmi. De mindegyre semmi szükség nem volt, ruházata szóba sem került.

Mit nem adnék egy kis zenéért. Egy kis charleston most igazán jól jönne.

Eszter úgy ítélte meg, ismét eljött az idő, amikor neki pisilhetnéke támad. Odament az ajtóhoz és mivel a kérdésekre odakintről senki nem felelt, hangosan dörömbölni kezdett.

Kíváncsi volt, most éppen melyik posztol. A két tagbaszakadtnak az érzelmi érettsége nulla volt, de az Attila és ez a fickó, a Gergely, az más tészta. Tudta, hogy hat rájuk, az önérzetükre. Gergely meg, ahogy az auráját látja, teljesen odavolt érte. Amikor csak a közelébe ért, teljesen elöntötte a másikat a rózsaszín és a narancs. Előző nap, miután megfigyelte és ezt észrevette rajta, Eszter hagyta, hogy a fehér ruhája koszos maradjon. Egyik kezén egy picike

sérülés miatt vékony sávban megfolyt a vér, nem törölte le, hagyta. Így legalább tovább mélyíthette a férfiben a szájalom érzését, a feléje irányuló aggodalmat, a zavartságot.

Szerencsére Gergely jött érte. Ahogy az ajtón kilépett, Eszter picit belerúgott a vas küszöbbe, a vaslemez ajtó hatalmasat kondult. Úgy csinált, mint aki megbotlott. A másik egyből elkapta, segítette. A mosdóval gyorsan végzett, mert nem akarta, hogy a férfi türelmetlen legyen.

További időt akart nyerni.

– Kimehetnék friss levegőre is? – kérdezte Eszter. Ahogyan egy pillanatra látta, hogy a férfi hezitál, további csapatokat küldött. – Még a börtönökben is volt sétáltatás, de maguk biztos tudják ezt...

– Igen, kikísérem – felelte Gergely zavartan. – Sosem voltam börtönben. Tudja, mi nem vagyunk bűnözők! – szabadkozott. – Én biztosan nem.

– Már hogy ne lennének azok, régen ilyesmiért biztosan börtön járt. Akárhogy nézzük, az bizony emberrablás, amit csinálnak! – mondta fennhangon. A férfi kék alapszínű aurájában csak úgy háborogtak a színek, de végül aztán nem válaszolt semmit. Eszter épített a férfi kihasználhatóságára, de vigyáznia kellett, nehogy átessen a ló túloldalára. Kenujával finoman lavírozott a férfi lelkének folyóján.

Megy ez, megy ez!

A folyosó végén kiértek a teraszra. Csöndben maradt, mély levegőt vett és körbenézett. Próbált minél több információt magába szívni, hátha valami fontossá válhat egy esetleges szabadulásnál.

Egy régi iparterület egyik épületében, az emeleten voltak. Mindenütt hátrahagyott mezőgazdasági gépek és eszközök árválkodtak.

Úgy tudtam, ezeket már rég újrahasznosították.

Az udvaron egy utánfutó.

Talán ez lehetett az a hangos aggregátor, amire reggel ébredt. Mellette egy gépfegyveres őr ácsorgott. Amerre nézett, mindent alacsony, fiatal erdők, dús vad növényzet borított, régen itt szántók lehettek. Messze a távolban egy apró pont lebegett a magasban. Nem tudta kivenni, hogy mi volt az, és hogy milyen messze lehetett. Lehet, hogy repülő volt, de az is lehet, hogy csak egy madár. Nyugatról fúj a szél, gyengén víz illatát hozta magával. Mint régen, gyermekkorában a Tiszánál.

Igazi halszag.

Egy folyó közelében lehettek. Nyugaton, messze a távolban nyúlánk hegyet látott, négy-öt száz méter magas lehetett.

Talán a Pilis valamelyik hegyvonulata? Nem tudta megállapítani.

Amikor elrabolták, nem sokat utaztak vele, ha jól figyelte, északra tartottak. Talán negyven-ötven percet mentek azzal a lassú járművel.

Valószínűleg Göd és Sződ környékére hoztak.

Eszébe jutott, amit annak idején Ádám mondott erről az egész térerő dologról, hogy a konzoloknak sokszor fél méter elmozdulás elegendő lehet ahhoz, hogy újra jelet találjon. Lassan, mintha mozgását akarná kielégíteni, sétálni kezdett. Közben meg-megállt, nyújtózott egyet.

Ide-oda járkált, majd végül visszaállt a férfi közvetlen közelébe.

Már vagy tíz perce álltak kint nézelődve. Eszter úgy érezte, tovább nem maradhat kint, a férfi – bármennyire oda van érte – lassan kiszúrja, hogy valamiben mesterkedik. Miközben lassan kibújt a cipőjéből, beszélni kezdett.

– Tudja, megértem én magát. Hisz valamiben, ami merőben más, mint a megszokott, de attól még maga nem rossz ember. Tudom én az elejétől fogva, hogy maga nem az a bűnöző alkat. A másik három, az más tészta, Babócsa, meg a két háremhölgye. De maga a lelke

mélyén jó ember – mondta férfinak és megfogta az alkarját. – Picit fájni kezdtem, kérem, kísérjen vissza.

A férfi gondolataiba merült, összezavarodott.

Ahogy visszafelé lépdeltek, észre sem vette Eszter megváltozott, kecses járását, tündérlépteit.

Fel sem tűnt számára, hogy a nő mezítláb jött vissza a teraszról.

* * *

Az ellátóban segítő lány tanácsára Péter finom párolt naphalat készített citrommal, fokhagymával. Eszter konyhája jól felszerelt volt. A helyiség olyan lakót tükrözött, aki minden bizonnyal szeret főzni.

A halszeleteket zöldségágyra fektette, enyhén sózta, szórt rá borsikafüvet, koriandert, édesköményt, rozmaringot, leöntötte citromos-fokhagymás lével.

Mire végzett az ebéd elkészítésével, Ferenc is megérkezett.

Elmesélte, hogy odaadta Babócsa egyik emberének a holodrive-ot. Nem nagyon értette a dolgot. Nem kérdezték, készült-e róla másolat, van-e másnál is belőle. Mintha nem is érdekelte volna őket, hogy a dokumentumok minden példányát megszerezzék. Mintha csak azt akarták volna sugallni, hogy ne próbálkozzon a közzétételével, mintha csak meg akarták volna félemlíteni. Péter pár szóban beszélt Ferencnek Ádám tervéről a matricával, meg a routerekbe írt levélküldő kis programról.

– Hallom, milyen jó ötleted van a matricával – mondta Ferenc, ahogy belépett a Star Wars birodalomba. – Szuper, hogy eszedbe jutott, szerintem bejöhét a dolog! Hogy állsz vele?

– Sajnos még nem sok eredmény van – felelte Ádám. – Látod ezeket a területeket? – kérdezte a térképre mutatva. – Ezek nemrég még fekete, lefedetlen foltok voltak, most majdnem mindet besugározták térerővel. Kivéve ezt a kb. tízet – mutatott az üveglapon a Mátra és a Mecsek árnyékolt területére, a Szentendrei sziget kis részére, területekre a Hortobágy közepén, Szeged felett, a Duna mentén délre, a Balaton felvidéki dombjai által körbehatárolt területeket, pár foltot a zalai dombok között. – Vagy e területek valamelyikén tartják fogva, vagy máshol, ahol nincs valami miatt térerő. Mondjuk egy mély pincében, vagy egy régi, nagyon vastag falú vasbeton épületben.

Amikor Péter bejött a konyhából, vízzel kínálta Ferencet.

Hiába szólt hozzá, a férfi egész egyszerűen nem figyelt rá. Tátott szájjal mutatott az asztalra.

A térképen, az egész Szentendrei sziget hófehér köddé változott. Több ezer apró fénypont gyúlt, amelyek aztán északtól délnek tartva, szabályos karikákra növe betérítették az egész területet a Dunakanyartól egészen az Óbudai szigetig.

– Azt a leborult szivarvégét! – kiáltott fel Ferenc. – Hát ez meg hogyan lehetséges?

Csak álltak a kijelző előtt és figyelték ezt a gyönyörű nyári, virtuális hóesést.

Az oldalon a kommunikációra szolgáló részén a hozzászólások egyszer csak betérítették mindent. A fejlesztők ujjongtak, és hosszú sorokon keresztül dicsérték és magasztalták egy kovács nevezetű társukat. Ahogy Ádámék olvasták a sorokat, megtudták, hogy ez a kovács becenevű srác a terület fölött lakik és felengedett egy meteorológiai léggömböt, kihasználva a déli széljárást. Beterítette a szigetet több ezer biológiailag teljesen lebomló alapanyagokból készült matricával. A matricák persze egyből összeszinkronizálódtak egymással és kialakítottak egy összefüggő, nagykapacitású hálózatot a területen.

Másodpercekre elnémultak, és csendben figyelték az üveglapot. Mindannyian ugyanarra gondoltak, hogy ha ezen a területen tartják fogva Esztert, most ezzel megtalálhatják. Ádám ezt követően hosszú-hosszú percekig keresgélt a log fájlokban, de sajnos nem talált semmit. A rendszerhez újonnan csatlakozó matricák teljesen lebénították az eszközök közötti

kommunikációt, mindegyik konzol és ismétlő a saját routing táblájával volt elfoglalva. A hálózat csak úgy izzott az irányító protokoll üzenetektől.

Vagy tíz perc is eltelt, mikor már a kezdeti túlterhelés lecsillapodott. Egyszer csak megérkezett Ádám konzoljára egy üzenet. Aggodalommal telve, de mosolyogva összenézett Péterrel.

– Meg sem merem nézni – mondta halkán és az üveglapon egy mozdulattal lehúzta a kiterített térképszelvényt és behozta az üzeneteket.

– Ne aggódjál – mondta neki Ferenc. – Biztosan *az* az üzenet érkezett meg.

Egyszer csak Ádám nagyot sóhajtott és elmosolyodott.

– Ez egy script által küldött üzenet és egy fizikai címet tartalmaz. Biztosan *az*, amit kerestünk. Nem ismerem fel fejből, de nem lehet más – mutatott egy hosszú számokból és betűkből álló hosszú kódsorra.

– Ha az, amit mi keresünk, akkor a pozícióját is meg tudod találni? – kérdezte Ferenc.

– Persze, akkor már az is meglesz! – felelte Ádám és buzgó gépelésbe kezdett az üvegfelületen. – Az már biztos, hogy amit keresünk, az új matricák egyikére van felcsatlakozva, tehát a Szentendrei-szigeten van. Még kell pár perc, amíg pontos pozíciót szerzek.

* * *

Babócsa intézkedésére hoztak két konzolt Andreának. Erős, stabil gépek voltak, amelyekkel egykettőre létrehozta a szükséges kapcsolatot. Már vagy öt perce a Hálóban volt, amikor egyszer csak totális túlterhelés alá került minden. Már kezdett volna kiabálni, szitkozódni, hogy milyen vacak a kapcsolat, amikor is eszébe jutott egy kis program, amely képes minden, a hálózaton megjelenő csomagot megjeleníteni, analizálni. Segítségével kideríthetők, milyen eszközök foglalják a csatornát, mekkora forgalmat bonyolítanak egyes gépek. Nagyon rég nem kellett ezt a programot használnia, de most mégis elővette és ráeresztette a hálózatra. A program segítségével elfogta és megjelenítette az összes üzenetet. Mindenütt irányító protokollok száguldoztak, és ez a rengeteg csomag volt az, ami lassította a kapcsolatot. Egy ideig nézte még, majd mikor csillapodni látszott a terhelés úgy döntött, folytatja tovább, amit elkezdett.

Andrea rövid instrukciókkal segítette Babócsa emberét, azt a férfit, akit Ferenchez küldtek, hogy konzoljával kerüljön a lakásban üzemelő hozzáférési pont hatósugarába.

– Mennyi ideig tart? – kérdezte Babócsa.

– Sok mindentől függ, lehet pár perc, de ha erős kóddal védték, elképzelhető, hogy több órát vesz igénybe – felelte Andrea sejtelmesen. A férfinak nemigen tetszett a válasz, haragosan nézett a lányra, mintha sejtene, hogy forral valamit.

– Hát akkor húzzál bele! – vetette oda és kisietett a szobából. A folyosón kiadott pár rövid utasítást és az egyik emberét beparancsolta a szobába.

Andrea abban reménykedett, Attilát küldi be hozzá, de az érkező embert azelőtt még nem látta. Szerette volna tisztázni Attilával, hányadán állnak. Azt tudta, hogy érez valamit a férfi iránt, de abban nem volt biztos, hogy ő is ugyanúgy érez. Az együttléjük során ez nem került szóba, nem volt téma. Andrea is csak akkor került tisztába saját érzéseivel, amikor egy-két hónappal együttléjük után találkozott egy másik férfival és egész este Attilán jártak a gondolatai. Ekkor figyelte meg saját reakcióit és tisztába került önmagával. Erre a múltkor jött az az emberrablás.

Meg is kérhetett volna, hogy segítsek. Nem mondtam volna nemet.

Elveszett ember volt, tudta jól magáról.

Problémás fiatalkora volt. Nevelőszülei hiába szerették, ő mégis lázadó lett tizenkét éves korában. Kapcsolatait egyáltalán nem lehetett zökkenőmentesnek mondani. A pár éve véget ért hosszabb kapcsolatát követően ébredt rá arra, hogy a férfiakban mindig saját apját

kereste. Négy év után, amikor már komolyabbra fordulhatott volna a dolog – szülei elvesztésének traumája miatt – egész egyszerűen szabotálta a kapcsolatát. Addig-addig kínozza a másikat, míg végül szakítottak, szakíthatott.

Csak hogy megelőzzön egy újabb „elhagyást”.

Csak hogy kevesebb fájdalommal legyen vége.

Andrea nekiállt a router feltörésének. Sorra kipróbálta azokat a felhasználó neveket és jelszavakat, amelyeket a kisebb hálózatok útvonalválasztóiban alapértelmezettként beállítanak. Először a leggyakoribb típusokat választotta. Szerencséje volt, az ötödik típusal sikerrel járt. Abban a pillanatban, amikor hosszabb időre nem válaszolt az eszköz, nagyot dobbant a szíve. Már tudta, hogy vagy letiltja a router a sokszori próbálkozás miatt, vagy beengedi az admin felületére.

Egyszer csak megjelent az eszköz beállítási felülete. Bent volt.

Hát akkor ennyi volt.

Innen már pár lépés és a lakás bármelyik gépéhez hozzáférhetett. Elkezdte feltérképezni a hálózat elemeit, azt, hogy bejutott, egyelőre titokban tartotta.

Andrea akaratlanul is hátrapillantott a szeme sarkából.

Attól nem tartott, hogy Tibor rájön, miben settenkedik, nem félt. Tibor nem volt túl okos, de Andrea óvakodott attól, nehogy észrevegye, ha netán bejut a számítógépre. Addig nem akart Babócsának megmutatni semmit, vagy netán letörölni, amíg nem látta a saját szemével, miket is tartalmaznak azok a fájlok.

Érezte, hogy elkezdett a torkában dobogni a szíve. Andreát kíváncsivá tette, mi lehet az iratokban. Gyanús volt neki ez az egész.

Fél perccel később ott találta magát a mappában. Nem volt túl nagyméretű a tanulmány, négy darab párszáz kilobájtos fájl volt benne. Sietnie kellett, Tibor fel-alá járkált a szobában.

Ráklíkkelt a legkisebbre.

Gyerünk, na mi lesz már!

Ahogy megnyílt a fájl, a képernyőn nagy betűkkel szervezetek, nevek és a hozzájuk tartozó email címek jelentek meg. Ebben a pillanatban Tibor feje megjelent Andrea vállá felett és egyenesen a képernyőre bámult.

– Mizújs? Hogy állsz?

Andrea hatalmasat ugrott, teljes testében összerezett. Testében szétáradt az adrenalin.

– Ó, hogy az a ...!! – kiáltotta el magát. – Terhes vagyok, az Isten áldjon meg! Nem elég, hogy itt sürgettek, te meg itt ijesztgetsz engemet, eszednél vagy? – kiabálva játszotta meg az ijedtet. Igazából kicsit rájátszott, hogy haragja nagyobbak tűnjék.

– Bocsanat, ne haragudj – mondta a férfi, miközben hátrébb lépett és leszegte a fejét.

Andrea kihasználta a férfi zavarodottságát és kapkodva megnyitotta a törzs dokumentumot, amely a tanulmány központi részét tartalmazta. A legelején található összefoglalóval kezdte, egy gyorsolvasási technikát használva. Egy szempillantással három-négy szó jelentését dolgozta fel. Nem állt meg a szöveget teljességében értelmezni, hanem tudatosan kényszerítette magát a haladásra. Ezzel a módszerrel pillanatok alatt átolvasta a bevezetőt, sikerült neki négy-öt perc alatt nagyjából áttekinteni az iratot.

Kiderült, hogy a dokumentum egy összefoglaló tanulmány, amelynek elkészítésére az emberek kérték meg a kutatókat a többség akarata alapján, a választási rendszeren keresztül. A tanulmány mögötti kutatások célja kideríteni, hogy mi történt az emberiséggel a 17 éve kiteljesedő folyamatban.

Az irat bevezetőjében az állt, hogy a Hullám elindulásával az addigi életük teljesen megváltozott. Mindenki a Földön – még azok is, akiknek tudatlansága olyan mélységes volt, hogy az elméjük alkotta konstrukciókból nem tudtak elsőre kiszakadni – megtapasztalta az Élet egy teljesen más dimenzióját. A végigszáguldó történések következtében körülöttük

minden a feje tetejére állt, minden korábbi rendszer, norma és szokás részeire bomlott, megsemmisült. Az embereket olyan belső és külső élmények érték, amelyeket korábban még nem tapasztaltak. Abban biztosak voltak, hogy ezt a kincset immáron nem veszíthetik el. Ha szabadon dönthetnek róla, hogy megtartsák ezt az állapotot vagy visszalépjenek az álomba – és ebben az egyben mindenki egyet értett – azt választották, hogy megmaradjon ez az új világ. Talán a világon most elsőként adatott meg – a tudatosság következményeként – a kondicionálatlan döntés, a valódi választás lehetősége. Tudták ugyan, hogy ezek a megélt megtapasztalások az elme számára felfoghatatlanok, de hogy a tudatosságot teljesen kiterjesszék, megbízták az emberiség kutatóit, tudósait, hogy derítsék ki, mi történt velünk.

Most először az életben arra adtak megbízást kutatóiknak, hogy igazán az Életet szolgáló kérdésre találják meg a választ. Az emberiség megbízta a tudósokat, hogy találják meg, hogy a Hullám óta mitől lett békésebb minden egyes ember, miért éreznek egyesek Egységet másokkal, adjanak választ az emelkedettebb tudatszintre és a mindenki életében jelen lévő folyamatos szinkronicitásra, az emberek alkotta energetikai rendszerekre a csoportokon belül, a gondolat áramlásának fényénél is sebesebb természetére, az egyéni és kollektív teremtés folyamatára. És hogy mitől lett egyszerre mindenütt csend.

Mélységes, mindent körülölelő csend.

***

A következő rész, amelyet Andrea elolvasott, a tudatról szólt. A fejezetben az író előre figyelmeztette az olvasót, felhívta a figyelmet a szavak korlátozott jelentésére. A tudat szó tekintetében a hétköznapi használatból adódóan is két különböző dologról van szó, amelynek egyike az a pszichológiai állapot, amely kapcsán inkább egy akaratlagos cselekvést, vagy tett mögött meghúzódó Freud-i szándékosságot értünk. Így érthető, ha valakit „tudatos” módon teszünk.

„A másik értelme a tudat szónak pedig a minden létező és megnyilvánult mögött meghúzódó megnyilvánulatlan. De ismerhetjük úgy is, mint a létezést önmagát, vagy a mindenütt jelenlévő, fogalmi kolonctól és mentális képtől megtisztított Istent, az Életet, a Mostot, a csendet. Vagy ismerhetjük az érzékelés-, vagy a gondolat és a gondolkodó mögötti állandóság érzéseként, a figyelő jelenlétként. Amiből minden létező előemelkedik, az önzonosságról kialakított elképzelés nélküli állapotot, a mentális erőfeszítés és fogalmi megértés nélküli, meztelen transzcendentális intelligenciát. Mindegy hogyan nevezzük. Azt, amely minden kultúrának a része, amely felé minden vallás igazi, megmásíthatlan gyökerében álló tanítás mutat.”

Andrea kapkodva tovább olvasott.

A következő részben összegyűjtésre kerültek azok a módszerek, amelyek önmagukban, vagy az önismeret kiteljesedése okán, vagy a tudatot elhomályosító elmeobjektumok – pl. végeláthatatlan gondolatfüzerek, ítélezések, hiedelmek, projekciók – szabadon engedésével, az emóciók – mint a testi reakciók – mögé látással kivirágozni engedik a tudatot. Ezen módszerek a tudati frekvenciát növelik, ami a magunk okozta hétköznapi szenvedés végét és minőségibb életet jelenti.

Számtalan kultúrából, a legkülönfélébb módszerek kerültek összegyűjtésre, mint az önmegvalósítás útjainak kifogyhatatlan eszköztára. A gyűjtemény bevezetőjében állott az a nagyon fontos intelm, miszerint egyik út, egyik módszer sem válhat önmagában a megvilágosodás kizárólagos eszközévé, mivel nem kárpótolhatja a legfontosabbat, a tudati változást és hogy végső soron minden módszert, minden eszközt el kell tudni hagyni, mert az akadályt fog végül jelenteni.

Andrea gyorsan átszaladt a bekezdéseken.

Olvasott arról, hogy ajánlatos rendszeresen parkokban, erdőkben tartózkodni, állatokkal találkozni, mivel az Élet eme gyönyörű képviselőivel szemben az elme kevésbé ellenálló. Figyelhetünk egész egyszerűen a csendre, sétánk alatt eszközünk lehet az ítélkezéstől és címkézéstől mentes szemlélődés. Az ellenfeszülő egős identitás a megmintázott szerepek hiányában lecsöndesedik, könnyebben feloldódik.

Ajánlatos rendszeresen olyan gyakorlatokat végezni, ahol az elme vezetése, elcsendesítése, megtisztítása következtében a tudat kivirágozhat. Ez lehet például ima; agykontroll, amely során megfigyelünk minden testrészt, belsőkbe, önmagunkba merülhetünk, megismerhetjük és használjuk elménk, ennek hatására függetlenedhetünk tőle. Meditáció, amelyet nagyon helyesen már az óvodákban és iskolákban bevezettek. Alkalmazhatjuk a reflexációt, vagy a relaxáció számos módozatát. Ezen módszereknek alaprendeltetésükön – mint például a stressztől mentes élet, a mentális potenciálok kibontakozása, a személyiség belső egyensúlya – felül csodálatos hozománya, hogy az ember megtapasztal egy öntudatlan elmeműködéstől mentes állapotot, az adott módszer elősegítheti az ehhez szükséges „nyomógomb” megtalálását. Az elme végtelen monológjai elapadnak, aminek következtében az már nem végezheti folyamatosan önpreparálását, elkülönülését megerősítő elhatárolódását. Mivel jobban rálátsz arra, ami nem te vagy, jobban tudatában lehetsz annak, közelebb kerülsz ahhoz, ami vagy.

A tudatot kitágító, szélesítő módszer az is, ha figyelmünket kezdetben egy általunk meghatározott tárgyra fókuszáljuk, amelyet aztán megpróbálunk tudatunk lágy ölelésében tartani. Anélkül, hogy a szóban forgó dologra a korábban megszerzett címkét alkalmazzunk, kerüljünk a címke mögé. Lássuk annak formáját, érzékeljük a kettőnk közötti teret, legyünk ottlétének tudatában. Ez először akaratlagos tevékenységnek tűnik, mintha jelentős mentális energia felhasználásával járna, azonban ahogyan az elme hajlandó feladni irányítási kényszerét, csöndesen hátrahúzódik, elhallgat.

Tökéletes módszer, ha figyelmünket nem fogalmi címkéktől terhes tárgyra, hanem például a légzésünkre fordítjuk. Olyan tevékenységek megfigyelése, amelyet úgymond akaratunk, szándékunk ellenére végez a korlátozásoktól mentes végtelen intelligencia, hihetetlen tudati változásokat idézhet elő, a meditációval felér. Emiatt amilyen gyakran csak a tudat önmagára irányítja a figyelmét – úgymond „eszünkbe jut” –, legyünk légzésünk tudatában. Legyünk a tárgyak, a hangok és az azok mögött meghúzódó figyelő jelenlét tudatában. Ehhez nagyon jó módszer még, ha figyelmünket a csendre, a semmire irányítjuk.

Legyünk mozgásunk és tevékenységünk tudatában, bármit teszünk. Figyeljük meg mozgásunkat lépés közben, ahogyan leülünk, ahogyan egy pohárért nyúlunk. Legyünk a pillanat tudatában, amikor egy füstölőt meggyújtva a láng füstcsíkká válik, ahogyan egy vízcsepp megállapodik egy fűszálon, ahogyan egy falevél vagy hópehely földet ér. Mindegyik hópehely a megfelelő helyre.

Figyeljük meg elkalandozó elménket olyan hétköznapi rutinfeladatok közben, mint a mosogatás, zuhanyzás, takarítás. Egy nagyon egyszerű teszt során igyekezzünk valamilyen tárgyat tartani tudatunk fókuszában és óra használatával figyeljük meg, mennyi ideig – hány másodpercig vagy percig – vagyunk képesek ebben az állapotban maradni. Azon kaphatjuk magunkat, hogy unatkozó elménk ismét talált magának valami csontot, amelynek következtében máris kezdetét vette valamiféle végeláthatatlan rágódás, öncélú monológ vagy panaszáradat, amelynek az égvilágon semmi értelme. Egyetlen célja van csupán, hogy az elme saját magát újra és újra megerősítse. Figyeljük meg, ahogyan a magára hagyott elme folyamatos mozgásban van, állandóan újrapozicionál. Valamitől mindig elrugaszkodik, vagy valamibe éppen belekapaszkodik, soha nem marad egy helyben. Mint egy pillangó a réten. Túl sokat sehol nem időzik, folyamatosan virágról virágra száll, a problémák – mint a virágok – végeláthatatlan mezeje vonzza. Éppen hogy az előző nektárját kiszívta, máris a következő

élvezet- vagy problémavirágra rebben. Mert az elmének mindegy, hogy élvezetről vagy problémáról van szó. Imád mindent, amihez hozzátapadhat, amelyen elidőzhet, elrágódhat. Ragaszkodik mindenhez, amelyet „csak rajta keresztül” oldhatunk meg, amelyben egzisztenciára lelhet. Tehát amikor rajtakapjuk, hogy problémafüggő elménk figyelmünket ismét elragadta – amikor észrevettük, hogy ismét belebonyolódott valami „halálos” problémába – szépen, lágyan irányítsuk *vissza* a Mostba, *a jelen pillanatra*. Így lehet tehát bármilyen hétköznapi cselekedetünk tudatosságunk fejlődésének eszköze.

Lelkünk mélyének és tudatalattink megismerésének eszköze lehet álmaink, önkéntelen gondolataink, intuitív érzeteink és érzelmeink folyamatos figyelése. Nagyon fontos megfigyelnünk azokat az ösztönzéseket, motivációkat, indíttatásokat, amelyek egy-egy cselekedetre sarkallnak. Ha sikerül ezek mögé látnunk, tudatában lehetünk vágyainknak és félelmeinknek, amelyek hétköznapi cselekedeteink és interakcióink mögött meghúzódnak. De mindenesetre a legfontosabb: ne ítélkezzünk másokon és saját magunkon. Minden pillanatban tudnunk kell: Minden ember – és persze saját magunk – az adott pillanatban olyan döntést hoz, amelyet tudatossági szintje megenged számára. És minél fogva a tudatosság egyáltalán nem személyes ügy, a tudattalan döntések rendszerint sohasem személyesek. A jelen pillanattól elfordult, az élet áramlásából kiszakadt ember döntése nem más, mint a múlt szemetéből összetákolt, hevenyészett kalyiba, amelyet a jövő félelmei bármikor romba dönthetnek.

Testünk ismeretét, finom rezdüléseink érzékelését fejlesztheti továbbá a hangmeditáció, hangtálakkal elért hangmasszázs. Egy-egy lélekteljes zene végeredményben át tudja formálni a tudatunkat. Elvisz bennünket az egyetemes tudatba, és megéretteti velünk, hogy összhangban vagyunk a legmagasabbal, a legmélyebbel, a legtávolabbival.

A gyűjtemény összegzőjében ismételtlen állott az a nagyon fontos intelem, miszerint a felsorolt módszerek közül egyik sem válhat önmagában az önvaló megismerésének kizárólagos eszközévé és hogy végső soron minden módszert, minden eszközt el kell tudni hagyni, mert az akadályt fog végül jelenteni.

***

Andrea, amikor beleolvastott a kéziratba, rájött, hogy hatalmas kincset tart a kezében. Olyan kincset, ami értékesebb bárminél, amivel eddig találkozott, minden földi dolognál. Úgy érezte, hogy ha segédkezik ezeknek a dokumentumoknak az elpusztításában, akkor egy olyan hibához fog hozzájárulni, amely a világ spirituális/fizikai fejlődését visszaveti.

Az eddigi életében sok mindent megtett. Volt, amit szemrebbenés nélkül, párat ezek közül megbánt.

Ezt most nem tehetem meg.

Ez a gondolat a félelem hullámaint indította el benne, úgy érezte, ehhez nincs joga.

Testét pillanatok alatt remegés járta át. Az iratot eltűntette a képernyőről – nehogy Tibor észrevegye – és gondolataiba merült. A mérleg egyik serpenyőjébe belekerült a tanulmány megmentése, a másikba saját és megszületendő gyermeke élete. Utálta ezt a helyzetet. Ha még csak a saját épsége lett volna a tét, de a babát nem veszélyeztethette. Mindazonáltal az emberiség jövőjét befolyásolhatja ennek a cselekedetnek a végkifejlete.

Mielőtt kezdte volna bedarálni az elméje, ahogy a hullámokban tört rá félelem, Andrea egy pillanat alatt éberebb lett, lecsendesedett. Mintha kívülről látná magát, kívül helyezkedett a problémán, kiürítette az elméjét és a jelen pillanatra fókuszálta tudatát. Ahogy a csend körülölelte, ahogyan a tér kiteljesedett körülötte, egyből megérkezett, megkapta a megoldást.

Le kell másolni a dokumentumot!

Ha a döntést a jelen pillanaton kívülre helyezi, a fennálló dilemma megszűnik!

Gyorsan kellett döntenie.

Na de hogyan másoljam le a dokumentumot, ha nincsen nálam semmilyen adathordozó?

Rövid töprengés után eszébe jutott a saját, otthoni gépe, Pilisszentkereszten, a négy-családos házban. Pár perccel később távolról bejelentkezett és elkezdte átmásolni a tartalmát. Ebben a pillanatban berontott valaki a szobába.

– Hogy állsz? – kérdezte egyből. Babócsa volt az. Nagy léptekkel lépdelt az asztal felé.

Andrea hasát fogva, egyensúlyozva felállt. A kijelzőt testével eltakarva egy fél lépést tett az érkező Babócsa felé.

– Jól haladok, de még nincs meg. Kellene pár óra, talán reggelre készen vagyok – felelte Andrea.

– Hát nem örülök. Hagyd akkor ezt most abba, pihened kell! A srácnak be kell jönnie a lakás mellől és az aggregátort is le kell állítanunk. Spórolnunk kell a benzinnel. Hosszú napunk lesz a holnapi, tegyük el magunkat holnapra.

– A matricát kint hagyhatja, gondolom. Legalább nem kell holnap kimenni vele.

– Legyen úgy, de most megyek, dolgom van – mondta Babócsa és elindult kifelé a szobából. Mielőtt kilépett volna az ajtón, még visszafordult. – Reggel még itt legyél, meg ne próbálj megszökni az este. Morci lennék, ha utánad kellene kajtatnom. Gondolj a gyermekekre – biccentett Andrea nagy hasára és kifordult a szobából.

* * *

Péter két könyökén támaszkodva, hason fekve lapult a fűben. Nadrágját és zubbonyát a reggeli harmat már teljesen átáztatta. A forró tea már nem melegítette, kezdett egyre jobban fájni. Fél méterre mellette Ferenc guggolt, bakancsban, hosszú ujjú barna pulóverben és egy régi, kopott terepszínű nadrágban. Kezében egy régi, katonai távcsővel fürkészte a környéket.

Az épület körül semmiféle mozgást nem láttak, Ferenc Péter felé fordult és – tenyerét feje alá helyezve, fejét ráhajtván – mutatta, hogy a megfigyelt gépkarabélyos őr még mindig mozdulatlan.

A fegyveres szakadt zöld nadrágban aludt a széken ülve. Kámzsa rejtette arcát, kezén ujjatlan fekete kesztyű.

Már több mint fél órája voltak ezen a helyen. Az Ádám által kiderített koordináták pontosan megadták azt a pozíciót, ahol – reményeik szerint – Esztert megtalálhatják. Előző nap késő estig azon tanakodtak, mitévők legyenek. Péter először arra szavazott, hogy segítséget kellene kérniük, de egyet értett abban Ferencsel, hogy az időtényező ez esetben kritikus lehet. Meg aztán a helyszínről is tudnak segítséget kérni – érvelt vigyorogva Ádám –, hisz térerő és sávszélesség az van a területen, dögivel. Így még az este elhatározták, hogy eljönnek a koordináták által megadott helyre és megpróbálják megkeresni Esztert. Szerencsésük volt, mert a terület nagyon könnyen megközelíthető volt OKR-rel. A legközelebbi, oda vezető út a megadott koordinátától másfél kilométerre volt csupán, így körülbelül húsz perc alatt odaértek. Ádám konzolján egy kis alkalmazás segítette őket, egy kis nyilacsukát követve közelítették meg a megadott pozíciót.

Ferenc hátrapillantott a hatalmas szikla mögött megbújó Ádám felé és fejével biccentve, szemöldökét felhúzva „kérdezte”, mit lát. Ádám lenézett a konzoljára, újra megvizsgálta a matrica pozícióját, majd fejét rázva és tenyerével a levegőben vízszintesen intve jelezte, hogy semmiféle mozgás nincs a ház felől.

Miközben figyelemmel kísérték az épület körüli területet, halkan, suttogva beszélgetni kezdtek.

– Este nem beszéltük meg. Mit csináljunk most? – kérdezte Péter.
– Hát, nem is tudom, nagyon rosszul is elsülhet a dolog – felelte Ferenc elgondolkozva.

– Nem akarnám Eszter életét veszélyeztetni, Neked kéne eldönteni, hogyan csináljuk – mondta Péter.

– Hát, amíg az őr alszik azzal a mordállal az ölében, még ne menjük oda, nehogy véletlenül, ijedtében kieresszen egy sorozatot. Meg kéne várni, amíg mozgás lesz, amíg felkelnek. – Péter helyeslően bólogatott. – Az után meg egyszerűen odamegyünk és megkérjük, hogy engedjék el Esztert. Igazán semmi okuk arra, hogy fogva tartásuk, hiszen már megkapták a kézirat minden formátummát, amit szerettek volna. Ádám addig megvár minket itt, hátul.

Egyszer csak zajokat hallottak a szikla felől, amely mögött Ádám lapult.

Hátrakapták a fejüket.

Látták, hogy a fiú féloldalt, a háta mögötti területre szegezi tekintetét. A folyamatos zörej mögülik, a hátuk mögötti fák közül érkezett. Ádám rémült arccal rájuk nézett, nem tudta, mit tegyen.

Ferenc hirtelen körbefordult, azt kereste, merre tudnának a területről kimenekülni, de az erdősáv és a ház között mindenütt nyílt terület húzódott.

Csapdába estek.

Aztán a zaj hirtelen megszakadt, Péter megszólalt.

– Ez egy állat lesz – mondta és ebben a pillanatban egy kisméretű, hófehér, fark nélküli szarvasféle szaladt ki a fák közül és az előttük elhúzódó nagy kiterjedésű árvalányhajjal elborított területre szaladt. Ott a fűbe rejtőzve megbújt. – És biztos nem jár egyedül, – ismerte fel, hogy egy albínó őzzel találkoztak – itt lesz a suta is mindjárt – tanakodott halkan Péter.

Pár perc múlva – szintén a hátuk mögötti fák közül – egy nagyobb méretű vörhenyesbarna őz érkezett, de ügyet sem vetett Ádámékra. Érkeztére a gida felpattant az árvalányhajjal sűrűn tűzdelt térdig érő fűből és elébe szaladt. A suta megvizsgálta kicsinyét, kicsit szaglászta, kerülgették egymást, majd futásnak eredtek egyenesen a ház irányába. Ahogy elvonultak mellette, az őr megriadt, felkapta fegyverét és csodálkozva meredt a két, az épület mellett elhaladó barna és fehér állatra. Ahogyan eltűntek, az épület túloldalától nagy kiabálás és ordítózás volt hallható. Az őr felugrott és futásnak eredt a hang irányába.

Ezzel egy időben a bejáraton emberek özönlöttek ki. Első ránézésre hat férfi és két nő. Ferenc könyökével oldalba bökte Pétert és a sorban másodikként lépdelő nőre mutatott.

Eszter!

Babócsa mögött lépdelt, kezei valami kötéllel össze voltak kötve. Egy másik férfi követte őt szorosan a háta mögött, mintha egy fegyvert tartott volna a nőre, másik kezével néha-néha hátba taszította, hogy gyorsabban haladjon. Péter bólintott, hogy látja.

A másik nő a sor vége felé volt. Hatalmas hasát kezével óvta, kulcsolta. Látszott rajta, hogy terhes. Őt nem bántották, csak kísérték. Péternek valahogy ismerős volt az arca. Mintha látta volna már azelőtt. Aztán amint oldalra feléjük nézett, egyszer csak felismerte. Álmaiban látta.

– Ő Andrea! – fakadt ki Péterből és önkéntelenül egy lépést tett előre. Ferenc azon nyomban megfogta a vállánál és fejét rázva intett neki, hogy ne menjen, bal kezével mutatta, hogy várjon még. Péter idegesen hátranézett, hátuk mögött, a szikla fedezékében Ádám nyújtogatta nyakát és próbálta nyomon követni az eseményeket. A csoport az épület túloldalához ment. Az épület teljesen eltakarta őket előlük, a távolság miatt semmit nem hallottak. Pár perccel később, szépen sorjában régi típusú elektromotoros és robbanómotoros autók hangja szállt feléjük.

– Úgy néz ki, most elmennek, mit tegyünk? – kérdezte idegesen Péter. Érződött rajta, hogy lányának feltűnése és a két foglyul ejtett nő látványa kiborította.

Tekintetét ide-oda kapkodta Ferenc és az épület között.

Miközben tanakodtak, egy hatalmas lövés dördült el és a hang nagy intenzitással odavissza verődött az erdősávok között.

Éktelen ordibálás és rohangálás vette kezdetét.

Mindhármuk gyomra összeszorult. Mivel a történések végig takarásban voltak, nem tudták, mi történt, csak feltételezhatték, hogy valakire rálöttek.

A félelem hullám átcsapott rajtuk.

Péter felpattant és teste egyszer csak mozgásba lendült.

A pánik és a félelem leküzdte minden óvatosságát. Józan eszét elvesztve rohanni kezdett a kis erdő takarásában, az épület oldala mentén.

– Péter! Várj! – kiáltott utána Ferenc, de látta, hogy a másik már nem hall a pániktól.

Hátranézett Ádámra és látta, hogy rémült arccal összekuporodott a szikla mögött. Odszaladt.

– Ádám! Várj meg itt minket, Péter után megyek! – mondta a fiúnak.

– Ne, kérlek! Ne hagyj itt! – kiáltotta Ádám.

– Nem kell félned, semmi baj nem lesz! Nem fogok előbújni, nem fognak meglátni, de tudnom kell, mi történt. Várj meg itt minket és légy szíves derítsd addig ki, hogy mi van a matricával – mutatott a fiú kezében tartott konzolra. Ádám arca kétségbeesést tükrözött. – Fontos lenne tudnunk, merre van. Nyugodj meg, nemsokára jövök, de kérlek, addig ne mozdulj el innen! – mondta a fiúnak.

Ferenc futásnak eredt, a háromszintes nagy házát – ami régen valamiféle kastély, vagy uradalom épülete lehetett, jobbról kezdte megkerülni. Vigyáznia kellett, mert a bakancsának bőrtalpa iszonyúan csúszott a fűszálakon lerakódott reggeli harmat miatt. Óvatosan, nagy léptekkel haladt, igyekezett minél kevesebb zajt csapni.

Nem sok van hátra, mindjárt odaérek.

Már a ház túloldalán volt, amikor pár méterre előtte, egy kavicsos úton egy terepjáró száguldott el keresztben. Ahogy Ferenc a gépjárművet követte tekintetével, bal bokája egy fa vastag gyökerébe akadt. Ahogy kibillent az egyensúlyból bal szeme sarkából látta még, hogy az épület mögött még két autó áll. Hatalmasat esett. Földet érésekor egy fatörzsbe ütötte a fejét és iszonyú fájdalom nyilallt bal combjába. A fájdalomtól felkiáltott.

Minden elsötétült körülötte.

* * *

Arra tért eszméletéhez, hogy Péter vizet locsolt arcára. Péter mellett Ádám is ott állt felette. Lenézett a lábára, és nadrágja egy merő vér volt. Esés közben egy földből kiálló törött gyökér fúródott a combjába, és a nadrág, a zseb és a mindig nála lévő jegyzetfüzet vastag rétegén keresztül is átütve belefúródott combjába.

– Fel tudsz állni? – kérdezte Péter. – Gyere, felsegítelek – mondta és a hóna alá nyúlt. Ferenc felállt, majd tett egy lépést. Az első lépésnél lába megcsuklott, de Péter megfogta és nem esett el. Szerencsére a seb nem volt túl mély, nem sérült mélyen az izomzat, a füzet megvédte a lábát. Néha bele-belenyilallt ugyan a fájdalom, de Ferenc gond nélkül tudott menni.

– Neked nem esett bajod? – kérdezte Ferenc Ádámtól.

– Kutya bajom, minden rendben – felelte Ádám. Arcán látszódott azonban, hogy aggódik.

– Találtál valamit? – kérdezte Pétertől.

– Nem igazán. Láttam, ahogy elhajtottak az autóikkal. Elvittek mindent magukkal, még az aggregátort is az egyik kocsni után kötötték. Ahogy láttam, nem maradt itt senki, bár az épületben még nem jártam. Nem tudom, mi volt az a lövés, se holttestet, sem sérültet nem találtam, vérnek sincs nyoma sehol.

– Ennek szívből örülök – mondta Ferenc.

Kettéváltak és átfésülték az egész házat. Senki nem volt bent. Az épületben csak némi hátrahagyott étel és pár szerszámot találtak. A nyomok alapján pár hetet tartózkodhattak itt, pár helyiséget teljesen belaktak. Amikor a ház előtt találkoztak ismét, Ádám a konzolján utánanézett, majd elmesélte, hogy a rendszer szerint a matrica mozgásban van. Ha minden igaz, délnek indultak.

Péter észrevett egy lőszerhüvelyt a földön, felvette.

– Héthatvankettes gépkarabély lőszer – mondta.

– Te ezt honnan tudod? – kérdezte Ferenc csodálkozva. – Mindegy is! – mondta, mikor látta Péter elrévedt ábrázatát. – Itt vannak a gépjárműveknek a nyomai – mutatott a földre –, kövessük őket?

– Nem is tudom, morfondírozott Péter. Az az érzésem, senkinek nem esett baja és hogy csak a matricát kell követnünk.

– Az érzés, az intuíció mindig jó tanácsadó. Kövessük akkor azt.

– Rendben, meg aztán az még egyszerűbb, mint a keréknyomokat vizsgálgatni.

* * *

Attila az anyósülésen ült, csendben nézte a tájat. A Duna–Tisza közében jártak, délkeleti irányban haladtak már több mint egy órája. Amióta eljöttek a szigetről, próbálta kideríteni, hogy mi Babócsának a terve. Nem igazán közölte velük, hogy mi ez a nagy nekilódulás, csak napok óta azt hajtogatta, hogy menniük kell innen. Nem avatott be senkit a terveibe.

Kihasználva, hogy ketten utaztak egy autóban és a többiek távollétében talán beszédesebb lesz, odafordult az autót vezető Babócsához.

– Te, Babócsa, hová megyünk? Miért kellett ilyen sürgősen lelépni a házból?

– Ne most, Attila. Majd időben megtudjátok.

– Ne csináld már! – nógatta a másik. – Tudod, hogy bízhatok bennem. A baromságaid ellenére mindig támogattalak. Mi ez a nagy titkolózás most?

– Na, jól van, de tartsd a szád, mert van hézag a sztoriban és nem akarom, hogy a balgák szagot fogjanak – intett a mögöttük haladó kocsiban ülőkre és Attilára pillantott. Miután a férfi biccentett fejével, Babócsa folytatta. – Tudod, hogy megszereztük az oknyomozó csávó iratait.

– Igen, tudom, amit nem vagy hajlandó megmutatni senkinek – felelte Attila kissé neheztelően.

– Na, jól van, ne aggódjatok már, majd idejében megismerhetitek, talán már holnap. Na, szóval ezekben az iratokban, mint már korábban is mondtam, elég meleg dolgok vannak leírva. Alapjában véve mondhatjuk, hogy ártatlan a szöveg, csupa csodás mese az emberek tudatosságáról, hatalmas erejéről, az egyén isteni természetéről. De ha a sorok mögé nézel, felismerhető, hogy egy új világrend van születőben. És ebből a hihetetlenül nagy liberális és posztkommunista házasságból egy félelmetes jelenség kezd kiemelkedni. Amikor tizenéve elharapódzott ez az örület, az emberek valóban fellélegeztek. Komolyan, még én is azt hittem, hogy itt valami igazán jó dolog történik. Elhiheted, én örültem a legjobban, hogy ezek a mindenféle rákos megbetegedéseket, elhízásokat, degeneratív megbetegedéseket okozó adalékokat, glutamátokat, tartósítószerket és hormonokat száműzték az élelmiszereinkből, hogy a közművek visszaszálltak az irányításunk alá, vagy, hogy a pénz megszűnésével kifiléztek az

emberiséget rabszolgasorsban tartó bankokat, hogy nem kell melóban meggörnyedni, idiótákkal fenntartott kényszerkapcsolatokban részt venni, de valamit észrevettem. Bizonyára meséltem már, hogy a tanulmány foglalkozik az úgynevezett megvilágosodott emberekkel, akik a Hullám óta mint tanítók funkcionálnak, jelenlétük egyszerűen vonzza az embereket. Nagy dolog! Szerintem hülyítik egymást. De úgy voltam vele, hadd csinálják, legalább lefoglalják magukat. Alapvetően teljesen ártalmatlanok.

– Nem értem, hová szeretnél kilyukadni? – kérdezte Attila.

– Nyugodtság van, mindjárt a végére érek. Na, szóval. Sok baromságot összehordanak ebben a témában, de néha-néha ezekre is illik odafigyelni. Beszélnek egyesek – a tanulmányban is említett embereken kívül – egy megvilágosodotról, aki még meg sem született. Nevezhetjük ezt amolyan próféciónak is. Egyre terjed ez a feltételezés az emberek között.

– Hogy érted azt, hogy meg sem született? – kérdezte csodálkozva Attila.

– Hát úgy, hogy meg sem született. Akik vizsgálgatják ezeket a fényt kapott embereket – én csak így hívom magamban ezeket – röhögött fel Babócsa – azt mondják, hogy amennyiben az emberiség kellően nagy részének tudatossága ismét egy újabb szintet elérve megemelkedik és egyre több ember kerül erre az emelkedettebb rezgésszintre, az egész dominóhatásszerűen ismét tovább terjed.

– Hogy? Lesz még egy Hullám?

– Mondhatjuk úgy is, igen. De a lényeg, hogy szükségszerűen meg fog születni egy olyan ember, aki már születése pillanatában rendelkezik ezzel az Egységtudattal, meg a többi hókuszpókusszal. *És ezt követően szépen a többi is.* Ha ez a folyamat, mint egy újabb Hullám elindul, az emberiség hátralévő korszakában nem születnek már tudattalan, csak ilyen eredendő módon megvilágosult emberek. Ismét egy kvantumugrásnak nevezi a folyamatot.

– Mennyi az a kellően nagy rész? – kérdezte Attila.

– Mit tudom én! De erről az egésztől nekem mindig az a majmos sztori jut eszembe – röhögött Babócsa. – Amikor egy szigeten a majmok egy csoportja elkezd krumplit mosni, majd amikor kellő számú majom mossa már a krumplit, a másik szigeten lébecoló majmok egyszerre csak rájönnek arra, hogy krumplit mosni jó. Na de most komolyan! – hagyta abba a röhögést. – Ebben a tanulmányban ezt a prófécíát ugyan nem olvastam, de az ehhez kapcsolódó idiótább írásokban és szóbeszédekben igen. Nyilván ezek nem pont a leghitelesebb források, de a befolyásolhatóbb balgák pont ezekre adnak igazán.

– Ezt most mind értem, de ez az egész, hogy jön ahhoz, hogy ilyen rohanva kellett ma útnak indulnunk? – kérdezte Attila.

– Ezeknek a próféciaíknak a kapcsán sokan foglalkoznak annak kiszámításával, hogy mikorra eshet ennek az első embernek a megjelenése. Most nem megyek bele, hogyan, de meghatározhatók időpontok, amikor megszülethet – mondta Babócsa.

– Ez a mostani is egy ilyen lehetséges időpont?

– Igen, és ha most, az adott helyen valóban megszületőben van egy gyermek, azt nekünk meg kell akadályoznunk – mondta és a hangszíne nagyon mélyre, keményre változott. – Sokan tudnak erről, a többi szakadár csoport között is van, aki ismeri ezeket a próféciaikat, tudom. De ahogy látom, senki a füle botját nem mozdítja. Ki akadályozza meg ennek a folyamatnak az elindulását, ha én nem? – kérdezte Attilára pillantva és arcán átsuhant valami. A félelem és az elvakultság keveréke.

– Értelek Babócsa. Figyelj, azt nem tudom, hová megyünk, de lehet, hogy nem is fog senki ott megszületni, és ha mégis: az Isten szerelmére, hiszen ez csak egy gyerek – mondta Attila.

Babócsa beletaposott a fékbe.

A régi használaton kívüli földúton a blokkoló kerekek betérítették porral az utánuk érkező autókat és így azok kis híján beléjük csapódtak. Babócsa állkapcsa megfeszült, fogait összeszorítva nézett Attilára. Vonásai megkeményedtek, az arca izzott. Szemeivel szinte átszúrta a másikat.

– Az a gyerek nem születhet meg! – őrjöngött szinte kiabálva Babócsa. – Idefigyelj Attila, teszek rá nagy ívben, hogy ki ez kölkök, vagy hogy ez csak egy városi legenda, vagy sem. Olyan időket élünk, amikor az emberek a hosszú katatón évtizedek után hinni kezdtek valamiben, ami most még lehet, hogy csak amolyan ártatlan kis történetecske. De ha ezt az álprófeciát igazolja bármilyen valós esemény, amely során páran élményszerű találkozást élnek meg egy vélt szenttel, akkor abból egyhamar vallás keletkezik. És ha ebből a maszlagból egyszer vallás kerekedik, akkor nem sok esélyünk marad a visszaútra. Bizony végleg berágja magát ez a ragály az együgyűek és zavarodottak lelkébe. És akinél a vallás, annál a hatalom!

Attila csöndben nézett Babócsára, mire az újra beindította a kocsit és továbbhajtott.

– Andreát miért kell magunkkal vinnünk? Nem lehetne elengedni inkább? – kérdezte Attila. Babócsa ránézett.

– Figyelj, én sem szeretném, hogy megsérüljön – felelte. – De még szükségünk van rá. Még nem végzett a feltöréssel. Ennek a Ferencnek a gépén még tuti ott vannak a fájlok, nem vagyok hülye. Hiába adta nekem oda elektronikusan, magánál biztosan nem törölte le. Azt a gépet még fel kell törni és az ottani fájlokat le kell törölnünk. Addig nem engedhetem el.

– Tudod, nem akarom, hogy valami baja legyen Andreának vagy a gyerekeknek.

– Ha gond lesz vele, vagy elindul a szülés, bevisszük egy egészségháza.

Attila egyedül maradt a gondolataival.

* * *

Ferencék folyamatosan követték a matrica helyzetét mutató koordinátákat. Eleinte kissé nehézkes volt számukra, hogy jó irányba haladjanak, hiszen nem volt különálló, robbanómotoros, vagy elektromos autójuk. De amint elhagyták a várost, könnyebbé és egyértelművé vált az irány. A suhanóból már régen átcsatlakoztak további járművekbe, most már egy maglevvel utaztak délkeleti irányban. Elindulást követően negyed órájukba sem telt, hogy utolérjék őket. A mellettük elterülő síkságon és a régről megmaradt útmaradékokon feltűnt a követett jármű, ekkor Ádám nyakát nyújtogatva próbálta megpillantani a benne ülőket.

– Túl gyorsan megyünk, valószínűleg ismét irány kell majd váltanunk – mondta Péternek, aki a konzolon keresgélni kezdte a következő átszállás lehetőségét.

– Fogalmam nincs, merre tartanak, egyre keletebbre kerültünk már – mondta Ferenc, mire egy bejövő hívás érkezett hozzá. – Ez furcsa. Eszter hív – mondta és a füléhez emelte a készüléket. Úgy hallgatta a vonal végén beszélő női hangot, mintha egy szellem volna a túloldalon.

* * *

– Jó, én azt megértettem, hogy Te otthon vagy, de akkor mi kit követünk? Hol van a matrica? – Péterék összenéztek, majd nyitott szájjal figyelték Ferencet. – Nem hiszem – folytatta Ferenc. – Péter bizonyára nem hagyná szem elől veszni a lányát, ha már ilyen véletlennek tűnő módon ráakadtunk. Igen, tudom, hogy nincsenek véletlenek – egy perc múlva, Ferenc mosolygva nyomta ki a készüléket.

– Eszter otthon van, most indul utánunk. Nem fogjátok elhinni, biztonságban van, megszökött tőlük. – Mindhárman ujjongásban törtek ki. Péter szívéről nagy kő esett le. Ebben a megkönnyebbült pillanatban érezte csak igazán, mennyire aggódott Eszterért.

– Tudtam, hogy nem esik baja – ujjongott Ádám. – Sosem esik baja!

– Eszter kihasználta a „költözést” és megszökött tőlük. Azt mondta, Babócsa egyik embere utána lőtt, de végül futni hagyták. A lövés után kiabálást hallott. Valaki azt kiáltotta – talán Babócsa, hogy: „Hagyd, úgymint nálunk a kézirat, meg a holodrive”. Elmondta, hogy Babócsák azért indultak el, mert valahová sürgősen el kellett menniük, utána meg majd valószínűleg áttelepülnek máshová. De a matrica végül náluk van, Eszter belerejtette Babócsa ruhájába a matricát, feléjük tartunk.

– Eszter nagyon találékony – mosolygott Péter, miközben elismerően bólogatott. – Ez jó ötlet volt tőle.

– Hogyan? Babócsánál van a matrica, végül akkor őket követjük tovább? – kérdezte Ádám.

– Követjük bizony, én mindenképpen szeretném – mondta Péter. – A lányom náluk van.

– Veled tartok – mondta Ferenc.

– Akkor bizony én is – folytatta Ádám.

– Merre halad a matrica? – kérdezte Ferenc. – Ádám, meg tudod nézni?

– Várj egy picit, egy pillanat! Hát még előttünk vannak, de mintha most már kissé dél felé haladnának, nem tisztán keletre, mint eddig. Hol lehetünk most?

– Hát, ha jól figyeltem, Sülysáp és Tápiószecső környékén – mondta Péter. – Írd be akkor, hogy Szolnok, ha szerencsénk van, jó irányba fogunk fordulni.

Ahogy átcsatlakoztak, Péter észrevette, hogy a Duna–Tisza közének ez a része mennyire megváltozott a két évtized alatt. A települések betonfelületei eltűntek, szőlők hosszú sora húzódott az egykori aszfalt utak mellett telepített nyárfákkal párhuzamosan. Fehér, piros és sárga fürtök hatalmas területeken, és gyümölcsök mindenütt. A kisebb települések közelében épültek itt is vertikális farmok, szél és naperőművek, de ettől függetlenül a terület teljesen felszabadult az emberi leterheltség alól. A térséget körülbelül kilencvenöt százalékban kiterjedt mezőségek, parlagon hagyott legelők, hatalmas, fiatal erdők borították. Péter mintha kétszer hiúzt is látni vélt volna.

Ózek, szarvasok, vaddisznók ennyire túlszaporodtak volna? Sosem láttam saját szememmel eddig hiúzt.

Vadon tartott lovak, csoportosan. Göbolyöket és hatalmas gulyákat látott, ridegtartásban nevelt szürkemarkhát, amíg csak a szemével ellátott.

Kis idő elteltével Ádám felfigyelt arra, hogy a követett matrica iránya kezd egyre gyorsabban megváltozni. Kikövetkeztették az új célt, beállították a konzolon és pár percen belül a suhanóból kiszállva egy nagy major közepén találták magukat.

Kevesebb, mint fél órával később megérkezett hozzájuk Eszter is.

Péternek megdobbant a szíve, ahogy meglátta. Érezte, ahogy a pulzusa szaporább lett és egyre fogyott a levegő a tüdejéből. Csak állt ott némán és érezte, ahogy a rég nem érzett, fiatalkori élmény újra teljesen elborította.

– Örülök, hogy újra látlak – mondta az Ádámot átkaroló nőnek.

– Én is örülök – mosolygott Eszter.

– Örülök, hogy örültök – vigyorgott csipkelődve Ferenc.

Eszter bokán rúgta szemtelen öccsét. Ki nem állhatta, amikor kerítőt játszik.

Eszter elmesélte nekik, amit Gergőtől megtudott. Elmesélte, hogy kihallgatta Babócsák egyik beszélgetését, amiből megtudta, hogy Babócsa egy nagy energiájú, szakrális helyet keres, amely itt van valahol a környéken, de az nem derült ki, hogy miért. Megtudta továbbá azt is, hogy elraboltak még egy nőt. Saját szemével látta is, mielőtt elmenekült.

– Ő Andrea, a lányom – mondta elcsukló hangon Péter. – Jól van? Nagyon aggódom, nehogy baja essen.

– Úgy tudom, igen. Szerintem kutya baja – mondta mosolyogva Eszter. – Úgy tudom, azért tartják még fogva, mert fel kell törnie egy számítógépet.

– Igen, valószínűleg az enyémet – mondta Ferenc. – Az én, otthoni gépemet. De remélem, valahogy mégiscsak sikerül őket jobb belátásra bírni és elengedik a lányodat – mondta Péterre nézve.

– Remélem én is – mondta Péter és a távolba meredt.

– Keressük meg őket, és ha megvannak, kitaláljuk mi tévők legyünk.

Elindultak, Ádám mutatta nekik az utat.

* * *

Már vagy egy órája voltak itt, ennek a dombnak a környezetében, de Babócsa nem tágított. Átkutatatta az egész környéket, a major teljes területét. Benézett minden ló istállóba, a régi terménytárolókba, tyúkólakba.

– Babócsa, megnéztünk mindent – mondta Attila végül. – Benéztünk minden kő alá, az embereket beküldtem az erdőbe, felkutattuk kocsival majdnem az egész járást, de hidd el, egyszerűen nincs itt senki. Menjünk innen.

– Nem megyünk sehová, itt fogunk várakozni mindaddig, amíg holnap este annak a kéménynek az árnyéka a horizontot el nem éri – mutatott a major háztetejére Babócsa. Addig pedig a kis tubicád jobb, ha megteszi nekem, amit akarok.

– Ide figyelj, Babócsa, lehet, hogy Andrea nem bír ki még egy napot. Sürgősen egy egészségháza kell vinnem.

– A tubarózsád minél előbb feltöri azt a gépet, annál előbb mehet el. És szerintem te is mehetsz vele. Úgy látom, teljesen besötétedett nálad is már – vetette oda flegmán. Megfordult, elindult a főépület fele és sűrű parancsosztogatásba fogott. – Tibor! Állj arrébb azzal az autóval, utána meg pakoljátok ki a bálákat az épületből! Gergő, hozd ide és izzítsd be az aggregátort!

* * *

Andrea órák óta a gép felett ült, egy ideje már nem csinált semmit, csak a monitort bámulta. Már lassan dél felé járt az idő, a házban egyre melegebb lett. Babócsa már többször bent járt nála és tájékozva kiabált vele, hogy mikor végez, mikor készül el. Egyre feszültebb volt.

Ahogy Attila belépett, már az ajtóban állva látta a nő arcán a feszültséget.

– Mi a baj, Andrea? – kérdezte és közelebb lépett hozzá. A nő az ajtóban álló Tiborra pillantott. – Tibor! Menj ki most, kérlek! – Ahogy a harmadik elhagyta a szobát, Andrea egyből beszélni kezdett.

– Attila, én nagyon félek.

Egész testében reszketett.

Védelemre volt szüksége. Jobban, mint eddig bármikor.

– Mitől félsz?

– Nem mondtam el neked, mert nem tudtam, hogy bízhatok-e benned, de én már rég feltörtem azt a gépet.

– De akkor hogyhogy... – kezdte volna a férfi.

– Hiába törtem fel, nem töröltem a dokumentumokat. Tudod Attila, én beleolvastam a fájlokba és úgy érzem, ti hatalmas hibát követtek el. Ez a tanulmány bizonyítékul szolgál arról, hogy mi mind összetartozunk. Több száz kutatási eredmény, kísérlet mutat arra, a

kutatók hiteles mérésekkel bizonyították, hogy a világon minden összekapcsolódik, és hogy a világ összes vallása ugyanazon élményről és megtapasztalásról szólnak. Tudod én az ott leírtaknak jó, ha a tizedét értem, de ezt másoknak is látniuk kell. Olyanoknak, akik ezzel foglalkoznak a világban, akik meg tudják vizsgálni, hogy ezek az állítások valóban helytállóak-e, akik ezekből tovább tudnak dolgozni, további kísérleteket hajthatnak végre, ha kell.

– Értem Andrea, de hogyan tudnánk szétküldeni ezeket az anyagokat ilyen embereknek, vagy szervezeteknek? Egyet nem ismerünk közülük.

– Találtam egy másik fájlt is, amelyben kiszúrtam egy hatalmas jegyzéket – mutatott a képernyőre. Attila látta, hogy egy levélküldő program címzettjeiként egy több száz címből álló lista volt beillesztve. A levélben pedig csatolmányként ott volt már beágyazva a három dokumentum.

– Hát küldjük el akkor – mondta ki Attila elszánt bizonyossággal. Majd amikor a nő ismét a billentyűzethez ült, a férfi elbizonytalanodott. – Ne, várj, mégis! – állította meg a kezét Attila. – Mi van, ha Babócsa megtudja valahogy, hogy nem töröltük le. Lehet, hogy bajunk esik. Lehet, hogy a babának is ártani fog.

– Én is emiatt félttem, de úgy érzem, ezt meg kell tennem. Még akkor is, ha bajom esik – nem folytatta a mondatot, de mind a ketten ugyanarra gondoltak. A kisbabára.

Andrea arca, összeráncolt homloka egyszer csak kisimult. A félelem egyszer csak eltűnt róla, a vonásai simábbak lettek, arca mintha ragyogni kezdett volna.

– Tudod, ahogy kimondtam, teljesen megnyugodtam. Ahogy a döntést meghoztam, abban a pillanatban a félelem teljesen megszűnt bennem. Biztos vagyok benne, hogy semmi baj nem lesz. El kell küldeni a dokumentumokat.

Ekkor hangos nyikorgással kitárult az ajtó. Tibor, Babócsa egyik nagydarab embere rontott be rajta. Homlokán és nyakán kiduzzadtak az erek.

Látszott arcán az eltökéltség, hogy semmi nem állíthatja meg.

Attila a meglepetéstől kissé hátralépett. Andrea egy pillanatra összerezsent, az adrenalin azonnal felszökött a vérében.

Tibor oldalán a gépkarabély fenyegetően meglóduzott, ahogy nagy lépéssel megindult feléjük. Hatalmas léptekkel szelte át a távolságot közöttük. Odaérve melléjük, megállt a gép előtt és kinyújtotta a kezét.

Megnyomta az elküldés gombot.

* * *

Babócsa egy kerecsensólymot figyelt az égen. Életében ritkán történt meg vele, hogy ennyire elveszett egy élőlény megfigyelésében, teljesen feloldódott a látványban. Ahogy követte a nagytestű ragadozó madarat, látta, hogy az hihetetlen sebességgel, zuhanórepülésben egy rágcsálót vett célba. Már félúton volt, amikor irányt változtatott, majd pár pillanattal később még egyszer. Babócsa látni vélte, hogy a mező mintha megelevenedett volna, az aljnövényzet hemzsegett az élőlényektől. Az egyik embere zavarta meg.

– Babócsa! Bizonyára emlékszel arra, hogy annak idején elküldtetek ahhoz a nanotechnológiás társasághoz, hogy kémkedjek? Na, annak idején, amikor zajlott még a fejlesztésük, ügyesen becsempéztem a levelező listájukra egy email címet, amelyet azóta sem nagyon szűrtak ki.

– És, mi van vele? Hogy jön most ez ide? – kérdezte Babócsa ingerülten.

– Hát úgy, hogy erről a listáról két év óta nem jött üzenet, de pár perccel ezelőtt kaptam valamit. Beleolvastam és azt hiszem, ez érdekelni fog téged. Szerintem te ezt az anyagot keresed annyira. És nem csak a nanósok kapták meg. Ahogy látom a címzettek között vannak itt oknyomozó hálózatok, kutatói levelezőlisták, rendszerfejlesztők, szervezetek, vallási- és tudatosító csoportok és csomó más cím. Nem egy közülük külföldi.

A végét már meg sem hallotta, Babócsa hátat fordított és berontott a házba. Ahogy berúgta az ajtót, Attila Andrea elé lépett. Babócsa megindult a nő felé, de Attila elé állt és megragadta a karjait.

Babócsa megütötte.

Miközben a férfi éktelen módon szitkozódott, Tibor rájuk kiáltott fenyegetően. A nő lábai közt megjelent tócsát mutogatta.

– Szerintem ezt most abba kéne hagynotok! – kiáltotta nekik mély hangján.

– Azt hiszem elindult! – kiáltotta Andrea ijedten és két kezével a hasát fogta. Megrogyott és az asztalnak dőlve összegörnyedt.

– Ez magzatvíz! – mondta Attila és Babócsára nézett. – Azonnal segítségre van szüksége.

– Ezt nem ússzátok meg ennyivel! Ne higgyétek, hogy annyiban hagyom ezt az ámulást! – kiáltott és fenyegetően Tibor és Attila felé mutogatott vádló ujjával.

– Hagyjál most minket Babócsa – mondta Tibor. – Ennek a nőnek segítségre van szüksége. Vagy be kell vinnünk egy egészségházba, vagy segítséget kell szereznünk. Ha nem segítesz, akkor állj félre, mert ha most az utamba állsz, megbánod!

– Babócsa! – kiáltott be valaki a házba. – Gyere ki, ezt látnod kell!

* * *

Ahogy a célponthoz értek, Ádám megszólalt.

– Megérkeztünk, szerintem abban a házban lesz, ott – mutatott a major felé. – Oda mutat a konzolon a nyíl.

– Remélem, nem érkeztünk túl későn – mondta Eszter aggódva.

– Nem lesz semmi gond – bízta Ferenc, de látszott rajta, hogy ő is feszült.

Találtak egy mélyedést, talán egy vaddisznó által korábban túrt verem, sikerült benne úgy elrejtőzniük, hogy onnan ráláttak a teljes területre.

Addig mozgolódtak és fészkelődtek, míg végül egymás mellett kötöttek ki. Eszter oldalra, a mellette lapuló Péterre pillantott.

– Ha vége ennek, elmehetnénk egyet táncolni – mondta Eszter mosolyogva.

Péter bambán nézet rá. Nem számított erre a kérdésre itt az Alföld közepén, miközben emberrabló bűnözők után leskelődnek. A helyzet abszurditása és váratlansága kikapcsolta a védelmi reakciókat.

Tekintete pillanatról pillanatra egyre bárgyúbb lett.

– Rendben, de kicsit béna leszek – felelte egyszer csak, hosszú másodpercekkel később.

– Miért?

– Lehet, hogy nem mondtam még, de a baleset miatt, pár centi hiányzik a bal lábamból – mondta mosolyogva.

– Majd csak megoldjuk valahogy – felelte Eszter.

– Hát azt hogyan? – kérdezte Péter. – Ezt elég nehéz korrigálni.

– Leveszem majd én is az egyik cipőm.

Péter elképzelte, ahogyan féloldalasan, körözve bicegnek a parketten.

Ezen elvgyorogtak egy jó ideig.

Öt perce lapultak a fűben, amikor Ádám kiszúrt valakit a ház mellett. – Figyeljétek! Van ott valaki – mutatott abba az irányba. Egy férfi derékra tett kézzel állt és az eget bámulta. Egyszer csak odarohant hozzá egy másik és a beszélni kezdett vele.

– Ha jól látom, ez az ember, akinek odaadtam a holodrive-ot – mondta Ferenc. Látták, hogy pár pillanattal később mindketten berontanak a házba.

– Most mi van? – kérdezte Ádám.

– Nem tudom, mi történik, fura előérzetem van – mondta Eszter. – Úgy érzem, oda kell mennünk – mondta.

Ferenc hirtelen egy szarvasbikát szúrt ki a közelben. Szép, impozáns ágas-bogas agancsa először elvegyült az ágak előterében, de ahogy megmozdult a gyönyörű állat, egyből kivehetővé vált hatalmas, gyönyörű fejdíszre. Vöröses szőrzetét fehér pettyek díszítették, vastag nyaka az ég felé emelkedett. Péter kereste, hátha vannak a közelben tehének vagy borjak. Ahogy meresztette a szemét a távolban látta, hogy a mezőn egyszerűen nyüzsögnek az állatok. Nyulak, rágcsálók mozogtak a major körül, százával. Itt-ott fácán kékes vöröses színe rajzolódott ki, néha egy-egy szőrös fej emelkedett ki a fűtakaróból, néhol hosszú fülek mozdultak. Tátott szájjal bámulták a hullámzó növényzet rengeteg tengerét, nem tudtak betelni a látvánnyal.

Ádám az égre mutatott. A közvetlen közelükben apró fekete harkályok, világos rozsdavörös vadgerlek, villafarkú fecskék, tarka récék, karmos lábú sasok és ölyvök repkedtek. Az égi lakók a terület fölött köröztek, belepték a területet.

– Nem tudom, furcsa ez az egész. De valahogy olyan, mintha védettséget élveznénk – mondta Eszter.

– Hogy érted azt, hogy védettséget élveznénk? – kérdezte Ádám.

– Az-az érzésem, hogy bármi történik ez után, egész egyszerűen nem eshet bajunk. Egységet érzek.

Ebben a pillanatban egy embercsoport hangját hallották meg bal kéz felől, a fák közül gyalogoltak ki a nyílt mezőre. Úgy negyvenen lehettek, idősek és fiatalok vegyesen. Egy meglett, alacsony ősz férfi vezette őket. Miközben a férfi magyarázott, időnként megálltak egy-egy részen és bőszen tanulmányoztak valamit az aljnövényzeten. Olyannyira közel értek, hogy hallani lehetett, ahogy egymással beszélgettek.

– Ne haragudj, hogyan hívják a tanár urat? – kérdezte az egyik fiatal lány egy mellette sétáló fiútól.

– Norbert, azt hiszem – felelte a másik.

Eszter abban a pillanatban felpattant és elindult feléjük. Válla mögött még visszaszólt.

– Gyertek, ezek nem is ismerik egymást, a csoporttal gond nélkül a ház közelébe kerülhetünk.

Ferenc motyogott maga elé valamit, hogy ismerik Esztert és őt is látta már az épületben lévők közül az egyik a holodrive átadásakor, de ismerte Eszter önfejűségét, és mert neki sem volt jobb ötlete, a nővéreire hallgatott. Felpattant és elindult utána. Péter és Ádám követte őket. Pillanatok alatt beleolvadtak a csoportba, az idegenek észre sem vették őket. Az egyik fiú felnézett ugyan érkezésükkor, elidőzött rajtuk Ádám fiatalságát látván, de mintha mi sem történt volna, folytatta keresgélését. Az előző lány a csoportból szólíthatni kezdte vezetőjüket.

– Tanár úr! Norbert! – kiabált előre. – Mi ez a rengeteg állat?

– Tudja, hölgyem, ez egy kiemelt energetikájú terület – kezdte a férfi a földet bámulva. – Az itt élő helyiek nagy tiszteletben tartják e szakrális helyet, elmondásuk szerint rengeteg legyengült és beteg állat keresi fel folyamatosan, amelyek gyógyulni jönnek ide. Ezt én őszintén nem tudom, hogy így van-e, de az egyszer bizonyos, hogy ilyen buja növényzetet, ilyen bőséget máshol nehezebb találni, ezért is hozom ki én is időnként a tanítványokat erre a helyre. Hogy vannak-e itt láthatatlan erővonalak, meridiánok azt én nem tudom – mondta, miközben felpillantott és a távolba tekintett.

Beleveszett a látványba. Elkápráztatta az állatok sokszínűsége és mennyisége.

– Mondjuk ez tényleg érdekes – suttogta maga elé. – Fácánok és nyulak egymás mellett, ilyen közelségben a rókákkal és farkasokkal? Hmm... Elég furcsa, mondhatom.

Ahogy megigézetten lépdelték a főbejárat felé, egyszer csak hatalmas nyüzsgés támadt odabentről. Férfiak rontottak ki az ajtón, kettőjüknél fegyver volt. Ahogy meglátták az épület előtt a rengeteg embert, láthatóan zavarba jöttek. Egyikük fegyveréhez kapott, mire a másik leintette.

Bentről fájdalmas kiáltás hallatszott, egy asszony kiáltása. Eszter és Péter egymásra néztek.

– Segítenünk kell neki – mondta Péter, mire mindketten elindultak befelé.

– Gergő! Állítsd már meg őket! Ez nem egy átjáró ház, mit gondolsz minek állítottalak téged oda? – kiabált Babócsa, de mintha a férfi meg sem hallotta volna. Szélesre tárta az ajtót előttük. Babócsa arcát harag lepte el az engedetlenség láttán, tajtékozva megindult a férfi felé.

– Gergő! Mit mondtam neked, mi a dolgod?! – Az öklét emelte rá.

Tibor kettőjük közé lépett.

– Tibor! Hát már te is? – kérdezte csalódottan. – Ez valami béna összeesküvés vagy lázadás? Mégis mi az ördögöt képzelték magatokról? Ezt nem ússzátok meg szárazon!

Hirtelen egy újabb férfi rohant ki bentről, Attila volt.

– Babócsa! Segítséget kell hívnunk! – kiáltotta, majd amikor meglátta Tiborékat és a rengeteg embert, földbe gyökerezett a lába. Babócsa arcán a tehetetlenség látszódott, majd amikor látta, hogy erőszakkal már nem ér célt, kifakadt.

– Figyelj Attila! Ha gondoljátok, játsszátok csak a mártírt, én tuti lelépek. Gergő, meg Tibor, ahogy nézem, úgyis maradnak – mondta feldúltan. Feje teljesen vöröslött a haragtól. – Ha megjön az eszetek, majd keressetek meg, tudjátok, hol találtok – mondta és megfordulva elindult. – Ha azt hiszitek, csak veletek tudok dolgozni, hát jó, ha tudjátok, tévedtek! Idióták! – tette még hozzá.

– Kell az aggregátor! – kiáltotta Attila a férfinak, aki mintha meg sem hallotta volna. A kocsiba ült maradék egy megmaradt társával és elhajtott.

Péterék beszaladtak a házba. A használaton kívüli épületben rengeteg szalmabála volt felhalmozva, az egyik szétnyitott bálán feküdt Andrea, Péter egyből felismerte. A vajúdo nő arca félelmet és fájdalmat tükrözött, teste verítékben úszott.

Ugyanúgy, mint álmomban.

A férfiak próbáltak mellette segédkezni, de látszódott, hogy nemigen tudják, mit is kéne tenniük. Csak ugráltak körülötte, de nem tudták, mit kell tenniük.

Eszter Péter felé fordult. Éppen akkor ért oda Ádám és Ferenc.

– Péter, szeretnék megkérni, hogy a fiúkkal nézzetek körbe és próbáljatok meg szerezni különféle tárgyakat és eszközöket, amelyek segítségünkre lehetnek. Olyanokra gondolok, mint például lámpa, párnák, lepedők, töröközők, nedvszívó takarók, rongyok, esetleg steril gézlapok vagy vatta. Hozhattok szemetesvödröt, ha találtok. Régen előírás volt, tehát az itt maradt kocsikban találhattok esetleg elsősegély csomagot, hozzátok be. A kötszereken kívül talán találunk benne fertőtlenítőt, vagy esetleg jódot. Megkérdezhetnétek a kint lévő tanulócsoporttól – olyan fűvészeknek tűnnek nekem –, hátha van náluk valamiféle illóolaj, vagy összegyűjtött virágzat, amit kifőzhetünk. Például mandulaolaj, muskotályzsálya vagy orbáncfű. És ha már ott vagytok – hajolt közelebb Ferenchez – a csajoktól kérhetnétek melltartót, bugyikat. Szükség lehet rá. Vigyétek az új barátainkat is, több szem többet lát – intett fejével a hátramaradt Attilára és Tiborra. – Ádám, van kedved segíteni nekem? Jól jönne nekem itt egy ügyes segéd.

– Óóóó, igen. De biztosan tudok segíteni? Sosem csináltam még ilyet! – mondta félszegen.

– Még szép, hogy tudsz!

***

Eszternek jó volt a megérezése. Majdnem mindent találtak, ami kellett, bár kötszer nem került elő. A fűvészeknél volt viszont számos felhasználható takaró és rengeteg víz, ugyanis a tanóra végén egy jó kis pikniket terveztek.

Tiborék beüzemelték az aggregátort, szereztek lámpákat. Miután mindent előkészítettek, Eszter kitessékelte őket a házból.

Péter idegesen fel-alá járkált, nem tudott megnyugodni. Tétlenség és haszontalannak érezte magát kint. Aggódott vajúzó gyermeke miatt.

– Próbálj meg megnyugodni! Beszéljünk! – mondta Ferenc.

– Ne haragudj, nem tudok. Nagyon ideges vagyok – kapkodta zavartan a fejét Péter. – Mi van, ha baja lesz? Mihez kezdünk?

– Mit szólnál, ha odaadnám a tanulmányt, itt van egyben – mondta és egy vastkos dokumentumot nyomott a kezébe. – Babócsák itt hagyták ebben a nagy rohanásban.

– Itt szülni, a semmi közepén! – mérgelődött félelemmel tele. – Jézusom!

Ferenc a kezébe nyomta az iratot.

Péter olvasni próbált, de újra és újra csak a házban zajló eseményekre tudott gondolni. Több percnyi próbálkozás után majdnem feladta, de végül elméjét sikerült hallgatásra kényszeríteni és ráhangolódott az írásra.

***

„Amikor az emberiség empirikus és kvantitatív módszerekkel elérte ismereteinek határait, akkor a biológia és a kvantumfizika területén fél lépésre Isten előtt megállt. Tudta jól, hogy ha a tudatot az elismert módszerekkel hitelesen kívánja tovább kutatni, paradigma-váltásra lesz szükség. A Hullám kiteljesedését követően célkeresztbe került a bekövetkezett változás hogyanja és oka. A tudomány elkezdte összegyűjteni mindazt az évezredek alatt felgyülemlett tudást, amely a tudathoz köthető, és kutatni kezdte annak miértjét, mikéntjét. Hatalmas forrásanyag állt rendelkezésére, merített a különféle bölcsesletekből, vallásokból (például a Zenből, a Sambhala-tanításokból, a Kabbalából), segítségül hívta a tanok képviselőit, majd kutatni kezdte az összefüggéseket; keresni kezdte, hogy vajon az anyag vagy a tudat van-e előbb? Kísérleteket és megfigyeléseket végzett, miközben mereven a megismételhetőségre és a reprodukálhatóságra szorítkozott, valamint ragaszkodott a „demarkációs” kritériumokhoz, melyek segítségével a tudományos és a mitikus elemek szeparálhatóak. Minden jel arra utalt, hogy a tudat választ a lehetőségek végtelenségéből, de a kísérletek nem tudták ezt ez idáig százszázalékosan alátámasztani.

Járulékosan azonban számtalan részeredményt értek el.

Például biológusok egy galambokról készített tanulmányban feltérképezték, hogy az állatok egyedei között sokszor kifinomult, érzékszervi szinten nem feltérképezhető kapcsolat van, és ez a kapcsolat sokkal gyorsabb információátvitelt sejtet, mint például a zsiráfok elleni védelem érdekében egymással kommunikáló fák esetében. Idő nélküli kommunikációt vagy kollektív tudatot feltételez. A kutatócsoport a rögzített repülési útvonalak elemzését a rajon belüli dominanciaviszonyok pontos feltárásával egészítette ki. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy vajon a domináns egyedek válnak-e a repülés során a csoport vezetőivé. A kutatócsoport tagjai kifinomult helyzetmeghatározó eszközökkel kielemezték, hogy hogyan születik a döntés a repülő galambrajban és arra a meglepő eredményre jutottak, hogy a repülési irányra vonatkozó döntéseket nem a dúcon belüli domináns egyedek hozzák, hanem repülés közben a csoport „bölcsességéhez” minden tag hozzájárul, a döntés egy kollektív választás eredménye. De ugyanez a jelenség figyelhető meg egy tengeri halraj mozgása közben is, amikor több tízezer halból álló csoportosulás egyszerre, tökéletes szinkronban változtat irányt, vagy a halak tökéletesen ismerve maguk helyét az egészben, veszik fel egy sokkal nagyobb, tökéletesen szabályos alakzat képét. Az egyidejű mozgás arra enged következtetni, mintha a meghozott döntés végeredménye minden egyedben egyidejűleg jelenne meg.

Növények tanulmányozásánál a kutatók nem kis meglepetésükre azt tapasztalták, hogy a növény levele által elnyelt foton energiája gyakorlatilag „azonnal” megjelenik a növénynek a messzebb lévő klorofill-molekulájában is. A fénysebességet, illetve a pigmentek térbeli távolságát láthatóan figyelembe sem véve. Ez persze önmagában még jelentheti azt is, hogy csak az információ jutott el ugyanabban a pillanatban, de mindenesetre magasabb szintű kommunikációt vagy egymástól térben elkülönült részecskék közötti tudatos, kvantum kapcsolatot feltételez. A növények vizsgálata továbbra is folyamatban van, a kutatók javasolják azon kísérletek megismétlését és továbbfejlesztését, amelyek során hazugságvizsgálóval figyelték meg a növények különféle reakcióit, amelyek arra engedtek következtetni, hogy a növények szorosan kapcsolatban állnak környezetükkel.

Számos vallás, mint például a buddhizmus tartja úgy, hogy mi mind összetartozunk, egyek vagyunk, vagy hirdeti burkoltan a Mindenség egységét, amelyben nem elkülönült entitásként létezünk. Jézus szavaival: *Isten országa bennetek van, s körülöttetek. Nem fából és kőből épült házakban. Hasítsd szét a fát és én ott leszek, emeld fel a követ és megtalálsz.* Számos spirituális nézet azt hangoztatja, hogy bár nem vagyunk tudatában az egységnek, az univerzumban senki sem élhet külön-külön boldogan. Minden együtt fejlődik. Nem véletlenül történnek meg egyszerre, a világ különféle területein egy időben ugyanazon aspektusokra való rálátások, ugyanazon találmányok felfedezése, vagy ugyanazoknak a megoldásoknak az alkalmazása.”

Péter elgondolkozott.

Állandóan ez történt vele, lépten-nyomon. Ahogyan kitalált valamit, az egyből manifesztálódott. Amikor valami kipattant a fejből, kis idő múlva az ötlet máris megjelent körülötte, tárgyiasult, valaki létrehozta és kifejlesztette. Ilyen volt például az elektromos áram kétirányú, okos mérése, amellyel a korábbi, elszámolás időszakban fel lehetett kapcsolni az elektromos hálózatra házi kiserőműveket; az emberi mozgás által vezérelt, automatikusan kapcsolódó világítás és sorra mind egészen a legártatlanabb és egyben legvalószínűtlenebb megoldások. Mint például a kerékpárok kerékszelepeire helyezett fénygolyó, ami egyszerre volt közlekedésbiztonsági és látványelem fiataloknak. Ezek az ötletek annyira valószínűtlenek voltak, hogy máshol való megjelenésük egész egyszerűen nem lehetett véletlen, kiváltképpen, hogy ezekről nem beszélt soha senkinek. Sokat gondolkozott rajta, hogyan történhet. Először csak azt hitte, hogy az elméjében megjelenő találmányok egész egyszerűen nem is a sajátjai, egyszerűen olvasta már azelőtt valahol, csak nem emlékezett rá. Majd amikor e fejlesztéseket és ötleteit szisztematikusan, ebből a célból kezdte el figyelni, rájött, hogy a történések nem véletlenek. Nem történt semmi meglepetésszerű. Egész egyszerűen minden egyedet összekötő kollektív kommunikáció zajlik az emberek között, a kollektív tudat teremt és visz véghez ideákat és dolgokat. Az ötletek, a találmányok nem mások, mint csatornázása, lehívása annak, amelynek eljött az ideje. Amire az emberiség megérett. Aztán eszébe jutottak a hétköznapi történések, amelyek először véletlennek tündek, de rengetegen számoltak be hasonlóról. Az úgynevezett szinkronisztikus eseményekről. Minden jel arra mutatott, hogy a látszólag véletlenszerű, rendezetlen események mögött lágyan, finoman meghúzódik valamiféle egyetemes rendezőelv.

Péter tovább olvasott.

„Az eredmények szintén az emberi egyedek közötti magasabb szintű, komplex összekapcsolódásra engednek következtetni. Számptalan kísérletben igazolták a kilencvenes évek végén és a kétezres évek első tizedében – melyeket pszichológusok és neurofiziológusok végeztek –, hogy az egymástól távoli emberi agyak fizikai elektromos potenciált képesek egymásnak átadni anélkül, hogy közöttük elektromos kapcsolat állna fenn. Például az egyik kísérletben két, közösen együtt meditáló személyt különválasztottak, majd Faraday-kalitkákba ültették, és EEG-gépekre kapcsolták őket. A kísérletezők arra a következtetésre jutottak, hogy a mért jelek valami módon átjutottak a másik személy idegrendszerébe. Ezt az adott személy EEG-jén lehetett kimutatni, s a reakciójel fázisa és ereje azonos volt az eredeti impulzussal.

Másik fizikai kísérletekben, amelyeket a 2010-es években folytattak le, kimutatható lett az is, hogy egymással kapcsolatban álló kvantumrészcskék szétválasztásukat követően is kapcsolatban maradnak, az egyiket ért bizonyos hatások a másikra is hatnak. Egy kettéválasztott fotont például elküldtek optikai kábelekkel egymástól tizennyolc kilométerre, majd mikor az egyikőjük állapotát megmérve, megváltozott annak egy jellemzője, megváltozott a tizennyolc kilométerre arrébb lévő másiké is. Gyakorlatilag azonnal, a fény sebességénél mérhetetlenül gyorsabban.

Számos fizikai kísérlet eredménye azt mutatta, hogy a világot megfigyelő tudatunk hatással van a vizsgálat tárgyára. Egyes biológusok, akik a rákos sejtek kialakulását és burjánzását kutatták, úgy vélték, a daganatok kialakulását úgynevezett rákos őssejtek okozzák. Ezek a rákos őssejtek a többi rákos sejt előállításában vesznek részt, hasonlóan a közönséges őssejtekhez, melyek a normál szövetek előállításáért felelnek. A folyamat kutatása során azt a pontot keresték, hogy hol és minek hatására aktiválódnak ezek a sejtek? Mi az oka a mechanizmus indulásának és mennyi köze van ennek a tudathoz? Vajon nem lehetséges-e, hogy egyes esetekben, amikor az emberi lélek zsákutcába kerül, így választ kiutat, vagy, hogy az egyetemes tudat döntésének következtében indul meg ez a károsnak vélt folyamat? Az mindenesetre biztosnak tűnt, hogy a folyamat elindulása döntésszerű. Számos példát találhatunk a másik, a gyógyulási oldalon. Itt azt tapasztalhatjuk, hogy több hihetetlennek tartott

gyógyulás következett be, amikor a beteg „úgy döntött”, amikor az érintett igazán elhatározta, hogy felépül, mert másképp akar élni, mintha a lélek megmásította volna korábbi döntését.

A fizika hasonló eredményre jutott. Szétválasztásukat követően is egymással kapcsolatban álló kvantumrészecskék esetén kívül is találtak a kollektív összetartozásra utaló jeleket. Mérések során azt vették észre, mintha a mérést végző, a kísérletet lefolytató ember tudata, annak megfigyelő jelenléte befolyásolná a végeredményt. Az úgynevezett két rés kísérletekre épülő vizsgálódások azt mutatták ki, hogy a megfigyelő tudat az, ami kiválasztja a végeredményt a lehetőségek végtelen változatából. Ezek alapján úgy tűnik, hogy minden lény a tudatosságnak egy-egy manifesztációja, középpontja. Minden lény megteremti saját világát, nézőpontját.

Ha úgy tetszik, a minket körülvevő világot mi hozzuk létre, az elérhető lehetőségek sokaságából. Az általunk érzékelt világegyetem minden individuum számára „szubjektív” hely, úgy tűnik, hogy minden öntudattal rendelkező élőlénynek saját, egymásától tetszőlegesen különböző világegyeteme van. Bár ezek a világok egymással mind-mind összekapcsolódnak, azoknak a történéseknek, amelyeknek tudatfrekvenciája teljesen eltér a mienktől, valószínűleg nem is vagyunk tudatában. Még akkor sem, ha az orrunk előtt zajlik.

A többséggel ellentétben egyes fizikusok azt állítják, hogy az anyagnak nincsenek elemi építőkövei, tisztán energiából áll. Az univerzum egy szétválaszthatatlan egész, egymással összefüggő, egymással kölcsönhatásban lévő, egymással összefonódó valószínűségek hatalmas szövedéke, amely lehetőségekből egész egyszerűen a tudat az, ami választ. Ezen a területen kutató fizikusokat megosztja még, hogyan történik a választás, számos gondolat-kísérlet foglalkozik a témával. Azt vizsgálják, hogy vajon amikor két megfigyelő egy időben választ egymásnak ellentmondó lehetőségek közül, akkor valójában kié a választás?

Egyesek szerint az objektívnek hitt univerzum a szubjektív kis világok szuperpozíciója, ahol a szubjektív tapasztalások konszenzusos kollektív összhangja eredményezi, mutatja mindnyájunk számára a világot egységesnek. Mások egybehangzó válasza a kérdésre a non-lokalitás, amely szerint egy közös, kvantum-tudatból választunk, abban a nem hétköznapi állapotban, ahol mindannyian egyek vagyunk. Ezek szerint a tudat nem helyhez kötött, hanem mindenki számára egy és ugyanaz. Minden összetartozik mindennel, ahogy a Mahájána buddhista szútrák is tanítják: a világ egységes, és minden az egyetemes tudat teremtménye.

***

Péter, miután abba hagyta a kézirat tanulmányozását, visszaadta Ferencnek.

– Tudod, bizonyos részeit egyáltalán nem fogom fel, egy csomó dolgot nem értek abból, amit leírtatok. De azt hiszem, úgy érzem, hogy ez a legfontosabb összefoglaló, amit valaha olvastam. Nagyon vigyázz rá kérlek, ezt meg kell ismernie az emberiségnek.

– Ó, már minden rendben van! – mosolygott Ferenc. – Andrea szétküldte mindenkinek, aki segíthet a teljes nyilvánosságra hozatalában. Kaptam én is abból az email-ből, amelyet elküldött annak a több száz címzettből álló listának, amit közel egy hónapja készítettem elő. Igaz ugyan, hogy még pár dolgot bele akartam írni, de jó ez így. Ami ebből kimaradt, az majd szerepel a következőben – mosolygott.

Beszélgetésüket Attila szakította félbe, azért jött, hogy elnézést kérjen tőlük, amiért Andreát és Esztert fogva tartották. Miután bemutatkoztak egymásnak, Attila elmesélte Péteréknek, hogyan kerültek ide. Miközben beszélgettek Attila érezte, hogy Péter önkéntelenül is haragudott rá, így a férfi elmondta, hogy nem volt tudomásuk arról, Babócsa mit akar.

– Babócsa már csak itt, az utolsó pillanatban árulta el, hogy mi a terve, és hogy van egy jóslat, amely beteljesülését kifejezetten meg akarja akadályozni.

Ekkor jött ki Eszter, több óra után. Ruhája rendezetlen és több helyen véres volt. Összekócolódott haját hátraigazította. Fáradtnak és megviseltnek látszott, de arcán nyugalom pihent.

– Attila – fordult a férfihoz. – Andrea téged szeretne látni. Minden rendben van – mondta, miközben leült kint egy forró, napsütötte fatönkre a többiek mellé.

– Fogtam a kisbabát – mondta mosolyogva Ádám Péternek. – Nagyon könnyű és picike. Sírt nagyon.

– Na, és szép? – kérdezte Ferenc.

– Hát, azt nem mondanám – fintorgott Ádám. – Ráncos és piros. Én is így néztem ki?

– Így bizony – felelte Eszter. – Ráncos, mint egy öregember – mosolygott.

Pár percet beszélgettek, mire Andrea és Attila kijöttek hozzájuk a tornácra, kezükben tartották a babát. Szépen, egyenletesen lélegzett. Csukott szemével hunyorítani kezdett, amikor a lágy napfény érte az arcát. Finom, rózsaszín bőre szinte fénylett. A fehér takaróból hajtogatott pólya udvarszerűen körbeölelte arcát.

– Nekem olyan, mintha fényt bocsátana ki magából – szólalt meg egyszer csak Ádám.

– Valóban, mintha a fény nem visszaverődne, hanem inkább átlátszó bőrén keresztül egyszerűen belőle érkezne – szólalt meg egyszer csak a mögöttük álló Gergely.

Mindegyikőjük rájuk figyelt, ahogy ott álltak Tiborral. Nyoma sem volt már bennük a Babócsa-féle fenyegetésnek. Az újonnan érkezett gyermek jelenléte olyan olyannyira elementáris és mindent elsöprő volt, hogy Gergely és Tibor ottléte a többiek számára teljesen természetesé vált. Az újszülött jelenléte mindent betöltött.

Eszter a kised energetikus kisugárzását figyelte meg. Nem lehetett elsőre pontosan kivenni, mert szinte teljesen egybeforr az anyjával, Andreaéval. A kettő között folyamatos, dinamikus áramlást látott, tulajdonképpen egy aurájuk volt. Egy kis idő múlva azonban kivehető lett, hogy Andrea legyengült, de lelkileg emelkedett színei mögött ott volt a csecsemőé. Aurája gyönyörű kék színben pompázott. Ahogyan Eszter teljesen elernyesztette pupilláját látta hogy az újszülött koronacsakrája hófehér. Benne szivárvány és arany színek pompáztak.

– Ez a megvilágosodottak aurája – mondta.

Péternek egyszer csak beugrott valami.

– Attila! Milyen jóslatról beszélt Babócsa? – kérdezte Péter.

– Valami olyanfélét, hogy ha az emberiség nagy részének tudatossága megemelkedik és egyre több ember kerül magasabb rezgésszintre, akkor egy erős energetikájú szakrális helyen megszületik az első gyermek, aki születésekor már megvilágosodott lesz.

Csönd ereszkedett rájuk. Sokáig ízlegették Attila szavait, de a gondolatok egyszer csak megszűntek, elapadtak. Hosszú percek teltek el szótlánul. Mélységes nyugalom szállt a tájra, csak a körülöttük meglapuló állatok halk neszét lehetett hallani.

Csak fürödtek abban a békében, amely az újszülöttből áradt.

– Már akkor, amikor beszélt az újszülött gyermek megöléséről eldöntöttem, hogy meghiúsítom a tervét.

– Micsoda? – kérdezte Ferenc kikerekedett szemmel. – Babócsa meg akarta ölni?

– Nekem azt mondta, nem születhet meg. Hihetetlenül retteg attól, hogy a próféciaiban megjósolt újszülött világra jötte egy új hitet, egy vallást hoz létre, amely ha elterjed, teljesen megakadályozza, hogy visszatérjen a régi, nagy dicső nemzet, amely már csak egyesek fejében él. Szerintem a saját félelmei vezették ide.

– Milyen ironikus, hogy pont elkerülni igyekezett valamit, de aztán pontosan az ő cselekedetei vezettek oda, hogy ez a gyermek itt szülessen meg – mondta Eszter.

– Hát igen, a félelem megteremti saját tárgyát – mondta Péter. – Az érzelem az erő, ami vonz. És hát a félelem a legelementálisabb érzelem, amely, bizony teremteni fog. Amitől nagyon félsz, azt óhatatlanul meg is fogod tapasztalni. Ha a félelem energiáját nem tudjuk tudatosan irányítani, önálló életet él, teremt. Az Élet alkímiája, hogy ahol a figyelem, oda áramlik az energia. A Mesterek tudják, hogy ha a figyelmeddel elegendő energiát áramoltatsz valahová, akkor bizony agyagot manifesztálsz. Így válik az ideából egyszer csak teremtett –

folytatta Péter és miután mondanivalóját befejezte, akkor vette észre, hogy mindenki mosolyogva néz rá. A szavak mintha csak átáramlottak volna rajta. A többiek figyelme, a felé áramló energia, ami inspirálta.

Kis idő múltán ismét mindenki az újszülöttet nézte. A környék állatai már a major korábbi határain belülre húzódtak. Péter az egyik bokor mögött egy mókust fedezett fel. Hatalmas, szőrös farka „S” alakban vöröslött teste mögött, mancsai közt valamiféle rügyet tartott. Péter elmélyülten nézte ezt a kis állatot, amely azóta végigkísérte, mióta *felébredt*.

– Óh, ha ezt István láthatná! – sóhajtott Ferenc, rántva *vissza a jelenbe* Pétert.

– És mi? Most mit csináljunk? – kérdezte Gergő.

– Nem tudom, én szerintem újra elkezdek rajzolni – felelte Tibor, majd ahogy látta, hogy mindenki értetlenül néz rá, hozzátette – tehetséges grafikusművész vagyok. Istenien bánok a szénnel.

– Az jó – mondta Gergő. – Én pedig arra gondoltam, milyen jó is lenne valahogy megszavaztatni és megépíttetni azt a hőerőművet. Biztos valamelyik tervező kiszámolná a hatékonyságát. Tudjátok azt, amelyikről annyiszor beszéltem már nektek. Amelyikben egyszerre van megvalósítva egy több száz hektáros üvegház és az áramló forró levegő hajtotta légerőmű. Szerintem istenien muzsikálna.

– Basszus! A tervek Babócsánál maradtak! – fakadt ki egyszer csak Attila. – Ha azt akarjuk, hogy valaha megépülhessen, életbevágóan fontos lenne visszaszerezni tőle!

– Ó, azt hiszem, ezen könnyen lehet segíteni – mondta Ádám hetykén.

– Hogyan? Hiszen azt sem tudjuk, merre keressük Babócsát!

– A matrica még mindig a cipőjében van – felelte Eszter mosolyogva. – Mit gondolsz, minket a rókákat vezettek ide?